เรียนรู้เพื่อรับใช้สังคม

การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

AN ANALYSIS OF CHARACTERS IN TRANSLATED NOVELS INTO THAI OF YU HUA

XU YIDAN

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
พ.ศ. 2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

AN ANALYSIS OF CHARACTERS IN TRANSLATED NOVELS INTO THAI OF YU HUA

XU YIDAN

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)
เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม พ.ศ. 2562

.....
รองศาสตราจารย์ ดร.มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์
ประธานกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

.....
รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์
อาจารย์ที่ปรึกษา

.....
รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์
กรรมการ

.....
อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บูรณะกร
ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)

.....
อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บูรณะกร
กรรมการ

.....
ผู้ช่วยศาสตราจารย์นิก สุนทรธัย
คณบดีคณะศิลปศาสตร์

การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

XU YIDAN 606007
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง)
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: ธิดา โมสิกรัตน์, กศ.ม.

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของนักเขียนชาวจีนหยูหัว (Yu Hua. 1960) จำนวน 5 เล่ม ได้แก่ เรื่องพี่กับน้อง เรื่องเจ็ดวันหลังความตาย เรื่อง คนตายยาก เรื่องคนขายเลือด และเรื่องเสียงร่ำไห้กลางสายฝน ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากเอกสาร และเสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า ในนวนิยายแปลของหยูหัว ตัวละครชายมีลักษณะนิสัยในด้านดี คือ มีความอดทนและความพยายาม มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว มองโลกในแง่ดีและต่อสู้ชีวิตที่ยากลำบาก และการมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ตัวละครชายเป็นหัวหน้าครอบครัว ต้องอดทนต่อสู้และดำเนินชีวิตอย่างลำบากและเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายแรงด้วยความเข้มแข็งและการมองโลกในแง่ดี ส่วนด้านไม่ดี คือ จิตใจแข็งกระด้าง หยาบคาย มีนิสัยโหดร้าย มีความวิปริตและหมกหมุ่นทางเพศ ผิดขนบธรรมเนียมประเพณีจีน ทำให้ครอบครัวและคนอื่นเดือดร้อนหรือเสียใจ ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตได้ ตัวละครหญิงที่มีลักษณะนิสัยในด้านดี คือ มีความอดทนเข้มแข็งต่อสู้กับชีวิตที่ยากลำบาก ประหยัดค่าใช้จ่ายเพื่อให้ครอบครัวอยู่รอดและทุกคนมีความสุข ในด้านไม่ดี คือ มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ไม่ได้แต่งงานหรือไม่ได้เป็นสามี ไม่ซื่อสัตย์ต่อสามี กระทำผิดขนบธรรมเนียมประเพณีจีนและศีลธรรม

ด้านบทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว พบว่า ตัวละครมีบทบาทในครอบครัวในฐานะที่เป็นสามี ภรรยา บิดา มารดา บุตร และเป็นพี่น้อง มีบทบาทในครอบครัวและทางสังคมโดยการประกอบอาชีพเป็นเกษตรกร คนงาน ครู พนักงานรัฐ และนักธุรกิจ

คำสำคัญ: นวนิยายแปล ตัวละคร ลักษณะนิสัยของตัวละคร บทบาทของตัวละคร หยูหัว

AN ANALYSIS OF CHARACTERS IN TRANSLATED NOVELS INTO THAI OF YU HUA

XU YIDAN 606007
MASTER OF ARTS (COMMUNICATIVE THAI AS A SECONG LANGUAGE)
THESIS ADVISORY COMMITTEE: THIDA MOSIKARAT, M.A.

ABSTRACT

This documentary research aimed to analyze the characters in translated novels into Thai of Yu Hua (1960), a Chinese writer. Five novels were studied, which were Brothers (2009); To Live (2009); Chronicle of a Blood Merchant (2009); The Seventh Days (2014); and Cries in the Drizzle (2014). The findings were reported as a descriptive analysis.

Regarding to traits of characters, both kind and unkind male characters were found. The kind male characters were hard working; striving; responsible to families; having positive point of view; and considerate. Particularly, the male householders were diligent; enduring to hard lives, and defeated sufferings by their strength and positive attitude. For the unkind male characters, they were rough; rude; cruel; sexually obsessed; careless to Chinese traditions, and caused the families or others sufferings; regrets; hurts or death. For female characters, the positive and negative traits were found as well. Positive traits of female characters were patience; strength; fighting spirits; and thrift for the families. Negative traits were having extra sexual affairs; infidelity; and infringing Chinese moral or traditions.

For roles of characters, major family members, husbands; wives; fathers; mothers; sons and daughters; and brothers and sisters, showed their roles in the families and communities through their professions as farmers, workers, officers, and traders.

Keywords: translated novels, characters, traits of characters, roles of characters, Yu Hua

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความช่วยเหลือของอาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์ ที่ได้เสียสละเวลาให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จนกระทั่งวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บูรณะกร ประธานหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ที่ได้กรุณาให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ และให้กำลังใจต่อการทำงานที่ยากลำบากชิ้นนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์ อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บูรณะกร และ รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบป้องกันวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.มณีปิ่น พรหมสุทธิรักษ์ อาจารย์ ดร.พัชรินทร์ บูรณะกร และ รองศาสตราจารย์ธิดา โมสิกรัตน์

สุดท้ายนี้ ขอกราบขอบพระคุณครอบครัวที่ให้ความห่วงใย และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจอยู่เสมอ

XU YIDAN

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
1.3 กรอบแนวคิดการวิจัย	4
1.4 ขอบเขตการวิจัย	5
1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ	5
1.6 วิธีดำเนินการวิจัย	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์นวนิยาย	7
2.1.1 ความหมายของนวนิยาย	7
2.1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย	8
2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับตัวละคร	11
2.2.1 ความหมายและความสำคัญของตัวละคร	11
2.2.2 ประเภทของตัวละคร	12
2.2.3 การสร้างลักษณะของตัวละคร	13
2.3 แนวคิดที่เกี่ยวกับการแปลวรรณกรรม	15
2.3.1 ความหมายและลักษณะของการแปล	15
2.3.2 วิธีการแปลวรรณกรรม	16
2.3.3 ลักษณะของวรรณกรรมแปล	19
2.3.4 คุณค่าของวรรณกรรมแปล	19
2.3.5 ประวัติความเป็นมาของการแปลวรรณกรรมในสังคมไทย	20
2.4 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับนวนิยายของหยูหัว	22
2.4.1 ผลงานนวนิยายของหยูหัว	22

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.4.2 ทรรศนะของนักวิจารณ์ต่อนวนิยายของหยูหัว	23
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรม	24
2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วรรณกรรมแปล	28
2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายของหยูหัว	30
2.4.2 ทรรศนะของนักวิจารณ์ต่อนวนิยายของหยูหัว	23
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรม	24
2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วรรณกรรมแปล	28
2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายของหยูหัว	30
บทที่ 3 การวิเคราะห์ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร ในนวนิยายแปลของหยูหัว	
3.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชาย	34
3.1.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชายในด้านดี	34
3.1.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชายในด้านไม่ดี	49
3.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิง	60
3.2.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิงในด้านดี	60
3.2.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิงในด้านไม่ดี	67
บทที่ 4 การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว	
4.1 บทบาทของตัวละครในครอบครัว	73
4.1.1 ในฐานะที่เป็นสามี	73
4.1.2 ในฐานะที่เป็นภรรยา	77
4.1.3 ในฐานะที่เป็นบิดา	80
4.1.4 ในฐานะที่เป็นมารดา	85
4.1.5 ในฐานะที่เป็นบุตร	89
4.1.6 ในฐานะที่เป็นพี่น้อง	93
4.2 บทบาทของตัวละครในสังคมในการประกอบอาชีพ	97
4.2.1 เกษตรกร	97

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
4.2.2 คนงาน	99
4.2.3 ครู	100
4.2.4 พนักงานรัฐ	102
4.2.5 นักธุรกิจ	104
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1 สรุปผลการวิจัย	106
5.2 อภิปรายผล	108
5.3 ข้อเสนอแนะ	110
บรรณานุกรม	111
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก เอกสารรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย	115
ภาคผนวก ข รายชื่อตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว	116
ประวัติผู้เขียน	121

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

นวนิยายเป็นรูปแบบวรรณกรรมใหม่ที่แตกต่างจากนิยายหรือนิทาน และบทประพันธ์ในรูปของร้อยแก้ว นวนิยายบรรยายถึงความเป็นอยู่ของประชาชนหรือเรื่องราวต่าง ๆ ที่มีลักษณะสมจริงตามยุคสมัยนั้น ดังที่ สายทิพย์ นุกูลกิจ) 2543 : 171) กล่าวว่า นวนิยายเป็นนิยายแบบใหม่ เพราะเขียนเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ อย่างสมจริง แต่ใช้กลวิธีที่ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าเรื่องราวในวรรณกรรมเป็นเรื่องสมมุติมิใช่เรื่องจริง ผู้เขียนใช้วิธีการเสนอเรื่องให้ชวนติดตามและได้แนวคิดกว้างขวาง นวนิยายจึงมีลักษณะต่างไปจากการเขียนนิทานนิยายแต่เดิมที่มักสร้างเรื่องจากจินตนาการในอุดมคติของผู้เขียน แต่การเขียนนวนิยายกลับทำให้เรื่องนั้นดูเหมือนเป็นเรื่องจริง โดยอาศัยการเล่าเรื่องให้เป็นไปตามลำดับเหตุการณ์ แล้วสะท้อนแนวคิดสำคัญของเรื่องให้สอดคล้องกับชีวิตสังคมหรือหลักปรัชญาของศาสนา

นวนิยายมีองค์ประกอบต่าง ๆ ส่วนที่สำคัญที่สุดและชวนให้ได้ความอ่านมากที่สุด คือ การสร้างตัวละคร ดังที่ ไพรถ เลิศพิริยกมล (2542 : 73-74) กล่าวว่า “องค์ประกอบสำคัญของนวนิยายนอกจากมีเนื้อเรื่อง (Story) ฉาก (Setting) โครงเรื่อง (Plot) ความคิดหรือทรรศนะของผู้แต่ง (Point of View) การปิดเรื่อง (Ending) ยังมีการสร้างตัวละคร (Characters)” และ วนิดา บำรุงไทย (2544 : 133) กล่าวว่า “ตัวละคร คือ บุคคลที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่องหรือเป็นผู้ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องพฤติกรรมของตัวละครดังกล่าว จะทำให้เรื่องดำเนินไปได้” ตัวละครจึงเป็นส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ของนวนิยาย และได้เพิ่มสีสันให้เหตุการณ์น่าอ่าน

การสร้างตัวละครที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน มักจะสร้างเป็นภาพลักษณ์ของตัวละครจากการกระทำกิริยาท่าทาง การพูดจาของตัวละครให้ชัดเจนและมีเอกลักษณ์น่าจดจำ ดังที่ นันธวรรณ์ ชาญประเสริฐ (2558 : 117) กล่าวว่า ตัวละครในนิยาย บทละคร หรือเรื่องสั้นมีอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ที่เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ มีตัวตนจนจับต้องได้ และแม้กระทั่งเสียงลมหายใจก็ได้ยินเช่นเดียวกับมนุษย์ในโลกความเป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับ ฟิลิปดา (2552 : 97) กล่าวว่า “ตัวละคร (Characer) คือ บุคคลที่ถูกเสนอตัวเข้ามาแสดงบทบาทในละครหรือในนวนิยาย เพื่อให้คนอ่านสามารถตีค่าทางความคิด หรือจริยธรรมต่าง ๆ จากอารมณ์ การสนทนาหรือการกระทำของตัวละครไปตามพล็อตเรื่องที่นักเขียนต้องการจะสื่อความคิดให้แก่คนอ่าน”

ตัวละครในวรรณกรรมมีบทบาทและความสำคัญไม่เท่ากัน จึงแบ่งได้เป็นสองประเภท คือ ตัวละครสำคัญและตัวละครประกอบ ดังที่ สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543 : 184) กล่าวว่า “ตัวละครเอกของเรื่อง คือ ตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเรื่อง อาจมีทั้งฝ่ายชายฝ่ายหญิง หรืออาจมีเพียงฝ่ายเดียว

ก็ได้ ตัวละครประกอบมีส่วนช่วยเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องทำให้เรื่องดำเนินไปด้วยดี” ในอีกด้านหนึ่ง ตัวละครมีบุคลิกและลักษณะนิสัยเฉพาะของแต่ละตัว ดังนั้น ถ้าจะแบ่งตามลักษณะนิสัยของตัวละคร ก็สามารถแบ่งได้เป็นสองประเภท ดังที่ ดนยา วงศ์ธนะชัย (2542 : 125) กล่าวว่า ตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลง หมายถึง ตัวละครที่มีนิสัยใจคอ การกระทำที่เป็นลักษณะเฉพาะไม่มีการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะอยู่ในสภาพเหตุการณ์หรือสิ่งแวดล้อมอย่างไร มีลักษณะที่จำง่ายและเป็นแบบฉบับ ส่วนตัวละครที่มีความเปลี่ยนแปลง หมายถึง ตัวละครที่เปลี่ยนอุปนิสัยและพฤติกรรมไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมตามโครงเรื่อง ตัวละครที่มีความเปลี่ยนแปลงจะทำให้ตัวละครมีลักษณะนิสัยทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปนเปกันไป

นอกจากนี้ตัวละครในวรรณกรรมจะมีลักษณะนิสัยเหมือนมนุษย์ เพื่อสะท้อนให้ผู้อ่านได้เห็นสังคมที่มีความหลากหลายและสมจริง ดังที่ บุญย์เสนอ ตรีวิเศษ (2550 : 163) กล่าวว่า ตัวละครก็คือตัวแทนของมนุษย์ทั่วไป คำพูด ความคิด และการกระทำของตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่อตัวละครปฏิบัติหน้าที่ ดังนั้น เมื่ออ่านนวนิยายหรือจะศึกษาบทบาทของตัวละครจึงต้องนำประสบการณ์และความเข้าใจที่มีต่อชีวิตมนุษย์มาเป็นเกณฑ์ประกอบการอ่านและการวินิจฉัยด้วย

โดยทั่วไปตัวละครมีบทบาทที่ทำให้นวนิยายมีเนื้อหาสนุกสนาน ผู้อ่านสนใจอ่านอย่างกว้างขวาง ทำให้ต้องการอ่านนวนิยาย ทำให้มีการแปลนวนิยายของต่างประเทศมาตอบสนองให้ผู้อ่านได้รับความบันเทิงเพิ่มจากการอ่านนวนิยายในประเทศ ดังนั้น เพราะการแปลเปรียบเสมือนสะพานเชื่อมต่อระหว่างคนในชนชาติหนึ่งไปยังอีกกลุ่มคนหนึ่ง เป็นการส่งเสริมการแลกเปลี่ยนที่มีคุณค่าทางด้านต่าง ๆ ดังที่ วัลยา วิวัฒน์ศร (2547 : 9) กล่าวว่า “การแปลมีคุณค่าต่อสังคม การแปลเป็นการถ่ายทอดความรู้บริบททางสังคม วัฒนธรรมให้ต่างชาติรับรู้” ปัจจุบันในวงการวรรณกรรมในประเทศต่าง ๆ ได้ให้ความสำคัญกับการแปลเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับ กระแสร์ มาลยาภรณ์ (2540 : 152-153) ได้กล่าวว่า “การแปลมีความสำคัญมากต่อสังคม จะทำให้แต่ละประเทศได้แลกเปลี่ยนความรู้และวัฒนธรรม เป็นการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกระหว่างชนชาติต่าง ๆ โดยเฉพาะวิชาการ สารคดี ศาสนาธรรม เมื่อชาติสองชาติมีความสัมพันธ์กันขึ้นและได้เรียนรู้อารยธรรมซึ่งกันและกัน หรือได้ยกระดับความรู้ของตน” เช่นเดียวกับนวนิยายแปลมีประโยชน์สำคัญคือ การถ่ายทอดความรู้ซึ่งกันและกัน ดังที่ ไพรถ เลิศพิริยกมล (2542 : 118) ได้กล่าวไว้ว่า “นวนิยายแปลเป็นช่องทางในการส่งเสริมให้ผู้อ่านเข้าใจวัฒนธรรม และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ที่สะท้อนภาพของผู้คนจากต่างสังคม เป็นการขยายความรู้และโลกทรรศน์ตลอดจนรู้เท่าทันเหตุการณ์และความเปลี่ยนแปลงของโลกที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา”

จากแนวคิดของการแปลและมีการแปลนวนิยายดังกล่าว จึงมีการแปลนวนิยายต่างประเทศอย่างแพร่หลายในประเทศไทย ดังเช่นการแปลนวนิยายจีน ได้รับความสนใจและนิยมอ่านอย่างกว้างขวาง มีการตีพิมพ์เผยแพร่มากมาย ดังเช่น นวนิยายของหยูหัว ซึ่งได้รับความนิยมจากผู้อ่านทั้ง

ในประเทศจีนและนอกประเทศ และได้รับการแปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน อิตาเลียน ดัชต์ สเปน ญี่ปุ่น เกาหลี รวมถึงภาษาไทย แต่ละเล่มมีการแปลไม่เหมือนกันเสมอไป แต่ก็ได้รับความนิยมจากผู้อ่าน แสดงถึงความโดดเด่นของเนื้อเรื่องและตัวละคร จึงได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ อย่างต่อเนื่อง

หยูหัวเป็นนักเขียนจีนรุ่นใหม่ที่ทรงอิทธิพลมากที่สุด เป็น 1 ใน 10 คน ในรอบทศวรรษที่ผ่านมา ด้วยความโดดเด่นในการให้ภาพความจริงของโลกผ่านเรื่องราวตัวละครต่าง ๆ แสดงให้เห็นความรุนแรงความโหดร้ายเกินกว่าจะบรรยายและความตายด้วยวาทศิลป์ของผู้เขียนเป็นการใช้บทบาทของหยูหัวที่เฉียบคม สะเทือนอารมณ์ (ตรีศิลป์ บุญขจร. 2552 : คำนิยม) หยูหัวได้นำประสบการณ์ในชีวิตจริงมา สร้างเป็นตัวละครต่าง ๆ ที่ตกอยู่ในความทุกข์ยากลำบาก สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์เอโนเวล (2552 : คำนิยม) ได้จัดพิมพ์และอธิบายว่า “หยูหัวเป็นนักเขียนชาวจีนแผ่นดินใหญ่ ผู้เติบโตมาในยุคปฏิวัติวัฒนธรรมของจีนเขานำประสบการณ์ที่พบเห็นมาตีแผ่ลงในหนังสือหลายเล่มของเขาอย่างไม่เกรงกลัว” นอกจากนี้นวนิยายของหยูหัวมีเรื่องราวที่แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตของชาวจีน และแสดงภาพของสังคมจีนได้อย่างชัดเจน รวมถึงค่านิยมสถานภาพของคนจีน

ลักษณะและบทบาทของตัวละครชาวจีนในนวนิยายของหยูหัว แสดงออกทั้งอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเป็นความเด่นชัดของนวนิยายของหยูหัวที่สอดคล้องกับ ชมัยภร แสงกระจ่าง (2552 : คำนิยม) ได้อธิบายว่า บทบาทของตัวละครที่หยูหัวสร้างอารมณ์โศกถึงระดับโศกนาฏกรรมในฉากซ่งฝานผิงตาย ไม่ได้สร้างขึ้นมาลอย ๆ หากแต่สอดรับกับภาพและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้น ในขณะเดียวกันก็เป็นฉากประวัติศาสตร์ที่ชวนให้ผู้อ่านรู้สึกเจ็บปวดร่วมไปกับตัวละคร

นวนิยายของหยูหัวได้รับรางวัลมากมาย หนึ่งในรางวัลนั้น คือ รางวัล Premio Grinzane Cavour ของอิตาลี ในปี พ.ศ. 2541 และต่อมาในปี พ.ศ. 2045 หยูหัวเป็นนักเขียนจีนคนแรกที่ได้รับรางวัลอันทรงเกียรติจากมูลนิธิ James Joyce” โดยเรื่อง คนตายยาก ได้นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ในปี พ.ศ. 2537 และได้รับรางวัลจากเทศกาลภาพยนตร์ที่เมืองคานน์ คือ รางวัล the Grand Jury Prize และได้รับรางวัลนักแสดงยอดเยี่ยม โดย เก่อโหยว รับบทเป็นฝูกุ้ย (ตรีศิลป์ บุญขจร. 2552 : คำนิยม)

จึงกล่าวได้ว่า นวนิยายของหยูหัวได้นำเสนอเรื่องราวและบทบาทของตัวละครที่สามารถสะท้อนชีวิตความเป็นอยู่ คุณธรรมที่ดีงาม ให้ข้อคิดแก่คนรุ่นหลัง นับได้ว่าแนวคิดในนวนิยายของหยูหัวดังกล่าวมีคุณค่าต่อการปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมของมนุษย์ กล่าวคือ “นวนิยายของหยูหัวเป็นเรื่องที่เรียบง่าย แต่จะทำให้ผู้อ่านตกตะลึง คาดไม่ถึง และสะเทือนใจจากการอ่านครั้งแล้วครั้งเล่า เป็นเหตุผลที่ทำให้ผู้อ่านทุกชาติทุกภาษาต่างยอมรับและชื่นชม (สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์เอโนเวล. 2552 : คำนำ) นอกจากนี้มีการศึกษานวนิยายของหยูหัว พบว่า หยูหัวใช้กลวิธีการสร้างตัวละครในการดำเนินเรื่องได้อย่างน่าสนใจ เป็นตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะของคนจีนที่มีความอดทน ต่อสู้ กะทำ

สิ่งที่ดีงามและเป็นคนดี (YANG SIJIA. 2560) ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะชาวจีนที่ศึกษาสาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จึงสนใจศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครจีนในนวนิยายแปลของหยูหัว ซึ่งทำให้เข้าใจลักษณะ นิสัย พฤติกรรม รวมถึงสถานภาพของคนจีนที่ยังต้องต่อสู้กับปัญหาในสังคม และยังทำให้เข้าใจแนวการแก้ปัญหาในวิถีชีวิตของคนจีน ซึ่งจะส่งผลให้ผู้อ่านคนไทยเข้าใจถึงความดีงามของการเป็นมนุษย์ที่แม้จะต่างภาษาและต่างวัฒนธรรมว่าเมื่อมาอยู่ร่วมกันจะต้องเข้าใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว
2. เพื่อวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ได้ใช้กรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการศึกษาลักษณะของตัวละคร

ตัวละคร คือ ผู้แสดงบทบาทและพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเนื้อเรื่องนวนิยายของหยูหัว หรือเป็นผู้ที่ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง และแสดงพฤติกรรมจนเกิดเป็นเหตุการณ์ในเรื่อง นอกจากนี้การวิเคราะห์ลักษณะของตัวละครเป็นการศึกษาตัวละครในด้านต่าง ๆ เช่น รูปร่างหน้าตา คำพูด หรือคุณสมบัติพิเศษทางศีลธรรม เป็นต้น ตัวละครมี 2 ประเภท คือ ตัวละครเอกและตัวละครประกอบ ตัวละครมีความสำคัญในการดำเนินเรื่องและยังสะท้อนให้เห็นถึงชีวิตสมจริงของมนุษย์ในด้านนิสัยใจคอ กิริยาอาการ และความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์

2. แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร

การวิเคราะห์บทบาทของตัวละคร เป็นการวิเคราะห์การทำตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ของตัวละครในนวนิยาย ตัวละครจะมีบทบาทเป็นตัวดำเนินเรื่องราวต่าง ๆ ตามสถานภาพในครอบครัวหรือชมชนและสังคม บทบาทของตัวละครสะท้อนให้เห็นได้จากพฤติกรรม ค่านิยมในการดำเนินชีวิต รวมทั้งการมีคุณธรรมและจริยธรรมในการครองชีวิตของตัวละครแต่ละตัว ในการวิเคราะห์จะต้องนำประสบการณ์และความเข้าใจชีวิตมนุษย์เป็นเกณฑ์ประกอบ โดยวิเคราะห์ความคิดและการกระทำของตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้แต่งกำหนดตัวละครไว้

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยศึกษาวรรณกรรมแปลของหยูหัว พิมพ์ครั้งที่ 1 โดยสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่

1. พี่กับน้อง แปลโดย ลภัสรดา แซ่ตั๊น (มีนาคม 2552)
2. คนตายยาก แปลโดย รำพรรณ รักศรีอักษร (มีนาคม 2552)
3. คนขายเลือด แปลโดย รำพรรณ รักศรีอักษร (มีนาคม 2552)
4. เจ็ดวันหลังความตาย แปลโดย ณฐา เกียรติบารมี และ อรินทรา ตั้งสถิตเกียรติ์ (เมษายน 2557)
5. เสียงร่ำไห้กลางสายฝน แปลโดย ณฐา เกียรติบารมี และ อรินทรา ตั้งสถิตเกียรติ์ (สิงหาคม 2557)

1.5 คำนิยามศัพท์เฉพาะ

การวิจัยครั้งนี้ มีคำนิยามศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1. นวนิยายแปล หมายถึง นวนิยายจีนของหยูหัวที่แปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย และตีพิมพ์เผยแพร่โดยสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์

2. ตัวละคร หมายถึง ผู้ที่มีบทบาททำตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ในนวนิยาย มีลักษณะพฤติกรรม การปฏิบัติหน้าที่สมจริง โดยมีสถานภาพที่ผู้แต่งสร้างให้ตัวละครนั้นต้องปฏิบัติหน้าที่ต่อผู้อื่นตามที่สังคมจริงกำหนดไว้ แสดงออกถึงนิสัยใจคอ จิตใจ คุณธรรม จริยธรรมที่เป็นลักษณะของตัวละครนั้นในนวนิยาย

3. บทบาทของตัวละคร หมายถึง การปฏิบัติตามหน้าที่ของตัวละครในสถานภาพต่าง ๆ ที่ผู้แต่งกำหนดไว้ในนวนิยาย เช่น ตัวละครที่มีสถานภาพเป็นบิดา มีบทบาทต้องเลี้ยงดูบุตร ตัวละครที่เป็นบุตร มีบทบาท คือ ต้องกตัญญูต่อบิดามารดา ตัวละครที่เป็นครู มีบทบาท คือ สั่งสอนอบรมนักเรียนให้เป็นคนดี เป็นต้น

1.6 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยาย เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัย

2. ศึกษาประวัติความเป็นมาและผลงานวรรณกรรมของนักเขียนชาวจีนที่ได้รับความนิยมและได้รับการแปลเป็นฉบับภาษาไทย

3. ศึกษาและรวบรวมนวนิยายแปลของนักเขียนชาวจีนที่แปลและตีพิมพ์เผยแพร่ในประเทศไทย เช่น หลู่ซฺวิ่น โม่เหยียน กิมย้ง เป็นต้น

4. คัดเลือกนวนิยายแปลของหยูหัวที่ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ จำนวน 5 เล่ม ได้แก่ เรื่อง พี่กับน้อง เรื่อง เจ็ดวันหลังความตายเรื่อง คนตายยาก เรื่องคนขายเลือด และเรื่อง เสียงร่ำไห้กลางสายฝน

5. วิเคราะห์ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

6. วิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

7. สรุปผลและนำเสนอผลการศึกษาวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis)

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจลักษณะของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัวที่สะท้อนสภาพชีวิตความเป็นอยู่ ขนบธรรมเนียมประเพณีจีน ค่านิยม และสภาพสังคมจีน

2. ทำให้เข้าใจบทบาทหน้าที่ของคนในสังคม และเรียนรู้คุณธรรมและค่านิยมที่ดี ซึ่งชี้นำแนวทางในการดำเนินชีวิต ผ่านบทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

3. ทำให้เห็นความสำคัญของวรรณกรรมแปลที่สะท้อนให้เห็นถึงวิถีชีวิตและสังคมของคนต่างภาษาและต่างวัฒนธรรม ผ่านการวิเคราะห์ลักษณะและบทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

บทที่ 2
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัวในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับนวนิยาย
- 2.1.1 ความหมายของนวนิยาย
- 2.1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับตัวละคร
- 2.2.1 ความหมายและความสำคัญของตัวละคร
- 2.2.2 ประเภทของตัวละคร
- 2.2.3 การสร้างลักษณะของตัวละคร

2.3 แนวคิดที่เกี่ยวกับการแปลวรรณกรรม
- 2.3.1 ประวัติความเป็นมาของการแปลวรรณกรรมในสังคมไทย
- 2.3.2 ความหมายของวรรณกรรมแปล และวิธีการแปลวรรณกรรม
- 2.3.3 ประเภทของวรรณกรรมแปล
- 2.3.4 คุณค่าของวรรณกรรมแปล

2.4 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับนวนิยายของหยูหัว
- 2.4.1 ผลงานนวนิยายของหยูหัว
- 2.4.2 ทรรศนะของนักวิจารณ์ต่อนวนิยายของหยูหัว

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรม
- 2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วรรณกรรมแปล
- 2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายของหยูหัว

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์นวนิยาย

นักวิชาการได้อธิบายความรู้เกี่ยวกับนวนิยายไว้สรุปสาระสำคัญดังต่อไปนี้

2.1.1 ความหมายของนวนิยาย

นวนิยายเป็นวรรณกรรมบันเทิงคดี ประเภทร้อยแก้ว มีคำอธิบายสรุปได้ดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556 : 564) กล่าวว่า นวนิยายเป็นวรรณกรรมบันเทิงคดีในรูปแบบร้อยแก้วที่มีการดำเนินเรื่องให้เนื้อเรื่องสมจริง นวนิยายประกอบด้วยตัวละคร โครงเรื่อง เหตุการณ์ และสถานที่

กระทรวงศึกษาธิการและกรมวิชาการ (2543 : 7) กล่าวว่า นวนิยายเป็นงานเขียนที่มีกลวิธีการแต่งเพื่อสร้างตัวละครจำลองที่ใช้ชีวิตอย่างมนุษย์ในสังคมจริง โดยผ่านเหตุการณ์และพฤติกรรมของตัวละครที่สมจริง ทำให้นวนิยายมีความน่าสนใจและสร้างความบันเทิงแก่ผู้อ่านด้วย

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543 : 171) กล่าวว่า นวนิยายเป็นนิยายแบบใหม่ เพราะเขียนเล่าเป็นเรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ อย่างสมจริง แต่ขณะเดียวกันก็ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าเรื่องราวดังกล่าวในวรรณกรรมนั้นเป็นเรื่องสมมุติมิใช่เรื่องจริง และมีวิธีการเสนอเรื่องให้ยอกย้อนชวนติดตามและมีแนวคิดกว้างขวาง มีลักษณะต่างไปจากการเขียนนิทานนิยายแต่เดิมที่มักสร้างเรื่องจากจินตนาการในอุดมคติของผู้เขียน แต่ผู้เขียนกลับทำให้เรื่องที่อ่านนั้นดูเหมือนเป็นเรื่องจริง โดยอาศัยการเล่าเรื่องให้เป็นไปตามลำดับเหตุการณ์ แล้วสะท้อนแนวคิดสำคัญของเรื่องให้สอดคล้องกับหลักปรัชญาของศาสนา เป็นต้น

ตรีศิลป์ บุญขจร (2547 : 16) กล่าวว่า นวนิยายในสังคมไทยเป็นรูปแบบวรรณกรรมที่เกิดขึ้น เพราะการเปลี่ยนแปลงคลี่คลายของสังคมเริ่มจากการแพร่กระจายของวัฒนธรรมตะวันตก นักเขียนนำรูปแบบนวนิยายมาเขียนใหม่ในลักษณะของวรรณกรรม “สำเร็จรูป” ด้วยวิธีการแปล และดัดแปลงจากเรื่องเดิมของตะวันตกในระยะแรก ปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนให้นวนิยายแพร่หลายในสังคมไทย คือ การขยายตัวของการศึกษาไปสู่สามัญชน และวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปสู่โลก “สมัยใหม่” ซึ่งเจริญด้วยวิทยาการและเทคโนโลยี ทำให้เกิดนักอ่านที่ไม่ใช่ชนชั้นสูงเช่นแต่ก่อน คนเหล่านี้ต้องการบันเทิงคดีที่กล่าวถึงเรื่องราวชีวิตในสมัยของเขา สามารถไปร่วมจินตนาการหรือร่วมดำเนินชีวิตไปกับตัวละครได้ เพราะฉะนั้นนวนิยายจึงเป็นรูปแบบวรรณกรรมใหม่ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและความนึกคิดของคนในสังคมไทยพัฒนาให้มีลักษณะเป็นของวรรณกรรมไทยรูปแบบสมัยใหม่

สรุปได้ว่านวนิยายเป็นวรรณกรรมบันเทิงคดีประเภทหนึ่งที่ได้รับรูปแบบมาจากตะวันตก เป็นเรื่องสมมติหรือเรื่องอ่านเล่นที่มีเรื่องราวเล่าถึงวิถีชีวิตของคนในสังคม สะท้อนปัญหาของสังคมโดยผ่านลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร

2.1.2 องค์ประกอบของนวนิยาย

องค์ประกอบสำคัญของนวนิยาย คือ แก่นเรื่อง โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก บรรยากาศ ฯลฯ ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวไว้หลายคนที่สำคัญสรุปได้ดังต่อไปนี้

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543 : 182-187) กล่าวว่า ส่วนประกอบต่าง ๆ ของนวนิยายมีรายละเอียดแตกต่างไปจากเรื่องสั้นอย่างเห็นเด่นชัดตามไปด้วย คือ

1. แก่นเรื่อง คือ แนวคิดสำคัญของเรื่องที่ผู้แต่งเรื่องจัดซื้อให้ผู้อ่านทราบ นวนิยายมีจุดที่จะให้แง่คิดแก่ผู้อ่านได้หลายจุด มีแนวคิดที่จะเสนอให้ผู้อ่านได้ทราบหลายแนว โดยแบ่งออกได้เป็นสองประเภท คือ แนวคิดเอก (Major theme) และแนวคิดรอง (Minor theme)

2. โครงเรื่องประกอบด้วยปัญหาข้อขัดแย้งด้านพฤติกรรม ด้านเหตุการณ์ หรือด้านอารมณ์ของตัวละคร เพื่อทำให้ผู้อ่านสนใจอยากรู้คำเฉลยในตอนจบ นวนิยายมีโครงเรื่องย่อย ๆ (Sub Plot) อีกหลายโครงแทรกซ้อนอยู่ภายในโครงเรื่องใหญ่ (Main Plot) จึงมีลักษณะซับซ้อนกว่าเรื่องสั้น

3. ตัวละคร คือ ผู้ที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง หรือเป็นผู้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ในเรื่องตัวละครนี้นับเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งของนวนิยาย เพราะถ้าไม่มีตัวละครแล้วเรื่องราวต่าง ๆ ในนวนิยายก็ย่อมจะเกิดมีขึ้นไม่ได้ ตัวละครในนวนิยายย่อมมีได้ไม่จำกัดทั้งในส่วนที่เป็นตัวละครเอกและตัวละครประกอบ สุดแต่ผู้แต่งจะเห็นว่าเหมาะสม

4. บทสนทนา คือ คำพูดที่ตัวละครใช้โตตอบกันในเรื่อง บทสนทนาที่ดีต้องเหมาะสมกับบุคลิกภาพของตัวละคร ต้องสอดคล้องกับบรรยากาศในเรื่องและที่สำคัญต้องมีลักษณะสมจริง คือมีคำพูดที่เหมือนกับบุคคลในชีวิตจริงใช้พูดจากัน

5. ฉากในนวนิยาย หมายถึง เวลาและสถานที่รวมทั้งสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ช่วยบอกให้ผู้อ่านรู้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อใด ที่ไหน ที่นั่นมีลักษณะอย่างไร ผู้แต่งจึงควรมีความรู้หรือประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมวิทยา ฯลฯ พอสมควร เพื่อเป็นประโยชน์ในการสร้างฉากให้ถูกต้องสมจริง สอดคล้องกับเนื้อเรื่องและช่วยสร้างบรรยากาศของเรื่อง

6. บรรยากาศ คือ รายละเอียดต่าง ๆ ที่ผู้แต่งสร้างขึ้นในงานเขียนเพื่อก่อให้เกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง และมีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละคร

ดนยา วงศ์ธนะชัย (2542 : 123-126) กล่าวว่า องค์ประกอบของนวนิยายมีดังต่อไปนี้

1. แก่นเรื่อง เป็นการเชื่องโยงเนื้อเรื่องและส่วนประกอบต่าง ๆ ทั้งหมดมาเข้าด้วยกัน เพื่อแสดงแนวคิดและทรรศนะของผู้แต่งที่ได้จากการเฝ้าสังเกตความเป็นไปของมนุษย์และสังคม แล้วถ่ายทอดด้วยความคิดและประสบการณ์ตนเองให้แก่ผู้อ่าน

2. โครงเรื่อง เป็นการสร้างแนวอย่างคร่าว ๆ ให้เนื้อเรื่องดำเนินพฤติกรรมและเหตุการณ์ตามเค้าโครงที่ตั้งไว้

3. ตัวละคร เป็นผู้ประกอบพฤติกรรมตามเหตุการณ์ในเรื่องและได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง ตัวละครไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือเป็นสัตว์ ต้นไม้ วัสดุ สิ่งของ ล้วนแล้วต้องแสดงพฤติกรรมเยี่ยงมนุษย์

4. บทสนทนา เป็นถ้อยคำโต้ตอบที่ตัวละครใช้กันในเรื่อง บทสนทนาควรเหมาะสมกับบุคลิกภาพ สภาพแวดล้อม ฐานะทางสังคม เศษฐกิจ และการศึกษาของตัวละคร เพื่อช่วยให้เรื่อง

สนุกน่าสนใจ และทำให้นวนิยายมีลักษณะสมจริงมากยิ่งขึ้น บทสนทนาในนวนิยายจึงมาความจำเป็นมาก

5. ฉาก เป็นการใช้ถ้อยคำบรรยายหรือพรรณนาบอกกล่าวเวลาและสถานที่ที่กำหนดให้เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านวาดมในภาพตาม ผู้แต่งต้องมีความรู้หรือประสบการณ์ทางด้านประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ สังคมวิทยา ฯลฯ เพื่ออธิบายได้ว่า เรื่องที่กำลังจะแต่งเป็นเรื่องในสมัยใด เกิดขึ้นที่ไหน

6. บรรยากาศ เป็นการใช้ถ้อยคำเพื่อสร้างอารมณ์ความรู้สึก เป็นรายละเอียดในนวนิยายส่วนที่ก่อให้เกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งและเป็นพลังให้เกิดพฤติกรรมตามโครงเรื่อง

วิภา เสนานาญ กงกะนันทน์ (2540 : 5) กล่าวว่า องค์ประกอบของนวนิยายมี 3 ข้อ ดังนี้

1. เรื่องราว เป็นเรื่องที่ผู้แต่งสมมุติขึ้นจากจินตนาการ ใช้วิธีการแต่งให้อ่านแล้วเหมือนกับเรื่องที่เกิดขึ้นจริง และอาจจะมีส่วนใดส่วนหนึ่งของเรื่องราวในนวนิยายเป็นความจริงอยู่บ้าง

2. ตัวละคร เป็นส่วนประกอบสำคัญ ตัวละครในนวนิยายโดยทั่วไปเป็นมนุษย์ปุถุชน นวนิยายน้อยเรื่องมีสัตว์เป็นตัวละครเอก มีมนุษย์เป็นตัวประกอบ มนุษย์ในนวนิยายโดยทั่วไปเป็นคนสมมุติ คือ เป็นคนที่ผู้แต่งสร้างขึ้นให้มีลักษณะ บุคลิกภาพ และวิถีชีวิตคล้ายมนุษย์ปุถุชนที่ผู้อ่านสัมผัสอยู่ในชีวิตประจำวัน คือ มีพฤติกรรมและภูมิปัญญาที่แสดงให้เห็นอิทธิพลของกิเลส อวิชชา และภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ทั้งทางรูปธรรมและนามธรรม

3. ฉาก ในกรณีของฉากในนวนิยาย ผู้แต่งอาจใช้สถานที่จริง หรืออาจสมมุติสถานที่ขึ้นให้ผู้อ่านรู้สึกว่าเป็นสถานที่ที่มีอยู่จริง หรือผสมผสานสถานที่จริงกับสถานที่สมมุติขึ้นให้ดูราวกับเป็นสถานที่ที่มีอยู่จริงทั้งหมดก็ได้ นอกจากเรื่องสถานที่แล้ว เวลาก็เป็นองค์ประกอบอีกส่วนหนึ่งของฉาก เนื่องจากเป็นปัจจัยร่วมกับสถานที่ ในอันที่จะช่วยทำให้เรื่องที่สมมุติขึ้นดูเหมือนเป็นเรื่องจริง

ไพรถ เลิศพิริยกมล (2542 : 73-74) กล่าวว่า องค์ประกอบสำคัญของนวนิยายมีดังต่อไปนี้

1. เนื้อเรื่อง (Story) ต้องมีเนื้อหาของเรื่องที่จะนำมาเขียน มีแก่น (Theme) ของเรื่อง มีสาระของเรื่อง ตลอดจนความเหมาะสมมีเหตุมีผลในการดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ

2. ฉาก (Setting) หมายถึง การเขียนที่ก่อให้เกิดมโนภาพแก่ผู้อ่านจนเกิดความเข้าใจอย่างแจ่มชัด เพื่อทำให้การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กันโดยตลอด ทำให้เกิดความสมบูรณ์ เมื่ออ่านแล้วจะทำให้เกิดอารมณ์และมโนภาพตามไปได้ทันที เช่น ภาพความขัดแย้ง ความอุดมสมบูรณ์ สงคราม ความอดอยาก การตื่นกลัว เป็นต้น ซึ่งการสร้างฉากดังกล่าวจะสัมพันธ์กับท้องเรื่องและตัวละครไปโดยตลอด

3. โครงเรื่อง (Plot) หมายถึง การจัดลำดับเรื่องไว้เป็นขั้นตอน การปล่อยตัวละคร การผูกเรื่อง การเรียงเหตุการณ์ การขึ้นต้น การจบเรื่อง ซึ่งถ้าจะเปรียบการเขียนนวนิยายกับการสร้างบ้านตัวนวนิยายเปรียบเหมือนตัวบ้านที่สร้างขึ้นมา ส่วนโครงเรื่องก็เปรียบเหมือนแปลนบ้าน ซึ่งจำเป็นต้องวางแผนแบบไว้อย่างละเอียดรอบคอบทุกแง่ทุกมุมนั่นเอง

4. ความคิดหรือทรรศนะของผู้แต่ง (Point of View) หมายถึง ข้อคิดหลักอย่างใดอย่างหนึ่งที่แฝงไว้ในนวนิยายแต่ละเรื่อง ข้อคิดหรือแนวคิดดังกล่าว ผู้เขียนอาจเสนอโดยเขียนลงไปเลย ให้ตัวละครเป็นคนพูด หรือจะให้ผู้อ่านได้เห็นเองอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้ ส่วนการเสนอแนวคิดจะใช้เทคนิคอย่างไร เป็นวิธีการของผู้แต่งนวนิยายแต่ละคนว่าจะใช้แบบใดตามที่ถนัด หรือตามแบบที่เขาเห็นว่าเหมาะสม นวนิยายทุกเรื่องจะมีความคิด หรือทรรศนะของผู้แต่งปรากฏอยู่ เพียงแต่ว่าชัดเจนหรือไม่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

5. การสร้างตัวละคร (Characters) หมายถึง การสร้างลักษณะนิสัยของตัวละครแต่ละตัวให้เกิดความเด่นชัด เหมาะสมกับท้องเรื่อง ซึ่งในการสร้างลักษณะนิสัยตัวละครนี้อาจสร้างได้หลายแบบ

6. การปิดเรื่อง (Ending) หมายถึง ตอนจบของเรื่อง ผู้แต่งนิยายจะกำหนดไว้เลยว่าจะปิดเรื่องอย่างไร จะเลือกเอาแบบพลิกความคาดหมาย (Surprised Ending) แบบโศกนาฏกรรม (Tragic Ending) หรือแบบสุขนาฏกรรม (Happy Ending) ก็แล้วแต่ว่าการวางโครงเรื่องจะปิดเรื่องด้วยวิธีใด

สรุปได้ว่า องค์ประกอบสำคัญของนวนิยายเป็นกลวิธีการแต่งโดยการสร้างสรรค์จากฝีมือของผู้แต่ง มีแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่องและเนื้อเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก ความคิดหรือทรรศนะของผู้แต่ง การสร้างตัวละคร การปิดเรื่อง และบรรยากาศ

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวกับตัวละคร

ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญของนวนิยาย ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ผู้แต่งได้กำหนดไว้ในนวนิยาย โดยผ่านลักษณะ นิสัย พฤติกรรม และบทบาทต่าง ๆ ตัวละครจะแบ่งเป็นตัวละครเอกและตัวละครประกอบ ซึ่งมีนักวิชาการได้เสนอรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 ความหมายและความสำคัญของตัวละคร

ตัวละครมีความสำคัญสำหรับวรรณกรรม นักวิชาการได้ให้ความรู้เกี่ยวกับความหมายของตัวละครดังต่อไปนี้

นันธวรรณ์ ชาญประเสริฐ (2558 : 117) กล่าวว่า ตัวละครในเรื่องราวของนวนิยายสะท้อนถึงคนที่มีชีวิตอยู่ ตัวละครมีตัวตนจนจับต้องได้ และมีชีวิตจิตใจ แม้กระทั่งเสียงลมหายใจก็ได้ยิน ตัวละครแต่ละคนต่างก็มีเรื่องทุกข์ใจของตน ทุกคนเกี่ยวพันกันเพราะถือกำเนิดมาด้วยกัน และ

อยู่ในสถานการณ์อันยุ่งเหยิงด้วยกัน ตัวละครรอให้ผู้แต่งพาเข้าสู่โลกแห่งศิลปะ โดยประกอบสร้างพวกเขา อารมณ์ความรู้สึกและสถานการณ์ของพวกเขาให้เป็นนวนิยาย บทละคร หรือเรื่องสั้น ตัวละครเกิดมามีชีวิต และต้องการจะใช้ชีวิตอยู่ในสังคม

ฟิลิปดา (2552 : 97) กล่าวว่า ตัวละคร (Characer) คือ บุคคลที่กำหนดขึ้นมาแสดงบทบาทในละครหรือในนวนิยาย เพื่อให้คนอ่านสามารถตีค่าทางความคิด หรือจริยธรรมต่าง ๆ จากอารมณ์ การสนทนาหรือการกระทำของตัวละคร ไปตามแก่นเรื่องที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อความคิดให้แก่ผู้อ่าน

วนิดา บำรุงไทย (2544 : 133) กล่าวว่า ตัวละคร คือ บุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่องหรือเป็นผู้ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง พฤติกรรมของตัวละครดังกล่าวจะทำให้เรื่องดำเนินไปได้ ตัวละครจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในเรื่องที่จะขาดเสียไม่ได้ ตัวละครอาจเป็นคน สัตว์ หรือสิ่งอื่นที่ผู้แต่งสมมติให้มีการกระทำหรือความคิด อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับคน นักเขียนบางคนนำสัตว์ ต้นไม้ ดอกไม้ วัตถุ หรือแม้แต่นามธรรม เช่น ความดี ความชั่วมาเป็นตัวละคร

สรุปได้ว่าตัวละครจะเป็นบุคคล พืช หรือสัตว์ที่ผู้เขียนสมมติขึ้นมา และมีการกระทำพฤติกรรม จิตใจ อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับมนุษย์ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจชีวิตความเป็นจริงได้มากยิ่งขึ้น ผู้แต่งสร้างตัวละครที่ปฏิบัติพฤติกรรมที่ดีและไม่ดี เพื่อสื่อความคิดแก่ผู้อ่าน

2.2.2 ประเภทของตัวละคร

ตัวละครของนวนิยายสามารถแบ่งได้เป็นตัวละครเอก และตัวละครประกอบ โดยมีนักวิชาการได้อธิบายรายละเอียดดังต่อไปนี้

ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์ (2549 : 29) กล่าวว่า ตัวละครเป็นสิ่งที่แสดงพฤติกรรมจนเกิดเหตุการณ์ในเรื่อง มีอยู่ 2 ประเภท คือ ตัวละครเอกและตัวละครย่อย ตัวละครเอกทำหน้าที่ดำเนินเรื่องโดยตลอด ส่วนตัวละครย่อยทำหน้าที่เป็นตัวละครประกอบและเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้นมา

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543 : 184) กล่าวว่า ตัวละครในนวนิยายแสดงลักษณะนิสัย แบ่งออกได้เป็นสองประเภท คือ ตัวละครประเภทตัวแบน (flat character) หรือน้อยลักษณะกับตัวละครประเภทตัวกลม (round character) หรือหลายลักษณะ ตัวละครประเภทตัวแบน หมายถึงตัวละครที่แสดงลักษณะนิสัยเพียงด้านเดียว เช่น เป็นคนดีก็ดีตลอด หรือเป็นคนเลวก็เลวอย่างหาดีไม่ได้เลย และไม่ว่าจะมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นก็จะไม่มีการเปลี่ยนแปลงนิสัยตัวละคร จึงเรียกตัวละครประเภทนี้อีกอย่างว่าเป็นตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลงหรือเป็นตัวละครแบน คือ เป็นไปตามที่กำหนดไว้เป็นแบบฉบับ เช่น เป็นชายหนุ่มรูปงามนิสัยดี เป็นคนแก่จู้จี้ ขี้บ่น เป็นต้น ส่วนตัวละครประเภทตัวกลม หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยหลายอย่าง อาจมีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปนเปกันไป ตัวละครแบบนี้จะมีอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปได้ตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม จึงดู

เหมือนกับคนในชีวิตจริงมากกว่าตัวละครประเภทตัวแบน เช่น สร้างตัวละครให้เป็นเด็กที่อ่อนโยนกับคนชราและเด็กเล็ก แต่จะก้าวร้าวและเกเรกับเด็กที่โตกว่าที่ชอบรังแกเด็กเล็ก เป็นต้น ในนวนิยายเรื่องเดียวกันอาจมีตัวละครทั้งสองประเภทอยู่ด้วยกัน ตัวละครประกอบที่ไม่สำคัญนักอาจสร้างให้เป็นประเภทตัวแบนได้ ผู้อ่านจะสังเกตลักษณะตัวละครได้จากพฤติกรรมของตัวละคร

ดนยา วงศ์ธนะชัย (2542 : 125) กล่าวว่า ตัวละครในนวนิยายมี 2 ประเภท คือ ตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลง และตัวละครที่มีความเปลี่ยนแปลง

1. ตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลง หมายถึง ตัวละครที่มีลักษณะเฉพาะประจำตัวโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าสภาพเหตุการณ์หรือสิ่งแวดล้อมจะเป็นอย่างไร มีลักษณะที่จำง่ายและเป็นแบบฉบับ เช่น เป็นคนดีหรือคนเลวอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่มีลักษณะผสมของสองแบบ จึงไม่เหมือนลักษณะของบุคคลที่มีชีวิตจริง

2. ตัวละครที่มีความเปลี่ยนแปลง หมายถึง ตัวละครที่เปลี่ยนอุปนิสัยและพฤติกรรมไปตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมตามโครงเรื่อง ความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ทำให้ตัวละครมีลักษณะนิสัยหลายด้าน มีทั้งด้านดีและด้านไม่ดีปนเปกันไป ตัวละครประเภทนี้จึงดูเหมือนคนในชีวิตจริงมากกว่าตัวละครประเภทตัวแบน

สรุปได้ว่าตัวละครมีบทบาทในเนื้อเรื่องนวนิยายมีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงหรือไม่เปลี่ยนแปลง โดยจะแสดงพฤติกรรมในเหตุการณ์ต่าง ๆ แบ่งเป็นตัวละครเอก ตัวละครประกอบ และตัวละครประกอบย่อย โดยมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน ตัวละครประกอบเป็นตัวช่วยให้ตัวละครเอกมีลักษณะเด่นขึ้นมาและทำให้มีลักษณะของบุคคลที่มีชีวิตจริง

2.2.3 การสร้างลักษณะของตัวละคร

ลักษณะของตัวละครที่แสดงถึงบุคลิกลักษณะนิสัยใจคอ เป็นกระบวนการพิจารณาตัวละครทุกตัวในเรื่องว่ามีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมอย่างไร และมีความสำคัญต่อเนื้อเรื่องมากน้อยเพียงไร เพราะเหตุใดโดยผู้วิจัยได้ศึกษาจากแนวคิดของนักวิชาการต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

วัลยา วิวัฒน์ศร (2547 : 137-154) กล่าวว่า การสร้างบุคลิกลักษณะตัวละครมีวัตถุประสงค์เพื่อสื่อบุคลิกภาพหรือนิสัยของตัวละครนั้น ๆ ผู้แต่งใช้วิธีบรรยายบุคลิกลักษณะตัวละครและกำหนดบทบาทให้ตัวละคร ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านรู้จักอุปนิสัยตัวละครจากการกระทำของตัวละครด้วย ผู้แต่งใช้กลวิธีบรรยายลักษณะทางกายภาพ ตั้งชื่อที่สื่ออุปนิสัย นอกจากนี้การระบุอายุ อดีตหรือประวัติความเป็นมา ลักษณะเฉพาะ ตลอดจนการใช้ภาษาของตัวละคร ล้วนบ่งบอกบุคลิกลักษณะและบุคลิกภาพของตัวละครได้ทั้งสิ้น ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ ผู้แต่งอาจให้ผู้เล่าเรื่องบรรยายโดยตรง ให้ตัวละครรำพึงแสดงความคิดเห็นของตนเอง หรือให้ตัวละครอื่นพูดถึง หรือแทรกไว้ในการกระทำของตัวละครนั้น ๆ

พัฒจิรา จันทร์ดำ (2554 : 43) กล่าวว่า ลักษณะของตัวละครมี 2 แบบ คือ

1. น้อยลักษณะ (Flat Characters) คือ ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยเพียงหนึ่งหรือสองอย่าง เช่น ถ้าเป็นคนดีก็ดีตลอด ไม่มีชั่วปะปน หรือถ้าเป็นตัวอิจฉาก็ต้องแสดงความร้ายกาจตลอดเรื่อง จะไม่มีโอกาสเป็นคนดีหรือมีแง่มุมที่ดีอื่น ๆ เลย

2. หลายลักษณะ (Round Characters) คือ ตัวละครที่มีลักษณะนิสัยคล้าย ๆ คนทั่วไป คือ มีลักษณะหลาย ๆ อย่าง เช่น ขุนแผนเป็นชายเจ้าชู้ที่มีความรักแท้ มีอารมณ์รุนแรงแต่เยือกเย็น สุขุมเมื่อวัยสูงขึ้น เป็นนักรบที่กล้าหาญ มีอัธยาศัยดี รู้จักการควรไม่ควร เป็นข้าราชการที่จงรักภักดีและซื่อสัตย์ เป็นสามีที่เลวแต่เป็นพ่อที่ดี และมีความเหี้ยมโหดมุทะลุต่อศัตรู ลักษณะดังกล่าวทำให้ขุนแผนเป็นตัวละครที่มีชีวิตสมจริง

บุญย์เสนอ ตรีวิเศษ (2550 : 163) กล่าวว่า ลักษณะของตัวละครอยู่ที่บทบาทของตัวละคร ในการวิจารณ์จะต้องนำประสบการณ์และความเข้าใจต่อชีวิตมนุษย์เป็นเกณฑ์ประกอบการวินิจฉัยด้วย เพราะตัวละครก็คือตัวแทนของมนุษย์ทั่วไป ดังเช่น คำพูด ความคิด และการกระทำของตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่อตัวละครปฏิบัติหน้าที่

ดนยา วงศ์ธนะชัย (2542 : 128) ได้กล่าวว่า ผู้แต่งสร้างตัวละครได้สมจริงตามธรรมชาติของมนุษย์ ในแง่ของความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมที่แสดงออก และสอดคล้องกับภูมิหลังของตัวละคร เช่น คำพูดของตัวละครสอดคล้องกับฐานะทางการศึกษา เศรษฐกิจ และฐานะทางสังคมของตัวละคร หากตัวละครมีการเปลี่ยนแปลงนิสัยจะต้องพิจารณาว่าผู้แต่งให้เหตุผลอย่างเหมาะสมเป็นจริงได้หรือไม่ เพราะการเปลี่ยนแปลงความคิดหรือการกระทำนั้น ต้องมีแรงผลักดันที่ทรงพลังมากพอที่จะให้ตัวละครหาทางออกเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวเอง ซึ่งก็พอจะทำให้ผู้อ่านยอมรับการเปลี่ยนแปลงนั้นได้

ไพรถ เลิศพิริยกมล (2542 : 73-74) กล่าวว่า การสร้างตัวละคร (Characters) หมายถึง การสร้างลักษณะนิสัยของตัวละครแต่ละตัวให้เด่นชัด เหมาะสมกับท้องเรื่อง ซึ่งอาจสร้างได้หลายแบบดังต่อไปนี้

1. ตัวละครที่เป็นแบบพิมพ์เดียวกัน (Stereo Types) หมายถึง ตัวละครที่เป็นแบบมาตรฐานที่ได้แบบอย่างมาจากชีวิตจริง อ่านแล้วจะรู้สึกว่าเหมือนชีวิตจริงที่พบเห็นจริง ๆ ในสังคมนั้น

2. ตัวละครแบบธรรมเนียมนิยม (Stock Characters) คือ สร้างลักษณะนิสัยตัวละครจากแบบฉบับ เช่น สร้างให้เป็นผู้ดีทุกกระเบียดนิ้วแบบนางในวรรณคดี ซึ่งในชีวิตจริงจะไม่ค่อยพบเพราะเป็นลักษณะนิสัยแบบอุดมการณ์

3. ตัวละครแบบมิติสมบูรณ์ (Full-Dimensional Characters) คือ สร้างนิสัยตัวละครมีวิวัฒนาการไปตามลักษณะเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลง ตามกาลเวลา ตามประสบการณ์ที่เข้ามากระทบ ซึ่งจะต้องเกี่ยวพันกับทุกสภาพการณ์ ทุกแง่ทุกมุม และอย่างสมเหตุสมผล

4. ตัวละครแบบเปรียบเทียบหรือสัญลักษณ์ (Allegorical and Symboltical Characters) หมายถึง ตัวละครที่เป็นสัญลักษณ์ที่สมบูรณ์ของความดี ความชั่ว ที่เพียบพร้อมในทุกแง่ทุกมุม เช่น มหาเวสสันดร เป็นสัญลักษณ์ด้านความดีด้านคุณธรรม เป็นต้น

5. การสร้างตัวละครแบบคงที่ตลอดกาล (The Permanence and Universality of Characters) คือ เมื่อสร้างตัวละครให้มีลักษณะอย่างไร ก็คงตัวอย่างนั้นตลอดไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เช่น รวยก็รวยตลอด เจ้าสำราญก็เจ้าสำราญตลอด กลัวก็กลัวตลอด เป็นต้น

สรุปได้ว่า ลักษณะนิสัยของตัวละครมีลักษณะต่างกัน ขึ้นอยู่กับบทบาทที่ผู้แต่งได้กำหนดตัวละครตัวนั้น โดยสร้างบุคลิกลักษณะและบุคลิกภาพของตัวละครแต่ละตัวที่ไม่เหมือนกันเสมอและมีลักษณะเฉพาะ จึงควรศึกษาวิเคราะห์ด้านลักษณะนิสัยและมีความสำคัญต่อเรื่องมากน้อยเพียงไร เพราะเหตุใด และคำพูด ความคิด และการกระทำของตัวละครในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่อตัวละครปฏิบัติหน้าที่

2.3 แนวคิดที่เกี่ยวกับการแปลวรรณกรรม

วรรณกรรมแปลเป็นการถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง จึงมีความสำคัญในการถ่ายทอดความรู้จากต่างประเทศ มาเรียนรู้และพัฒนาประเทศตนเอง วรรณกรรมแปลมีหลากหลายประเภทตามวัตถุประสงค์ของการแปล มีนักวิชาการได้นำเสนอความคิดเห็นดังต่อไปนี้

2.3.1 ความหมายและลักษณะของการแปล

ในความหมายกว้าง ๆ การแปลวรรณกรรม เป็นการถ่ายทอดความหมาย แต่ที่จริงแล้ว การแปลมีความหมายและลักษณะการแปลดังที่นักวิชาการได้เสนอความคิดเห็นดังต่อไปนี้

สัญฉวี สายบัว (2560 : 13) กล่าวว่า การแปล หมายถึง การถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง เป็นการสื่อสารระหว่างต่างภาษาและวัฒนธรรม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556 : 764) กล่าวว่า การแปล หมายถึง การถ่ายทอดความหมายจากภาษาหนึ่งมาเป็นอีกภาษาหนึ่ง

Jessica Wright และ ศิรินทรา เอื้อรัตนาภรณ์ (2555 :13) กล่าวว่า การแปลมีความหมายว่า เป็นการถอดความจากภาษาต้นฉบับ มาสู่ภาษาที่ตัวเราเข้าใจ จากภาษาหนึ่งมายังอีกภาษาหนึ่ง โดยที่ยังคงความหมายและใจความสำคัญเหมือนเดิมจากต้นฉบับ

วัลยา วิวัฒน์ศร (2547 : 156) กล่าวว่า การแปล คือ การถ่ายทอดความหมายและวรรณศิลป์จากตัวบทภาษาหนึ่ง ไปเป็นตัวบทอีกภาษาหนึ่ง ถึงระดับการสร้างสรรค์ของนักประพันธ์ โดยยังรักษาบริบททางวัฒนธรรมในต้นฉบับภาษาเดิมและคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปลเสมอกัน

วรนาถ วิมลเฉลา (2543 : 4) กล่าวว่า การแปล คือ การถ่ายทอดความคิดจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง โดยให้มีใจความครบถ้วนสมบูรณ์ ตรงตามต้นฉบับทุกประการ ไม่มีการตัดต่อหรือแต่งเติมที่ไม่จำเป็นใด ๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งควรรักษาให้ได้รูปแบบตรงตามต้นฉบับเดิมอีกด้วย หากทำได้ การแปลเป็นสิ่งที่ฝึกฝนได้ในขอบเขตหนึ่งเท่านั้น คือ ในส่วนที่เป็นความรู้ทางด้านภาษาซึ่งถือว่าเป็นงานช่าง แต่ในส่วนที่เป็นความคิดสร้างสรรค์ที่จะประดิษฐ์งานแปลให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้นไปนั้นถือเป็นงานศิลป์ไม่อาจสอนได้

ประเทือง ทินรัตน์ (2543 : 4) กล่าวว่า การแปลเป็นการสื่อสารข้ามภาษา เป็นการสื่อสารที่จะต้องประกอบด้วยการถ่ายทอดความหมาย การรักษาความทัดเทียมของความหมายและการรักษาลีลาในการส่งสารในภาษาต้นฉบับไว้ในภาษาฉบับแปล ทั้งนี้ จะต้องอาศัยทักษะในการใช้ภาษาของผู้แปลเข้าช่วย

วรรณา แสงอร่ามเรือง (2542 : 7) กล่าวว่า การแปลไม่ใช่การแปลงรหัสโดยผู้แปลทำหน้าที่เป็นผู้เปลี่ยนรหัสเท่านั้น เราไม่ได้แปลเนื้อความที่เรียงร้อยเป็นท่อน ๆ แต่เราแปลตัวบท เราจะต้องมองตัวบททั้งหมดเป็นภาพรวม ตัวบทเป็นส่วนของสังคมวัฒนธรรมที่แสดงออกทางภาษา การแปล จึงเป็นการจัดเรียบเรียงตัวบทใหม่ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่กำหนดไว้และจัดเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมปลายทาง

สรุปได้ว่า วรรณกรรมแปลเป็นงานเขียนที่มีการแปลจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง โดยพยายามคงความหมายให้ถูกต้องและใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด เพื่อถ่ายทอดความรู้และความคิดออกมา

2.3.2 วิธีการแปลวรรณกรรม

วิธีการแปลวรรณกรรมแบ่งได้เป็นหลายประเภท นักวิชาการได้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 (2556 : 764) กล่าวว่า วิธีการแปลวรรณกรรมมีดังนี้

1. แปลตามเนื้อความ หมายถึง แปลเอาความ แปลตามอรรถ
2. แปลตามพยัญชนะ หมายถึง แปลตามตัวอักษร แปลความหมายของคำอย่างตรงไปตรงมาคำต่อคำ
3. แปลยกศัพท์ คือ การยกคำบาลีขึ้นมาแปลเป็นไทยไปทีละคำ
4. แปลร้อย คือ แปลเอาความโดยยกศัพท์บาลีมาคั่นไว้

Jessica Wright และศิรินทรา เอื้อรัตนาภรณ์ (2555 : 19) กล่าวว่า ขั้นตอนการแปลวรรณกรรมมีวิธีต่อไปนี้

1. คิดหาวิธีการแปล
2. ทำความเข้าใจต้นฉบับ หรือสิ่งที่เราอ่านและต้องการความหมาย
3. เรียบเรียงประโยคให้สวยงาม
4. ขัดเกลารอบสุดท้ายไฟนอล

วัลยา วิวัฒน์ศร (2547 : 137-154) กล่าวว่า การแปลวรรณกรรมมี 4 ขั้นตอน ได้แก่ การทำความเข้าใจต้นฉบับ การถ่ายทอดความหมาย การตรวจสอบและแก้ไขโดยผู้แปล การตรวจแก้โดยบรรณาธิการต้นฉบับแปล ในส่วนของการถ่ายทอดความหมายหรือการแปลนั้น ต้องมีการพิจารณาภาษาเดิมและภาษาที่ใช้แปล การคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรม และการคำนึงถึงผู้อ่าน

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543 : 324-326) กล่าวว่า การแปลวรรณกรรมต้องยึดหลักเกณฑ์ในการแปลทั้งสามประการ คือ

1. เกณฑ์การประเมินงานแปลทางด้านภาษา ได้แก่ พิจารณาความชัดเจน ความเหมาะสม ความเรียบง่าย ความสมเหตุสมผล และวัฒนธรรมการใช้ภาษา
2. เกณฑ์การประเมินผลงานแปลด้านเนื้อหา คือ ความสมบูรณ์ของความหมาย ความครบถ้วนของความหมาย และการแปลผิดความหมาย
3. จรรยาบรรณของนักแปล คือ มีความซื่อสัตย์และซื่อตรงต่อต้นฉบับ เคารพสิทธิ์ของผู้เขียนต้นฉบับหรือผู้มีลิขสิทธิ์ และให้เกียรติผู้เขียนต้นฉบับด้วยการบอกกล่าวไว้ในงานแปลว่าแปลจากงานของใคร ชื่องานในภาษาเดิมคืออะไรไว้ด้วย

ประเทือง ทินรัตน์ (2543 : 47) กล่าวว่า วิธีการแปลแบ่งเป็นวิธีใหญ่ ๆ ได้ 2 วิธี คือ

1. การแปลโดยพยัญชนะ การแปลวิธีนี้ ผู้แปลมักจะรักษาความหมายของภาษาระดับต่าง ๆ รูปแบบ และโครงสร้างของภาษาต้นฉบับไว้อย่างเคร่งครัด อาจจะมีผลทำให้งานแปลไม่สละสลวย หรือไม่กระชับ หรือผิดกับธรรมชาติของภาษาฉบับแปล
2. การแปลโดยอรรถ การแปลวิธีนี้บางครั้งเรียกว่าการแปลเอาความ หรือการแปลแบบเสรี เป็นการแปลที่ไม่เน้นเรื่องรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาต้นฉบับอย่างเคร่งครัด อาจจะมีการดัดแปลง ขยาย หรือตัดทอนข้อความบางส่วนได้บ้าง การแปลวิธีนี้มักใช้สำหรับการแปลบันเทิงคดี

วรนาถ วิมลเฉลา (2543 : 13) กล่าวว่า งานแปลมีลักษณะด้านความสวยงาม คือ ความตรงกันในด้านความหมายของฉบับแปลและต้นฉบับ ความสละสลวยของภาษาที่ใช้ในฉบับแปล

วรรณา แสงอร่ามเรือง (2542 : 253) กล่าวว่า การแปลวรรณกรรม ผู้แปลต้องเลือกวิธีการแปลให้เหมาะสมดังนี้

1. การแปลคำต่อคำ มีจุดประสงค์เพื่อแสดงให้เห็นโครงสร้างของประโยคในภาษาต้นฉบับให้เด่นชัด มักใช้ในการวิจัยหรือค้นหาภาษาที่ยังไม่เป็นที่รู้จักว่ามีลักษณะโครงสร้างทางภาษาอย่างไร เป็นเครื่องมือของนักวิจัยทางภาษา วิธีการแปลนี้นิยมใช้กันมากในตำราสอนภาษาต่างประเทศจนทุกวันนี้ ช่วยให้ผู้เริ่มเรียนเข้าใจโครงสร้างของภาษาต่างประเทศนั้น

2. การแปลตรงตัว แตกต่างจากการแปลคำต่อคำ คือ แปลโดยยึดหลักไวยากรณ์ในภาษาปลายทาง วิธีนี้นิยมใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจนทุกวันนี้เช่นกัน จุดประสงค์เพื่อเป็นการตรวจสอบว่า ผู้เรียนเข้าใจศัพท์ โครงสร้าง และวัจนลีลาของภาษาต่างประเทศถูกต้องมากน้อยเพียงใด และทำให้ทราบว่าผู้เรียนสามารถถ่ายทอดเนื้อความเป็นภาษาแม่ของตนได้เหมาะสมมากน้อยเพียงใด

3. กลางแปลเชิงวิชาการ เป็นการแปลโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านทราบว่าผู้เขียนตัวบทต้นฉบับต้องการจะสื่ออะไรให้ผู้อ่านตัวบทต้นฉบับ

4. การแปลแบบสื่อสาร เป็นการแปลที่นิยมในปัจจุบัน สาเหตุเนื่องจากปัจจุบันมีการแปลเอกสารใช้งานต่าง ๆ เพื่อติดต่อกันในระดับนานาชาติ การแปลแบบสื่อสารเพื่อให้เกิดงานแปลที่เหมาะสมนั้นเป็นสิ่งที่ต้องใช้ความพยายามและความสามารถของผู้แปลเป็นอย่างมาก ต้องอาศัยความสร้างสรรค์ในการสรรหาคำ

ไพรถ เลิศพิริยกมล (2542 : 118) กล่าวว่า วิธีการแปลวรรณกรรม นิยมแปลอยู่ 2 วิธี คือ แปลแล้วเรียบเรียง และแปลแบบแปลงเรื่อง

1. การแปลแล้วเรียบเรียง เริ่มในสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธายอดฟ้าจุฬาโลก เป็นวิธีการแปลที่มอบหมายให้เจ้าพระยาพระคลัง (หน) เป็นผู้อำนวยการแปลเรื่อง สามก๊ก และสมเด็จพระเจ้าหลานเธอ กรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปลและเรียบเรียงเรื่อง ไซ่ฮั่น มีผู้รับผิดชอบช่วยกันแปลหลายคน วิธีการแปลทำดังนี้ คือ เริ่มด้วยการถอดความ (Paraphase) ใช้ล่ามแปลจากภาษาจีนเป็นใจความภาษาไทยแล้วกวีก็เรียบเรียงให้เป็นสำนวนไทยและไพเราะ การถอดความวิธีนี้จึงใช้ได้ทั้งความรู้และรสพร้อม ๆ กัน ผู้อ่านจะไม่รู้สึกว่ากำลังอ่านเรื่องแปล เพราะมีการถ่ายทอดถึงสองชั้น ในชั้นสุดท้าย ผู้แปลย่อมใช้วิจารณญาณใคร่ครวญเลือกสรรใจความ ตัดข้อความที่ไม่เหมาะสมไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมและประเพณีไทยออก

2. การแปลแบบแปลงเรื่อง ใช้คลุมไปอย่างกว้าง ๆ จนถึงปลอมเรื่องด้วยก็ได้ การแปลงเรื่องจีนทำมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 6 แล้ว การแปลเรื่องจีนลงในวารสารและหนังสือพิมพ์กันมาก เช่น เรื่อง ชั่นบอเหมา ของฮ่วนเลียง โชประการ และ เรื่อง เจงฮองเฮา ของเจ๊กมิ้น

สรุปได้ว่าวิธีวิเคราะห์วิธีการแปลวรรณกรรมมีหลายแบบ แม้จะมีความแตกต่างกันไปบ้าง แต่ก็มีความคล้ายเคียงกัน คือ ต่างก็เน้นการทำความเข้าใจกับเนื้อหาของต้นฉบับเป็นอันดับแรก ๆ จากนั้นให้เรียบเรียงด้วยภาษาปลายทาง มีวิธีการแปลหลายแบบ มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ เพื่อ

สื่อความหมายต้นฉบับได้ถูกต้องและครบถ้วน รวมถึงความสละสลวยในการเรียบเรียงใหม่ ได้รับความรู้และความรู้สึกอารมณ์จากผู้ประพันธ์โดยผ่านบทแปล

2.3.3 ลักษณะของวรรณกรรมแปล

นักวิชาการได้อธิบายถึงลักษณะของวรรณกรรมแปลไว้ดังต่อไปนี้

สัญฉวี สายบัว (2560 : 25) กล่าวว่า ลักษณะของงานแปลมี 4 ประเภทดังต่อไปนี้

1. นักแปลที่มีความสามารถในการใช้ภาษาต้นฉบับ และภาษาฉบับแปลได้อย่างดีเยี่ยมเท่า ๆ กัน งานแปลของนักแปลประเภทนี้ไม่ว่าจะแปลจากภาษาใดจะเป็นงานที่สมบูรณ์และมีคุณภาพเท่าที่การสื่อสารด้วยการแปลจะทำได้
2. นักแปลที่แปลจากต้นฉบับที่เป็นภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สอง
3. นักแปลที่แปลจากต้นฉบับที่เป็นภาษาที่สองมาสู่ภาษาแม่
4. นักแปลจากต้นฉบับที่เป็นภาษาที่สองเป็นภาษาที่สาม

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543 : 312) กล่าวว่า วรรณกรรมแปลสามารถแยกประเภทตามจุดมุ่งหมายและรูปแบบการเขียนออกได้เป็น 3 ประเภท คือ สารคดี บันเทิงคดี และตำรา

สรุปได้ว่า วรรณกรรมแปลมีหลากหลายประเภท ขึ้นอยู่กับวิธีการแบ่งประเภท เช่น แบ่งตามประเภทของผู้แปล แบ่งตามรูปแบบวรรณกรรม เป็นต้น วรรณกรรมแปลเหล่านี้ ล้วนแล้วมีลักษณะที่เด่นชัด คือ วรรณกรรมแปลบางเรื่องเน้นด้านความถูกต้องของความหมาย ในขณะที่วรรณกรรมแปลบางเล่มเน้นด้านความสละสลวยของภาษา

2.3.4 คุณค่าของวรรณกรรมแปล

วรรณกรรมแปลมีความสำคัญอย่างมาก มีคุณค่าต่อผู้แต่ง ผู้แปล ผู้อ่าน และสังคม ช่วยให้บุคคลที่ดำรงชีวิตอยู่ในชาติต่าง ๆ ได้รับความรู้ ความคิดเห็น และข่าวสารที่ทันสมัย และส่งเสริมการสื่อสารระหว่างประเทศ มีนักวิชาการได้เสนอแนวความคิดดังต่อไปนี้

วัลยา วิวัฒน์ศร (2547 : 9) กล่าวว่า การแปลมีคุณค่าต่อสังคม การแปลหรือการถ่ายทอดความหมายนอกจากความรู้ด้านภาษาแล้ว ผู้แปลยังต้องมีความรู้ด้านเนื้อหาและจะสามารถถ่ายทอดความรู้บริบททางสังคม วัฒนธรรมให้ต่างชาติรับรู้

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543 : 182-187) กล่าวว่า ผู้แปลนวนิยายปัจจุบันส่วนใหญ่มักจะเลือกนวนิยายตามความต้องการของตลาดมากกว่า และมักจะแปลนวนิยายที่กำลังเป็นที่นิยมในต่างประเทศทำให้เกิดปัญหาการแข่งขันแปลเพื่อการค้า จะทำให้ผู้อ่านได้เปรียบเทียบและเลือกซื้อเรื่องของผู้แปลที่มีสำนวนเร้าใจหรือสามารถดึงดูดความสนใจผู้อ่านได้ สำคัญที่สุดก็คือทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความเปลี่ยนแปลงของทั่วโลก

ไพรถ เลิศพิริยกมล (2542 : 118) กล่าวว่า ในปัจจุบันประเทศต่าง ๆ ได้มองเห็นความสำคัญของการแปล เพราะการแปลเป็นการถ่ายทอดทั้งความรู้ เทคโนโลยี และวัฒนธรรมของ

ชาติหนึ่งไปสู่อีกชาติหนึ่ง เป็นการขยายความรู้และโลกทรรศน์ การแปลวรรณกรรมภาษาอื่นมาเป็นภาษาของตัวเองจะทำให้ประชาชนในชาติได้อ่าน ได้รับรู้ข่าวสาร ได้ติดตามความรู้ทุก ๆ ด้าน และรู้เท่าทันเหตุการณ์ ตลอดจนความเปลี่ยนแปลงของโลก ซึ่งเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ประเทศที่เห็นความสำคัญของการแปลและพัฒนาความรู้ได้รวดเร็วมาก คือ ประเทศญี่ปุ่น เพราะมีการแปลวรรณกรรมทุกสาขาวิชาและแปลอย่างรวดเร็วมีประสิทธิภาพ ประชาชนชาวญี่ปุ่นจึงสามารถหาความรู้ด้านต่าง ๆ จากทั่วโลกด้วยภาษาญี่ปุ่นที่แปลจากภาษาต่างประเทศเรียบร้อยแล้ว ประเทศไทยได้มีการสนับสนุนการแปลงานทางด้านวิชาการเช่นเดียวกัน แต่เพิ่งเริ่มงานอย่างจริงจังในช่วงสองทศวรรษมานี้

สรุปได้ว่า วรรณกรรมแปลมีคุณค่าในการเชื่อมต่อการสื่อสารแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นระหว่างประเทศ ทำให้มนุษย์ที่มีภาษาและวัฒนธรรมต่างกันได้เรียนรู้และเข้าใจวิถีชีวิตประเพณีและวัฒนธรรมของกลุ่มคนอื่น รวมถึงได้ติดตามความเปลี่ยนแปลงของโลก

2.3.5 ประวัติความเป็นมาของการแปลวรรณกรรมในสังคมไทย

การแปลวรรณกรรมในสังคมไทยมีการพัฒนาตามการไปมาหาสู่กันกับประเทศนอกมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวถึงประวัติความเป็นมาของการแปลวรรณกรรมดังต่อไปนี้

ไพรถ เลิศพิริยกมล (2542 : 130-147) กล่าวว่า มีการแปลวรรณกรรมจีนในสังคมไทยตั้งแต่สมัยรัตนโกสินทร์ แบ่งลักษณะของวิวัฒนาการออกมาเป็น 3 ลักษณะดังนี้

1. การแปลพงศาวดารและเกร็ดพงศาวดาร
2. วรรณกรรมแปลประเภทเรื่องจีนกำลังภายใน
3. นิทานการเมืองอันเนื่องมาจากพงศาวดารจีน และนวนิยายจีนกำลังภายใน

วรรณกรรมแปลเริ่มอย่างจริงจังในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นเรื่อยมา โดยแปลพงศาวดารจีนก่อน เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อบ้านเมืองแล้วก็เปลี่ยนเป็นเพื่อความบันเทิงและเพื่อการค้าในภายหลัง เมื่อไทยรับความรู้จากตะวันตก พร้อมทั้งการเปลี่ยนแปลงวิธีการเขียนหนังสือด้วยมือมาเป็นการตั้งโรงพิมพ์ มีการออกหนังสือพิมพ์และการแปลวรรณกรรมตะวันตก เริ่มจากหมอสอนศาสนา ครั้นเจ้านายและขุนนางเรียนความรู้สมัยใหม่จากยุโรปกลับมา ก็แปลวรรณกรรมตะวันตกมากขึ้น พร้อมกันนั้นก็เกิดการเปลี่ยนแปลงวิธีการเขียนนิทาน นิยายแบบเดิมมาเป็นวิธีเขียนนวนิยายแบบตะวันตกด้วย งานแปลวรรณกรรมค่อย ๆ วิวัฒนาการมาเรื่อย จนถึงปัจจุบันการแปลวรรณกรรมมีบทบาทสำคัญยิ่งในวงวรรณกรรมไทย โดยเฉพาะนวนิยายแปล นักอ่านมีมากขึ้นตามการเพิ่มของพลเมืองและความเจริญด้านการศึกษา งานแปลวรรณกรรมจึงยังมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อวงวรรณกรรมไทยตลอดไป

สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543 : 314-318) กล่าวว่า วรรณกรรมแปลของไทยที่แปลจากภาษาจีนโดยตรงนั้น เริ่มขึ้นในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช โดย

โปรดเกล้าฯ ให้พระเจ้าหลานเธอกรมพระราชวังหลัง ทรงอำนวยการแปลเรื่อง ไซ่ฮั่น และเจ้าพระยาพระคลังอำนวยการแปลเรื่อง สามก๊ก วรรณกรรมแปลในยุคนี้จะเป็นงานที่มีคุณภาพมาก เพราะประณีตทั้งสำนวนโวหารและเนื้อหา เนื่องจากให้นักปราชญ์จีนเป็นผู้แปลจากภาษาจีนเป็นภาษาไทย และให้นักปราชญ์ไทยทำหน้าที่เรียบเรียงให้เป็นภาษาไทยที่สละสลวย อีกทอดหนึ่งในช่วงรัชกาลที่ 1 ถึงรัชกาลที่ 5 การแปลวรรณกรรมจากต้นฉบับภาษาจีนมักนิยมแปลเรื่องจีนที่เป็นพงศาวดารและเรื่องอิงพงศาวดาร เช่น เรื่องห้องสิน ตั้งฮั่น หงอโต้ และชุยถัง โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ เพื่อให้เป็นเครื่องประเทืองใจแก่ผู้อ่าน นอกจากนี้ก็อาจเพื่อประโยชน์อื่น ๆ ด้วย เช่น ใช้อ่านเพื่อจะได้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องการทำศึกสงคราม เป็นต้น

ในสมัยรัชกาลที่ 6 กล่าวได้ว่าเป็นยุคที่วรรณกรรมแปลเฟื่องฟูมากที่สุด โดยเฉพาะวรรณกรรมที่แปลจากภาษาจีน กับความนิยมอ่านวรรณกรรมแปลจากภาษาตะวันตก เพราะหนังสือพิมพ์รายเดือนและรายวันหลายฉบับถือเป็นธรรมเนียมกันว่าจะต้องมีเรื่องจีนหรือเรื่องแปลจากภาษาจีนตีพิมพ์ไว้อย่างน้อยฉบับละ 1 เรื่อง เพื่อดึงดูดประชาชนให้ซื้อหนังสืออ่าน แต่การแปลวรรณกรรมจีนในยุคนี้ได้เปลี่ยนรูปแบบไปจากแนวเดิม มีลักษณะต่างไปจากเดิมอีกด้วย คือ แต่เดิมผู้แปลจะแปลเรื่องจีนจากต้นฉบับภาษาจีน ผู้แปลบางคนก็หันมาแปลวรรณกรรมจีนจากต้นฉบับภาษาอังกฤษแทน ทั้งนี้ เพราะว่าผู้แปลบางคนไม่มีความรู้ภาษาจีนดีพอ จึงนำต้นฉบับเรื่องประเภทพงศาวดารจีนที่มีผู้แปลเป็นภาษาอังกฤษมาถ่ายทอดเป็นภาษาไทยอีกทอดหนึ่ง เช่น เรื่องนางพญาฮองไทเฮา ของ น.ม.ส. เป็นต้น

ในสมัยรัชกาลที่ 8 การแปลวรรณกรรมจีนได้เปลี่ยนแนวนิยมมาเป็นการแปลนวนิยายจีนและเรื่องสั้นของจีน โดยเริ่มจากการที่สันติสิริน้ำวรรณกรรมประเภทนวนิยายของจีนเรื่อง “The First Wife” ของ Peart S. Buck มาแปลเป็น ภาษาไทย ชื่อว่าเรื่อง “เมียหลวง” ใน พ.ศ. 2475 ขึ้นเป็นครั้งแรก และต่อจากนี้ก็แปลเรื่องอื่น ๆ ตามอีกหลายเรื่อง เช่น หัวอกแม่ สายโลหิต บ้านแตก เป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องที่ เพิร์ล เอส. บั๊ค ได้รับรางวัล พูลิเซอร์ และสันตสิริแปล และพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2494

ในยุคปัจจุบันนี้ นอกจากไทยเราจะนิยมแปลวรรณกรรมต่างชาติมาเป็นภาษาไทยดังกล่าวข้างต้นแล้ว เรายังเริ่มปลูกฝังค่านิยมให้ลูกหลานไทยคิดถ่ายทอดวรรณกรรมชั้นดีของไทยไปเป็นภาษาต่างประเทศ

สรุปได้ว่า การแปลวรรณกรรมจีนในประเทศไทยมีประวัติความเป็นมาเป็นเวลายาวนานนับตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราชจนถึงปัจจุบันนี้ การแปลวรรณกรรมจีนได้รับความนิยม และยังทำให้ประชาชนไทย ได้เรียนรู้สังคมและวัฒนธรรมจีนด้วย

2.4 ความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับนวนิยายของหยูหัว

หยูหัวเป็นนักเขียนชาวจีนที่เกิดอยู่ที่เมืองหางโจว มณฑลเจ้อเจียง เมื่อวันที่ 3 เมษายนปี พ.ศ. 2503 เคยมีอาชีพเป็นหมอฟันมา 5 ปี เริ่มการประพันธ์ในปี พ.ศ. 2526 หยูหัวได้เขียนนวนิยายเป็นที่นิยมในประเทศจีน และมีการแปลและการตีพิมพ์เผยแพร่ในยี่สิบกว่าประเทศ รวมประเทศไทยด้วย

2.4.1 ผลงานนวนิยายของหยูหัว

นวนิยายแปลทั้ง 5 เรื่องของหยูหัว มีเนื้อเรื่องสรุปสาระได้ดังนี้

1. เรื่องพี่กับน้องเป็นนวนิยายของความรัก และการช่วยเหลือกันของครอบครัว 2 ครอบครัวที่เป็นชนชั้นชาวนาในชนบท ครอบครัวแรกเป็นครอบครัวของหลี่กวางโถว ในวันที่เขาเกิดพ่อของเขาเกิดอุบัติเหตุตกลงมาตาย เพราะไปปีนแอบดูผู้หญิงในห้องน้ำ ครอบครัวที่ 2 เป็นครอบครัวของซ่งกัง แม่เขาป่วยตายไป พ่อของซ่งกังมีจิตใจดีงาม มาช่วยเหลือแม่ของหลี่กวางโถวและได้แต่งงานกัน เพื่อนบ้านในชุมชนได้นินทาว่าร้ายครอบครัวของหลี่กวางโถวและซ่งกังมากมาย ทั้งสองต่างพ่อแม่ก็รักสนิทสนมเหมือนเป็นพี่น้องกัน

ต่อมา หลี่หลาน แม่ของหลี่กวางโถว ป่วยหนักเดินทางไปรักษาที่เมืองเซี่ยงไฮ้ สามีซ่งฝันผิง ที่เป็นพ่อของซ่งกังถูกไต่สวนและลงโทษจนเจ็บหนักเป็นเวลานาน เมื่อเกิดการปฏิรูปวัฒนธรรม แต่เขาก็ไม่ต้องการให้ภรรยาห่วงใยและเป็นทุกข์ จึงเขียนจดหมายส่งไปบอกเล่าว่าครอบครัวและลูกทั้งสองมีความสุขสบายดี เมื่อหลี่หลานกลับบ้านมา สามีเสียชีวิตไปแล้ว หลี่หลานไว้ทุกข์โดยไม่สระผมเป็นเวลา 7 ปี และตายไป ส่วนหลี่กวางโถวกับซ่งกังก็ดูแลกัน ช่วยเหลือกันและเติบโตไปด้วยกัน

2. เรื่องคนตายยากเป็นนวนิยายเล่าถึงชีวิตของฝูกุ้ยที่มีความทุกข์ยาก แต่เขาอดทนจนมีชีวิตรอดได้ในช่วงเวลาที่บ้านเมืองเปลี่ยนแปลง ฝูกุ้ยเกิดในครอบครัวที่ร่ำรวย มีทรัพย์สมบัติมากมาย แต่เขาชอบเที่ยวผู้หญิงและเล่นพนัน มีหนี้สินมากมายจนต้องขายทรัพย์สิน ที่นา กลายเป็นชาวนา ทำให้พ่อเสียใจและตายไป ส่วนแม่ป่วยหนัก ฝูกุ้ยเดินทางไปหาหมอในเมือง แต่เขาถูกกองทัพทหารก๊กหมินตังจับตัวไปเป็นทหารนาน 2 ปี เมื่อกองทัพเหมาเจ๋อตุงได้ชัยชนะ เขาได้กลับบ้านและพบว่า แม่เสียชีวิตไปแล้ว เมื่อมีการปฏิรูปที่ดินและการอยู่รวมกันเป็นสังคมคอมมิวนิสต์ ประกอบกับเกิดภัยแล้งนานถึง 3 ปี

ชีวิตของฝูกุ้ยมีแต่ความทุกข์ยากและลำบากมาก ญาติพี่น้องตายไปหมด โหย่วชิ่งลูกชายของเขาตายไป เพราะถูกบังคับต้องให้เลือดกับภรรยาของนายอำเภอ ซึ่งเป็นเพื่อนของฝูกุ้ยเมื่อถูกเกณฑ์ทหาร ส่วนลูกสาวเฟิ่งเสียพิการเป็นใบ้ แต่งงานกับเอ้อซีก็ตาย เพราะคลอดลูก ส่วนลูกเขยไปทำงานแบกข้าวสาร ถูกไม้หล่นพับตาย ฝูกุ้ยจึงต้องเลี้ยงดูหลาน ซึ่งป่วยและกินอาหารมากเกินไปจนตาย เหลือแต่ฝูกุ้ยที่ยังมีชีวิตในยามแก่เฒ่าโดยเลี้ยงควายแก่ เขาตั้งชื่อควายตัวนี้ว่า ฝูกุ้ย

3. เรื่องคนขายเลือดเป็นนวนิยายที่เล่าเรื่องราวของคนจีนช่วงหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยเล่าถึงชีวิตของซูซานกวานเป็นคนขยันทำงาน เขาทำงานใช้แรงงานมากมาย แต่ก็มีไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงดูภรรยาและลูก 3 คน เมื่อมีปัญหาการใช้จ่าย เขาก็หาเงินโดยขายเลือด เวลาผ่านไป ลูกชายที่เป็นลูกของภรรยากับคนอื่น ป่วยต้องเสียค่ารักษามากมาย จนมีหนี้สินที่เขาจะต้องหามาชดใช้ เขาจำเป็นต้องขายเลือดทุก 15 วัน เขาขายเลือดทั้งหมด 9 ครั้ง ร่างกายจึงอ่อนแอ ในที่สุดเขาก็ป่วยหนัก

4. เรื่อง เจ็ดวันหลังความตาย เป็นนวนิยายที่เล่าชีวิตของหยางเฟย หลังจากที่ตายไปแล้ว ไปพบกับคนที่เขาเคยรู้จัก และเล่าเรื่องราวของเขาตามลำดับแต่ละวัน

วันที่ 1 ถึงวันที่ 3 หยางเฟยเล่าถึงการเกิด การอยู่กับครอบครัว การแต่งงาน และการตายของเขา

วันที่ 4 ถึงวันที่ 6 หยางเฟยไปพบกับคนที่รู้จัก คือ เจ้าของร้านอาหาร เป็นที่ที่เขาตายเพราะไฟไหม้ร้าน เรื่องของคู่รักชายหญิง เรื่องของชายเจ้าของบ้านที่ไม่ยอมให้รื้อบ้าน และเรื่องของตำรวจกับชายที่ถูกจับกุม

วันที่ 7 หยางเฟยไปพบพ่อเลี้ยงที่ตายด้วยโรคปอด

5. เรื่องเสียงร่ำไห้กลางสายฝนเป็นนวนิยายเล่ามุมมองของซูนกวางหลินที่มีชีวิตอยู่ท่ามกลางเรื่องราวที่สับสนของครอบครัว คนในหมู่บ้าน

เขามีพี่น้องอีก 2 คน เขาและพี่น้องรักผู้หญิงคนเดียวกัน แต่ผู้หญิงคนนี้กลับไปแต่งงานกับคนอื่น ต่อมาน้องชายเขาตายไปเพราะไปช่วยเด็กจมน้ำ ส่วนพ่อและพี่ชายได้ไปยุ่งเกี่ยวกับหญิงม่ายคนเดียวกัน เขามีเพื่อนรักที่ไม่ชอบเรียนหนังสือ แต่หมกหมุ่นกับเรื่องผู้หญิงและเพศ ตระกูลของเขามีความกล้าหาญ ปู่ย่าของเขาเคยร่วมกันต่อสู้การเข้ามายึดครองหมู่บ้านของทหาร

สรุปได้ว่านวนิยายของหยูหัวได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตโหดร้าย ยากลำบากของคนชนชั้นต่ำในช่วงเวลาที่สังคมมีการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้วุ่นวายสับสน ตัวละครในนวนิยายของหยูหัวมีนิสัยที่เด่นชัดแต่ละตัวภายใต้ภูมิหลังสังคม โดยมีพฤติกรรมที่แปลกประหลาด น่าขัน แต่ต่างก็พยายามอดทนและต่อสู้กับชีวิต และได้แสดงความดีงามของมนุษย์ เช่น มีความเมตตา กตัญญู ความช่วยเหลือ มองโลกในแง่ดี เป็นต้น

2.4.2 ทรรศนะของนักวิจารณ์ต่อนวนิยายของหยูหัว

นวนิยายของหยูหัว มีนักวิชาการได้ให้คำวิพากษ์วิจารณ์ไว้ดังนี้

สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์เอโนเวล (2557 : คำนำ) กล่าวว่า เสียงร่ำไห้กลางสายฝน แม้เป็นผลงานเล่มแรกของหยูหัว แต่มีเนื้อหาและเค้าโครงอันเป็นเอกลักษณ์ของหยูหัวสะท้อนในเสียงร่ำไห้กลางสายฝนอย่างชัดเจน ตัวละครมีชีวิตเหมือนเป็นมนุษย์จริง แม้จะมีเนื้อหาที่มีความเรียบง่ายทว่าลุ่มลึก เจ็บปวดทว่าน่าขัน แสบสันต์ว่าตรึงใจ ซึ่งล้วนแต่เป็นเสน่ห์ที่ชวนให้ผลงานของนักเขียนผู้นี้

ตรีศิลป์ บุญขจร (2552 : คำนิยม) กล่าวว่า ผลงานของหยูหัว ได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากมาย เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน อิตาเลียน ดัชต์ สเปน ญี่ปุ่น และเกาหลี เขาเป็นนักเขียนจีนรุ่นใหม่ที่ทรงอิทธิพลมากที่สุด 1 ใน 10 คนในรอบทศวรรษที่ผ่านมา ด้วยความโดดเด่นในการให้ภาพความจริงของโลกเห็นความรุนแรง ความโหดร้ายเกินกว่าจะบรรยาย และความตายด้วยวาทศิลป์อันเฉียบคม สะเทือนอารมณ์ โลกที่ยังคงมีปรารถนาแห่งชีวิตและความงามอันสูงส่งประดุจแสงจันทร์ที่สาดส่องบนทางเดินอันโสโครก และทำให้เกิดภาพลวงตาว่าเป็นทางเดินที่โรยด้วยเกลือฉะนั้น

ชมัยภร แสงกระจ่าง (2552 : คำนิยม) กล่าวว่า หยูหัวไม่ได้ทำตามขนบวรรณกรรมแต่อย่างใด กล่าวคือ เขาไม่ได้ทำตามแบบเรื่องแบบใดแบบหนึ่ง หากเขาได้สร้างเรื่องแบบผสมผสาน หรืออาจกล่าวได้ว่าผสมปนเป เขาสร้างโศกนาฏกรรม (tragedy) ไว้ในตอนต้นเรื่องอย่างเข้มข้น และสร้างเรื่องแบบหัสนาฏกรรม (comedy) ตามมา จากนั้นก็มีทั้งโศกนาฏกรรมและหัสนาฏกรรมรวมกัน ดังเช่น ตัวละครซ่งกังเป็นฝ่ายโศก ในขณะที่หลีกวางโถวเป็นฝ่ายสุข ผู้แต่งหยูหัวไม่เพียงสร้างเรื่องเสียดสีชีวิตมนุษย์ธรรมดา แต่เขาเสียดสีประเทศและโลกไปพร้อมกัน เรื่องที่เกิดขึ้นในนวนิยายของหยูหัวนั้นเกิดขึ้นในทุกประเทศเช่นกัน

ตรีศิลป์ บุญขจร (2557 : คำนิยม) กล่าวว่า เจ็ดวันหลังความตาย นวนิยายของหยูหัวโดดเด่นด้วยอรรถรสและชั้นเชิงทางวรรณศิลป์ ทั้งการเล่าเรื่อง น้ำเสียง ตัวละคร ฉากที่มีทั้งจินตนาการหลอนเหนือจริงและมหัศจรรย์ และที่ขาดไม่ได้ คือ การวิพากษ์วิจารณ์สังคมจีนอย่างแหลมคม เสียดลึก

สรุปได้ว่านวนิยายแปลของหยูหัว เป็นนวนิยายที่มีมีเนื้อหาและเรื่องราวของตัวละครที่กล่าวถึงชีวิตความเป็นอยู่ คุณธรรมที่ดีงาม สั่งสอนให้รุ่นหลังไม่ว่า การมีชีวิตอยู่ในสังคมที่เดือดร้อนวุ่นวาย แม้พบกับความยากลำบากแค่ไหนควรอดทน ต่อสู้ กระทำสิ่งความดี เป็นคนดี มีความรักซึ่งกันและกัน ซึ่งจะมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตและปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมของมนุษย์

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรม ผู้วิจัยได้ศึกษาสาระสำคัญมาดังต่อไปนี้

บุบผา เสนาคำ (2560) ศึกษาวิจัยเรื่อง การประกอบสร้างตัวละครชายและหญิงในกลอนลำเรื่อง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการประกอบสร้างบุคลิกภาพและบทบาทหน้าที่ของตัวละครชายและหญิงที่ปรากฏในกลอนลำเรื่อง ขอบเขตการวิจัย คือ ศึกษาจากเอกสารกลอนลำเรื่อง จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องนางหมาขาวหรือไม้ต่างปล้องพี่น้องต่างใจ ผลงานนายคำภา สีโสดา เรื่องพิษรัก

แรงริษยา ผลงานนายเสริม สีเทา และเรื่องบุญนำกรรมแต่ง ผลงานนายเกศา พิมพ์สำราญ โดยใช้กรอบแนวคิด บุคลิกภาพของ จิราภรณ์ ตั้งกิตติภากรณ์ และกรอบแนวคิดบทบาทหน้าที่ของ สุพัตรา สุภาพ ผลการวิจัยพบว่า การประกอบสร้างบุคลิกภาพตัวละครชายและหญิงในกลอนลำเรื่องทั้ง 3 เรื่อง พบตัวละครมีบุคลิกภาพทั้งภายนอกและภายในที่แตกต่างกัน บุคลิกภาพภายนอก ได้แก่ ด้านรูปร่างลักษณะ อากัปกิริยาท่าทาง และลักษณะการพูด และบุคลิกภาพภายใน ได้แก่ ด้านสติปัญญา ด้านอารมณ์ ด้านอุปนิสัย และการมีคุณธรรมในการดำเนินชีวิต ตัวละครชายและหญิงเป็นฝ่ายดี บุคลิกภาพภายนอกและภายในที่ดี คือ จะมีรูปร่างลักษณะสมส่วนสวยงามหน้าตาดี มีอากัปกิริยากิริยาท่าทางนุ่มนวล อ่อนโยน น่าเกรงขาม น่านับถือ เชื่อมั่นในตัวเอง มีการวางตัวดีสุภาพ มีลักษณะการพูดที่นุ่มนวล ไพเราะ พูดจามีวจีสุจริต ตรงไปตรงมา พูดดี มีเหตุผล ส่วนบุคลิกภาพภายใน จะมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด มีไหวพริบ มีวิจารณญาณในการแก้ปัญหา มีเหตุผล มีอุปนิสัยมองโลกในแง่ดี ขี้สงสาร ห่วงใยความรู้สึกคนอื่น มีอารมณ์ เยือกเย็น สุขุม มีการควบคุมอารมณ์ได้ดี และมีคุณธรรมในการดำเนินชีวิต ประพฤติปฏิบัติตนที่ดี ส่วนตัวละครชายและหญิงฝ่ายร้าย จะมีบุคลิกภาพภายนอกและภายในบกพร่อง คือ มีรูปร่างสวยงามหน้าตาดี แต่จะมีอากัปกิริยาแข็งกร้าว มีลักษณะการพูดที่หยาบคาย ส่อเสียด กล่าวเท็จ และก้าวร้าว มีสติปัญญาที่ฉลาดแกมโกง มีอุปนิสัยใจคอโหดร้าย หยาบกระด้าง ทะเยอทะยาน มักควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้ และไม่มีคุณธรรมในการดำเนินชีวิต ในด้านบทบาทหน้าที่ของตัวละครชายและหญิงที่ปรากฏในกลอนลำเรื่องทั้ง 3 เรื่อง มีบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน มี 2 ระดับ คือ ระดับครอบครัว มี 5 ด้าน ได้แก่ บทบาทหน้าที่ของสามี 2) บทบาทหน้าที่ของบิดา 3) บทบาทหน้าที่ของภรรยา 4) บทบาทหน้าที่ของมารดา 5) บทบาทหน้าที่ของบุตร พบว่า ตัวละครชายและหญิงฝ่ายดี มีบทบาทหน้าที่ดีและเหมาะสม ส่วนตัวละครชายและหญิงฝ่ายร้ายทำหน้าที่บกพร่อง ไม่เหมาะสม ส่วนบทบาทหน้าที่ในระดับสังคม พบว่า มี 6 ด้าน คือ 1) ด้านการครองเรือน 2) ด้านการปกครอง 3) ด้านศาสนาวัฒนธรรม 4) ด้านการศึกษา 5) ด้านเศรษฐกิจ (วิถีการดำเนินชีวิต) และ 6) ด้านนันทนาการ

พัชราวลี จินนิกร (2559) ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาภาพลักษณของตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องผู้ชนะสิบทิศ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์ภาพลักษณ์ของตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องผู้ชนะสิบทิศ และเพื่อศึกษากลวิธีการนำเสนอภาพลักษณ์ของตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องผู้ชนะสิบทิศ ขอบเขตการวิจัย คือ วรรณกรรมเรื่องผู้ชนะสิบทิศ เลม 1-2 โดยศึกษาตัวละครหญิง จำนวน 10 ตัว ผลการวิจัยพบว่า ภาพลักษณของตัวละครหญิงแบงเปน 2 ประเภทดังนี้ 1. ภาพลักษณเชิงบวก ไดแก 1) ภาพลักษณดานรูปโฉม 2) ภาพลักษณดานความมีคุณธรรม 3) ภาพลักษณดานความมีวุฒิภาวะ 2. ภาพลักษณเชิงลบ ไดแก 1) ภาพลักษณดานการขาดคุณธรรม 2) ภาพลักษณดานการขาดวุฒิภาวะ กลวิธีการนำเสนอภาพลักษณ แบงเปน 1. กลวิธีการนำเสนอตัวละคร ไดแก 1) การตั้งชื่อตัวละคร 2) การตั้งชื่อตอน 3) การบรรยายลักษณะของตัวละคร

ประกอบด้วยการบรรยาย ลักษณะของตัวละครทางตรง และการบรรยายลักษณะของตัวละครทางออม 4) การใช้คู่เปรียบประกอบด้วยการใช้คู่เปรียบเหมือนและการ ใช้คู่เปรียบต่าง 2. การใช้ภาพพจนและสัญลักษณ ได้แก 1) การใช้ภาพพจน ประกอบด้วยอุปมานิทัศน อุปลักษณ อติพจน และนามนัย 2) การใช้สัญลักษณของยาขอบสามารถใช้กลวิธีการนำเสนอภาพลักษณได้สอดคล้องเหมาะสม สงผลให้ผู้อานเห็นภาพลักษณของตัวละครหญิงได้อย่างชัดเจน

Yang Weiying (2555) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะและสถานภาพของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทยและวิเคราะห์บทบาทและคุณค่าของตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย ขอบเขตของการวิจัย คือ วิเคราะห์นวนิยายดงดอกเหมยของนันทนา บัวแล้งน้ำของโบตั๋น หงส์เหนือมังกรของวิศวนาถ เลดี้เยาวราช ของ ทิพเกสร จัดพิมพ์ โบตั๋นกลีบสุดท้าย ของ กานตินา ผลการศึกษาพบว่า ด้านลักษณะตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทยคล้ายกับผู้หญิงจีนในสังคมจีน คือ เป็นเพศที่อ่อนแอ เชื่อฟังผู้ใหญ่และสามี เป็นคนเรียบร้อยและเข้าใจคนอื่น มีความกตัญญูและเป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่อประเพณี พูดไพเราะ มีเมตตาและจิตใจดีงาม มีนิสัยดี เพราะได้สืบทอดความประพฤติที่ดีจากบรรพบุรุษ ส่วนคนที่มีนิสัยขัดแย้งกับครอบครัวนั้น เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากปัญหาทางด้านครอบครัว สังคม และการศึกษาของตนเอง ด้านสถานภาพในชีวิตของผู้หญิงมักมีฐานะ คือ เป็นลูกสาว เป็นภรรยา เป็นย่าหรือยายและเพื่อน ดังนั้น สถานภาพของผู้หญิงจึงมีสามด้าน คือ ด้านครอบครัว ด้านประกอบอาชีพ และด้านสังคม ตัวละครส่วนใหญ่ประพฤติตัวดีเนื่องจากการสั่งสอนของคนจีน คือ ในฐานะเป็นผู้หญิงต้องทำตัวให้เรียบร้อย ดูแลครอบครัวให้ดี สามารถประกอบอาชีพได้หลายอย่าง จึงมีโอกาสทำงานแบบอื่นได้นอกจากงานแม่บ้าน เนื่องจากการยืนหยัดและความขยันหมั่นเพียรของตน จึงทำให้ผู้หญิงเริ่มมีฐานะในสังคม ด้านบทบาทและคุณค่า ผู้หญิงชาวจีนในนวนิยายไทยมีบทบาทสำคัญต่อครอบครัวมาก นิสัยของผู้หญิง คือ เป็นเพศถี่ถ้วนและละเอียดครอบคอบ รู้จักเอาใจผู้ใหญ่มากกว่าผู้ชายซึ่งเป็นผู้ที่หาเงินเข้าครอบครัว แต่มีผู้หญิงชาวจีนช่วยดูแลค่าใช้จ่าย ช่วยสะสมเงินทอง ผู้ชายก็อาจร่ำรวยได้ เมื่อผู้หญิงมีสิทธิได้เรียนหนังสือทำให้ผู้หญิงมีความรู้ พวกเธอก็เริ่มให้ตัวเองเข้าร่วมกิจกรรมของสังคม โดยการมีอาชีพของตน จึงทำให้ฐานะของผู้หญิงได้เปรียบแปลง ในสังคมจริงเรื่องแบบนี้ได้เกิดขึ้นมาแล้ว จึงทำให้สังคมได้ให้โอกาสผู้หญิงด้านการศึกษา และมีอาชีพเท่าเทียมกับผู้ชาย ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพที่เท่าเทียมกับผู้ชาย ก็สามารถประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานได้ ตัวละครหญิงชาวจีนที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายไทย นอกจากทำให้นวนิยายสมบูรณ์ขึ้นและมีสีสันแล้ว ยังมีหน้าที่ทำให้สังคมรู้จักความคิดและบทบาทของผู้หญิงชาวไทยเชื้อสายจีนเป็นการเรียกร้องสังคมไทยยอมรับเพศหญิง โดยสะท้อนบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงชาวไทยเชื้อสายจีนที่อยู่ในประเทศไทย

สุมณฑา บุญวัฒนะกุล (2550) ศึกษาวิจัยเรื่อง ตัวละครหญิงในนวนิยายของ บุญเหลือ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงในนวนิยายของบุญเหลือ ขอบเขตการวิจัย คือ นวนิยายของบุญเหลือ จำนวน 5 เรื่อง ได้แก สะใภ้แหมม ทุติยะวิเศษ ตกหลุม ตกรองแลวใดใดก็ดี สุรัตนารี และ ดร.ลูกทุง ผลการวิจัยพบว่า สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิง มี 2 ดาน คือ ดานครอบครัวและดานสังคม สถานภาพและบทบาทดานแรกประกอบด้วย สถานภาพและบทบาทของบุตรสาว บุตรสะใภ ภรรยา มารดา และเพื่อน สวนสถานภาพและบทบาท ดานตอมาประกอบด้วยสถานภาพและบทบาท ด้านหนาที่การงาน และดานการเปนผูนำ สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิงทั้ง 11 ตัว นอกจากจะสะท่อนเอกลักษณของครอบครัวไทยในเมืองหลวง และในชนบทในช่วงเวลาที่ผูเขียนมีชีวิตอยู่แลว ผูเขียนยังไดเสนอทรรศนะเรื่องบทบาทของเพศหญิงและเพศชายที่สังคมไทยกำหนดไวอยางตายตัวอีกดวย นวนิยายของบุญเหลือจึงทำให้ผูอ่านรูจักและเขาใจชีวิตคนไทยและสังคมไทยบางแงมุมดีขึ้น

จตุพร มหาพรหม (2540) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง วิเคราะห์ตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537 มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์บุคลิกภาพ สถานภาพและบทบาทของตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537 โดยศึกษาตัวละครจำนวน 42 ตัว จากนวนิยายจำนวน 16 เรื่อง ผลการวิจัยพบว่า ด้านบุคลิกภาพ ตัวละครชายชาวจีนมีลักษณะคล้ายกับชาวจีนที่พบเห็นได้ในสังคมไทยทั่วไป มีรูปร่างเล็ก สันทัด มีทั้งผิวขาวและผิวเหลือง บางกลุ่มรูปร่างสูงใหญ่ ซึ่งอพยพมาจากทางตอนเหนือจีน การแต่งกายส่วนใหญ่แต่งตามฐานะ ตำแหน่งและอาชีพ บางกลุ่มแต่งกายตามวัฒนธรรมของชายชาวจีนที่ปฏิบัติกันมาในอดีต ลักษณะนิสัยมีทั้งส่วนที่ดีและไม่ดีปะปนกัน นิสัยที่ดีของตัวละครนั้น ได้ยึดถือตามแบบอย่างบรรพบุรุษที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา ส่วนนิสัยที่ไม่ดีมาเหตุมาจากปัญหาทางครอบครัว สังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ด้านสถานภาพและบทบาทของตัวละครชายชาวจีนมี 3 ด้านดังนี้ คือ ด้านครอบครัว ด้านการประกอบอาชีพ และด้านสังคม สถานภาพด้านครอบครัวในฐานะที่เป็นลูก เป็นพ่อ และในฐานะสามี ตัวละครประพฤติทั้งเหมาะสมและไม่เหมาะสม ทั้งนี้ เกิดจากสภาพแวดล้อมของครอบครัว ลักษณะนิสัยและภูมิหลังที่แตกต่างกัน สถานภาพด้านการประกอบอาชีพกลุ่มชายชาวจีนที่มีความรู้ติดตัวมา มักจะประกอบอาชีพอย่างประสบผลสำเร็จมากกว่ากลุ่มที่ไม่มีความรู้อพยพมาแบบเสื่อผืนหมอนใบ มีน้อยคนที่พัฒนาตนเองขึ้นมาจนมีฐานะร่ำรวย ด้านสังคม ส่วนมากชาวจีนจะอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม จัดตั้งเป็นสมาคมหรือมูลนิธิต่าง ๆ มีบทบาทในการช่วยเหลือชาวจีนด้วยกันเอง และผู้ที่ได้รับทุกข์ภัยต่าง ๆ โดยไม่มีเลือกชั้นวรรณะ

สรุปได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรม ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับตัวละครผู้หญิง และวิเคราะห์จากนวนิยายไทย ผู้วิจัยได้เรียนรู้วิธีการวิเคราะห์ของตัวละคร

และได้เห็นถึงแนวทางที่อย่างชัดเจนของคนอื่น ผู้วิจัยจะใช้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วรรณกรรมแปล

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์วรรณกรรมแปล มีหลายเรื่องดังต่อไปนี้

Linhuan Fan (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ภาพสะท้อนครอบครัวชาวจีนในนวนิยายของเพิร์ล เอส. บั๊ค แปลโดย สันติสิริ มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ภาพสะท้อนครอบครัวชาวจีนและเพื่อวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ของผู้ชายและผู้หญิงในครอบครัวชาวจีนในนวนิยายของเพิร์ล เอส. บั๊ค แปลโดยสันติสิริจำนวน 6 เล่ม ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายของเพิร์ล เอส. บั๊ค ได้สะท้อนภาพครอบครัวชาวจีนในด้านวิถีชีวิต ด้านวัฒนธรรม และด้านคุณธรรมอย่างชัดเจนครอบครัวชาวจีนมีวิถีชีวิตของตนที่พิเศษกว่าชนชาติอื่น ๆ ส่วนวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่เป็นของครอบครัวชาวจีน ล้วนทำให้ชีวิตครอบครัวชาวจีนมีลักษณะที่แตกต่างกับครอบครัวชนชาติอื่น ๆ ครอบครัวชาวจีนให้ความสำคัญกับคุณธรรมเป็นอย่างมาก พวกเขาเชื่อว่าคุณธรรมที่ดีงามจะช่วยสั่งสอนให้ลูกหลานทำความดี ซึ่งจะส่งผลที่ดีในการดำเนินชีวิตของตนรวมไปถึงความคิด การพูดจา พฤติกรรม ฯลฯ ที่สมาชิกในครอบครัวมีต่อกัน การมีคุณธรรมที่ดีจะช่วยครอบครัวจีนดำเนินชีวิตของตนอย่างมีความสุขและเป็นระบบ เป็นสิ่งที่งดงาม และจะช่วยให้ทุกคนไม่มีความผิดพลาด นอกจากนั้นผลการศึกษายังพบว่านวนิยายของเพิร์ล เอส. บั๊ค ได้แสดงให้เห็นถึงบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างกันของผู้ชายและผู้หญิงในครอบครัวชาวจีน ถึงแม้ว่าจะอยู่ในฐานะที่ไม่เหมือนกัน แต่ทั้งผู้ชายและผู้หญิงได้ช่วยทำให้ครอบครัวตอนเจริญรุ่งเรือง ให้สมาชิกทุกคนในครอบครัวอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขมาก

สุพัชญา อารีมิตร (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาตัวละครวัยรุ่นชายผู้แพ้ในวรรณกรรมเยาวชนอเมริกันช่วงทศวรรษ 2000 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาตัวละครวัยรุ่นชายผู้แพ้ในวรรณกรรมเยาวชนอเมริกันช่วงทศวรรษ 2000 ได้แก่ ลุกกิง ฟอร์ อลาสก้า และแอน อบันแดนซ์ ออฟ แคเทอรีนส์ของจอห์น กรีน (John Green) คิง คอร์กของแฟรง พอร์ทแมน (Frank Potman) อิทส์ ไดนด์ ออฟ ฟันนี สตอรีของเนด วิซซินี (Ned Vizzini) ดิ แอสตอนิชชิง แอดเวนเชอรส์ ออฟ แฟนปอย แอนด์ โกทเกิร์สของแบร์รี ไลกา (Barry Lyga) ทวิสเต็ดของลอรี ฮาลส์ แอนเดอร์สัน และ สวิม เดอะ ฟลอย ของดอน แคลเลอเม การวิจัยพบว่า ตัวละครเอกวัยรุ่นชายในวรรณกรรมเยาวชนทั้ง 7 เรื่องประสบปัญหาจากครอบครัวและสภาพสังคมที่ไม่เอื้อให้เกิดให้เกิดการเรียนรู้และการสร้างตัวตน อาทิ การหย่าร้าง ความขัดแย้งในครอบครัว ค่านิยมอเมริกันดรีม สังคมที่มีการแข่งขัน และค่านิยม ความเป็นชายของอเมริกันที่ยึดโยงกับการใช้ความรุนแรง ผู้ประพันธ์นำเสนอให้ตัวละครเอกวัยรุ่นชายยอมรับตนเองโดยไม่ผูกติดกับความคาดหวังของสังคม ตัวละครเอกวัยรุ่นชายสร้างตัวตนด้วย การเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมของตนเอง อาทิ การยอมรับนับถือตนเอง การลดทอนอคติ การปฏิเสธความรุนแรง ความซื่อสัตย์ ความอดทน ความกล้าหาญ ความรู้จักให้อภัย การมี

เมตตาจิตและการรู้เท่าทันค่านิยมการแข่งขัน นวนิยายทั้ง 7 ในฐานะวรรณกรรมเยาวชนเรื่องนำเสนอปัญหาของวัยรุ่นชายในสังคมอเมริกันขณะเดียวกันนำเสนอทางออกที่สร้างสรรค์ของตัวละครเอก ซึ่งเป็นภาพวัยรุ่นชายที่พึงประสงค์ในสังคมอเมริกันร่วมสมัย

สัดดาวัลย์ ลี้ละไกรวรรณ (2553) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนที่พิมพ์ในปี พ.ศ. 2549 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนที่พิมพ์ในปี พ.ศ. 2549 ในด้านกลวิธีการประพันธ์ และคุณค่าของวรรณกรรม ขอบเขตงานวิจัย คือ วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนที่คัดเลือกโดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงได้ 5 สำนักพิมพ์ คือ สำนักพิมพ์มติชน สำนักพิมพ์แพรวเยาวชน สำนักพิมพ์เพ็ชแอนด์โฮม สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์ (รวมนานมีบุ๊คส์ทน) และสำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์ จำนวน 74 เรื่อง 80 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า ด้านกลวิธีการประพันธ์ ผู้แต่งนิยมสร้างโครงเรื่องที่แสดงจินตนาการแฟนตาซี เหนือธรรมชาติ และการผจญภัยมากที่สุด (ร้อยละ 28.75) ปิดเรื่องด้วยการพรรณนาตัวละครและพฤติกรรมของตัวละครดำเนินเรื่องด้วยการเสนอปมปัญหาระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน ผู้แต่งเป็นผู้เล่าเรื่องตามลำดับปีปฏิทิน และปิดเรื่องแบบสุขสำเร็จของตัวละคร นอกจากนี้ผู้แต่งยังสร้างตัวละครแบบสมจริง ใช้ฉากและบรรยากาศที่สอดคล้องกลมกลืนกับเรื่อง ใช้บทสนทนาและภาษาเพื่อทำให้เนื้อเรื่องสมจริง โดยคุณค่าที่พบ ได้แก่ คุณค่าด้านสาระ ความรู้ (ร้อยละ 18.66) คุณค่าด้านความบันเทิง (ร้อยละ 29.85) คุณค่าด้านความคิด (ร้อยละ 27.99) และคุณค่าด้านศีลธรรมและจรรโลงใจ (ร้อยละ 23.50)

ศิริวรรณ ปรีชานฤตย์ (2546) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมของยะซุนะริคะวะบะตะ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวรรณกรรมของคะวะบะตะ จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ เรื่องนางระบำอิสุ เรื่องเมืองหิมะ เรื่องนกกระเรียนพันตัว และเรื่องเสียงแห่งขุนเขา โดยศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมดังกล่าวและชีวประวัติของคะวะบะตะ ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างตัวละครชายของเขา ผลการวิจัยพบว่า ตัวละครในวรรณกรรมทั้งสี่เรื่องดังกล่าวเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินเรื่องและการนำเสนอแนวคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับมนุษย์ พฤติกรรมของตัวละครชายสะท้อนให้เห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชนที่มีกิเลสตัณหาทำให้ประพฤติผิดศีลธรรม ตัวละครชายเหล่านี้ต้องต่อสู้กับความขัดแย้งภายในใจแต่ก็สามารถเอาชนะใจตัวเองได้ในที่สุด และภูมิหลังของคะวะบะตะ มีอิทธิพลต่อการสร้างตัวละครชายในวรรณกรรมของเขาโดยที่ตัวละครชายมักเป็นกำพร้า มีความเหงาและสนใจในศิลปะเช่นเดียวกับตัวคะวะบะตะเอง

ปิยะมาศ สรรพวีรวงส์ (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง เปรียบเทียบ “สี่แผ่นดิน” ฉบับแปลภาษาจีนสองสำนวน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมเรื่อง “สี่แผ่นดิน” ฉบับแปลภาษาจีนสองสำนวนนี้แบ่งเป็นสองส่วน คือ ส่วนแรกเป็นการเปรียบเทียบฉบับแปลภาษาจีนทั้งสองกับต้นฉบับภาษาไทย และส่วนที่สองเป็นการเปรียบเทียบสำนวนแปลที่แตกต่างกันของฉบับแปลภาษาจีนทั้งสอง โดยกำหนดขอบเขตการศึกษาเปรียบเทียบในระดับคำและสำนวนในเนื้อเรื่อง

เฉพาะแผ่นดินที่หนึ่ง คือ ในสมัยรัชกาลที่ 5 ซึ่งมีบริบทที่เกี่ยวกับค่านิยม ประเพณีไทย และวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยอันเป็นเอกลักษณ์อยู่ ผลการวิจัยพบว่า ฉบับแปลภาษาจีนทั้งสองมีทั้งส่วนที่แปลตรงและต่างกับต้นฉบับ ซึ่งมีสาเหตุจากความคล้ายคลึงหรือแตกต่างกันของวัฒนธรรมและสิ่งที่มีในสังคมไทยและสังคมจีน ประกอบกับกลวิธีที่ผู้แปลในการแปล บางครั้งอาจมีการปรับบทแปลหรือแปลแบบเอาความแทนที่จะแปลแบบตรงตัว ส่วนการที่สำนวนแปลในฉบับภาษาจีนแตกต่างกันนั้นเกิดขึ้นในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเมื่อวิเคราะห์จากปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องในระหว่างกระบวนการรับสารต้นฉบับจนถึงการถ่ายทอดเป็นภาษาจีนพบว่า สาเหตุนั้น ได้แก่ ความรู้ทางภาษาและความรู้ด้านเนื้อหาของผู้แปลแตกต่างกัน การตีความในระดับวาทกรรมแตกต่างกัน และกลวิธีในการแปลแตกต่างกัน ทำให้ผลตอบสนองของผู้รับสารฉบับแปลทั้งสองแตกต่างกันด้วย

สรุปได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับวรรณกรรมแปลเป็นงานวิจัยที่วิเคราะห์วรรณกรรมแปลที่แปลจากภาษาจีน ภาษาอังกฤษ และภาษาญี่ปุ่นในด้านตัวละคร กลวิธีการประพันธ์ ภาพสะท้อนสังคม และคุณค่า เป็นแนวทางในการศึกษาวรรณกรรมแปล และทำให้ได้เห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของวรรณกรรมแปล

2.5.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายของหยูหัว

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายของหยูหัว ที่มีการศึกษาค้นคว้าในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีการศึกษาหลายเรื่องที่สำคัญดังต่อไปนี้

YANG SIJIA (2560) ศึกษาวิจัยนวนิยายของหยูหัวเรื่อง จากคนตายยากถึงเจ็ดวันหลังความตาย มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความต้องการในการอยู่รอดของตัวละครในนวนิยาย เพื่อวิเคราะห์ความดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของมนุษย์ที่มีปัญหาและความขัดแย้งต่าง ๆ และเพื่อวิเคราะห์ทางออกที่ชี้ให้มนุษย์หนีพ้นจากความดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ขอบเขตการวิจัย คือ ศึกษาวิจัยนวนิยายของหยูหัว 4 เรื่อง ได้แก่ คนตายยาก คนขายเลือด พี่กับน้อง และเจ็ดวันหลังความตาย ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านความต้องการในการอยู่รอดของตัวละครในนวนิยาย ตัวละครเอก ฝูกุ้ยมีชีวิตได้ด้วยความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ที่มีชีวิตอยู่รอด ฝูกุ้ยตกอยู่ในชนชั้นต่ำสุด ความต้องการของเขาจึงแค่เป็นความต้องการทางกายภาพ ได้แก่ น้ำ อาหาร การนอนหลับ ความสมดุลทางสรีรวิทยา และการหลั่งฮอร์โมน ในเรื่องคนขายเลือด ตัวละครเอก การให้ความสำคัญกับคุณค่าของตนเองและความต้องการได้รับความเคารพจากผู้อื่น เพื่อพัฒนาตนเอง มีตัวละครในเรื่องเจ็ดวันหลังความตายที่มีชีวิตอยู่เพื่อความตาย แม้แต่ตายไปแล้วก็ยังไม่พ้นจากความยากลำบากของชีวิตได้ 2) ด้านกระบวนการเปลี่ยนแปลงของความดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของมนุษย์ พบว่า ตัวละครสะท้อนถึงกระบวนการของความดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของมนุษย์ที่รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ มนุษย์ไม่ได้ถูกบังคับควบคุมจากธรรมชาติ โรคร้าย ความหิวโหย ฯลฯ แต่กลับมาถูกขัดขวางโดยมนุษย์และสิ่งที่มนุษย์รักนั้น 3) ด้านทางออกของปัญหาที่หยูหัวชี้ให้เห็นว่ามนุษย์หนีพ้นความยากลำบากเพื่อความอยู่รอด โดย

การกลับไปสู่ความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์แบบดั้งเดิม เป็นความหวังที่สร้างมาเพื่อปลอบใจตนเองเท่านั้น นวนิยายเรื่อง เจ็ดวันหลังความตาย สะท้อนให้เห็นถึงความสิ้นหวังของของมนุษย์ที่เป็นจริงของโลก เป็นทางออกที่หยูหัวได้บรรยายไว้ คือ ความตาย ความตายที่สมเหตสมผล และการไม่รู้สึกเจ็บปวดกับความตาย ไม่ใช่ทางออกที่แท้จริง แต่ช่วงเวลาที่มนุษย์มีชีวิตเท่านั้นจึงจะสามารถแก้ปัญหาได้ดีที่สุด

JIANG BING (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครเด็กในนวนิยายของหยูหัว มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์นิสัยและพฤติกรรม สาเหตุของปัญหาและแนวคิดเกี่ยวกับตัวละครเด็กในนวนิยายของหยูหัว ขอบเขตการวิจัย คือ ผลงานนวนิยายของหยูหัว ได้แก่ เรื่องเสียงร่ำไห้กลางสายฝน เรื่องคนตายยาก เรื่องคนขายเลือด เรื่องสิบคำนิยามจีน เรื่องพี่กับน้อง เรื่องดนตรีมีอิทธิพลต่อการเขียนของผม เรื่องไม่มีหนทางไหนซ้ำ เรื่องการเดินทางที่อบอุ่นและมีความรู้สึกมากมาย ผลการวิจัยพบว่า ด้านนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครเด็กในนวนิยายของหยูหัว แตกต่างจากเด็กวัยรุ่นทั่วไป แต่มีบุคลิกภาพเป็นผู้ใหญ่ ติดเรื่องลามก และความโศกเศร้า สาเหตุของปัญหาเด็กที่สะท้อนในนวนิยาย พบว่า มีอิทธิพลมาจากประวัติหยูหัวและภูมิหลังยุคสมัย พบว่า ประสบการณ์ของผู้แต่งมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อผลงานหยูหัว ประสบการณ์วัยเด็กของหยูหัวเต็มไปด้วยกลิ่นน้ำยา ฆ่าเชื้อของโรงพยาบาลและการปฏิรูปทางวัฒนธรรมของสังคม เมื่อหยูหัวเริ่มประพันธ์เป็นช่วงเวลาของการปฏิรูปเพื่อเปิดประเทศของจีน ด้านแนวคิดเกี่ยวกับตัวละครเด็กในนวนิยายของหยูหัว พบว่า ในทรรศนะหรือมุมมองของเด็กและนิสัยเกียจคร้านของตัวละครเด็ก เป็นกลวิธีการบรรยายเรื่อง เพื่อสอนให้เยาวชนกลับมาคิดในมุมมองผู้ใหญ่ ลักษณะของตัวละครเด็กที่สร้างขึ้นนั้น มีพฤติกรรมที่มักชอบสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม มีความหมายแฝงที่ชี้ให้เห็นว่า สิ่งเหล่านี้ที่ไม่งามในด้านรูปแบบก็จะมีคุณค่าและความหมายซ่อนอยู่

ZHANG YAN (2557) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครที่เป็น “บิดา” ใน นวนิยายของหยูหัว มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ตัวละครบิดาในนวนิยายของหยูหัว ขอบเขตการวิจัยคือ นวนิยายของหยูหัว ได้แก่ เรื่องเสียงร่ำไห้กลางสายฝน เรื่องคนขายเลือด เรื่องคนตายยาก เรื่องเจ็ดวันหลังความตาย เรื่องการเดินทางไกลในวัยสิบแปดปี เรื่องเลือดดอกพลัม เรื่องเด็กชายในยามค่ำ เรื่องการพูด เรื่องผลงานสกปรก เรื่องพี่กับน้อง เรื่องไม่มีหนทางไหนซ้ำ เรื่องเรื่องราวเหมือนควัน เรื่องผมขี้กลัวเหมือนหนู เรื่องความเป็นจริงอย่างหนึ่ง เรื่องสั่น เรื่องผมเชื่อตัวผมได้ไหม เรื่องการเดินทางที่อบอุ่นและมีความรู้สึกมากมาย เรื่องดนตรีมีอิทธิพลต่อการเขียนของผม ผลการวิจัยพบว่า ในช่วงกลางทศวรรษที่ 80 ตัวละครในนวนิยายของหยูหัว ตัวละครที่เป็นบิดาที่เป็นคนอ่อนแอ สกปรก น่าเกลียด และโหดร้าย ในนวนิยายของหยูหัว ตัวละครบิดาดังกล่าว มีลักษณะที่ถ้าไม่ใช่มีข้อบกพร่องทางกายภาพ ก็จะมีข้อเสียด้านจิตใจนิสัย พวกเขาไม่ได้ทำหน้าที่ปกป้องดูแลบุตร แต่กลับทำร้ายเด็ก ๆ จนกระทั่ง ในช่วงต้นทศวรรษที่ 90 หยูหัวได้เขียนนวนิยายและเรื่องสั้นที่สร้างตัวละครบิดาที่ดี

สรุปว่า ตัวละครบิดาในนวนิยายของหยูหัวแบ่งออกมาเป็น 4 ประเภท ได้แก่ บิดาที่หายไป บิดาที่เป็นโรคจิต บิดาที่มีความอบอุ่น และบิดาที่เข้มแข็ง

LI XIAOJI (2553) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละคร “บิดา” ในนวนิยายของหยูหัว มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความเปลี่ยนแปลงของตัวละครบิดาในนวนิยายของหยูหัว ขอบเขตการวิจัย คือ นวนิยายของหยูหัว ได้แก่ เรื่องการเดินทางไกลในวัยสิบแปดปี เรื่องเลือดดอกพลัม เรื่องเด็กชายในยามค่ำ เรื่องเสียงร่ำไห้กลางสายฝน เรื่องคนตายยาก เรื่องการพูด เรื่องผลงานสกปรก เรื่องคนขายเลือด เรื่องพี่กับน้อง เรื่องไม่มีหนทางไหนซ้ำ ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายที่แต่งในยุคก่อนเปรียบเทียบกับยุคปัจจุบัน หยูหัวได้สร้างตัวละครบิดาในยุคก่อนเป็นคนที่น่าเกลียด ไม่มีความก้าวหน้า และสกปรก เนื้อเรื่องด้วยความสงสัยและการวิพากษ์วิจารณ์ผ่านบทบาทของตัวละคร “บิดา” แสดงให้เห็นถึงความเกลียดที่ซ่อนลึกในจิตใจมนุษย์ แสดงถึงอารยธรรมและกฎระเบียบที่ผิดปกติของสังคมจีน ต่อมาในช่วงกลางทศวรรษที่ 90 ศตวรรษที่ 20 ตัวละคร “บิดา” เป็นคนดี แม้ยังมีข้อเสียของมนุษย์อยู่บ้าง แต่ก็มีความเมตตา จิตใจดี และความเพียร เป็นต้น การที่หยูหัวสร้างตัวละครที่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นการแสดงความนึกคิดและความห่วงใยของหยูหัวที่มีต่อมนุษย์และสังคม

LIN XIJING (2552) ศึกษาวิจัยเรื่อง คนตายยาก คนขายเลือด วิเคราะห์ปรัชญาชีวิตของหยูหัว มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ความหมายแฝงที่หยูหัวถือแนวคิดมนุษยธรรมทางศาสนาคริสต์เป็นปรัชญาชีวิต เพื่อเพิ่มความสมดุลด้านการศึกษาวิจัยปรัชญาชีวิตของหยูหัวและความเป็นมาของความคิดนี้ และเพื่อทำให้ใกล้ชิดกับปรัชญาชีวิตของหยูหัวมากยิ่งขึ้น ขอบเขตการวิจัย คือ นวนิยายของยูหัวในยุค 90 สองเรื่อง คือ เรื่องคนตายยาก และเรื่องคนขายเลือด ผลการวิจัยพบว่า นวนิยายของหยูหัวไม่เหมือนนวนิยายสมัยเก่า นวนิยายของหยูหัวในยุค 90 มีความแตกต่างกับวรรณกรรมสังคมนิยมในยุค 80 ที่มองข้ามเรื่องส่วนบุคคลหรือบุคลิกภาพของบุคคล แต่ถือเป็นส่วนหนึ่งของภาพรวมหรือประวัติ และต่างกับแนวโน้มของวรรณกรรมในยุค 90 ที่มักบรรยายถึงสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนในสังคมหลังการปฏิรูปและเปิดประเทศที่ต่ำเตี้ยอ่อนแรง ให้ความสำคัญกับสัญชาตญาณและความอยาก และบุคคลถูกห่างเหินจากทิศทางหลัก นวนิยายของหยูหัวได้สอบถามทัศนคติใหม่ในสังคมและความเป็นไปได้ที่จะสร้างแนวคิดหลักใหม่ขึ้น และพยายามกู้คืนความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจบุคคลและบคลิกภาพของบุคคล ซึ่งเป็นบุคลิกภาพที่ไม่เพียงแต่อยู่ในโลกส่วนตัว แต่สามารถยอมรับความผิดและแผลบาดเจ็บของผู้อื่นได้ จนกระทั่งยินดีที่จะรับผิดชอบภาระของผู้อื่น เพื่อเป็นการแสดงให้เห็นถึงแนวคิดหลักทางมนุษยธรรมที่ทุกคนให้ความช่วยเหลือและรักกัน

สรุปได้ว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับนวนิยายของหยูหัว ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลวิธีการแต่งนวนิยายที่เน้นให้ตัวละครมีลักษณะและบทบาทเป็นมนุษย์อย่างสมจริง เป็นตัวละครที่มี

ความสำคัญในฐานะเป็นบิดาและเป็นเด็ก แสดงถึงข้อบกพร่องหรือจุดอ่อนของมนุษย์ โดยแบ่งแนวคิดว่า มนุษย์มีการปรับตัวเองให้มีชีวิตที่ดี มีบทบาทที่สมดุล เพื่อครอบครัวและสังคมมั่นคง ชี้ให้ผู้วิจัยเห็นแนวทางการวิจัยนวนิยายของหยูหัวของผู้อื่น และแรงบันดาลใจให้ผู้วิจัยได้ศึกษาวิจัยต่อ โดยวิเคราะห์ด้านตัวละครในนวนิยายของหยูหัว และทำให้ผู้วิจัยได้เข้าใจผลงานของหยูหัวได้มากขึ้น งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรม ผู้วิจัยได้เรียนรู้วิธีการวิเคราะห์ของตัวละคร และได้เห็นถึงแนวทางที่ชัดเจนของคนอื่น ผู้วิจัยจะใช้เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งหมดดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจะนำแนวคิด ทฤษฎี และผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบแนวคิดในการศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว เพื่อให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีแนวทางการวิจัยที่ชัดเจน

บทที่ 3
การวิเคราะห์ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

ในการวิเคราะห์ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

3.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชาย

3.1.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชายด้านดี

3.1.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชายในด้านไม่ดี

3.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิง

3.2.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิงด้านดี

3.2.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิงในด้านไม่ดี

มีผลการวิเคราะห์ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชาย

ตัวละครชายในนวนิยายของหยูหัว 5 เรื่อง ประกอบด้วยตัวละครเอก จำนวน 12 ตัว และตัวละครประกอบ จำนวน 139 ตัว ผู้วิจัยศึกษาตัวละครที่มีพฤติกรรมและมีบทบาทในการดำเนินเรื่องอย่างชัดเจน พบว่า ตัวละครชายได้สะท้อนลักษณะนิสัยทั้งด้านดีและด้านไม่ดี มีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชายในด้านดี

ตัวละครชายที่มีลักษณะนิสัยด้านดีตามที่ผู้เขียน (หยูหัว) สร้างให้มีพฤติกรรมเด่นในการดำเนินเรื่อง มีเหตุการณ์ที่ทำให้ตัวละครฝ่าฟันปัญหาอุปสรรคในชีวิตที่ยากลำบากในช่วงการเปลี่ยนแปลงระบอบสังคมนิยมในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนในช่วง พ.ศ. 2509-2510 เพื่อให้มีชีวิตอยู่รอดและคนในครอบครัวสามารถดำเนินชีวิตต่อไปได้ มีรายละเอียดดังนี้

1. ความอดทนและความพยายาม

นวนิยายแปลของหยูหัว มีตัวละครชายที่มีบทบาทในการดำเนินเรื่อง ต้องเผชิญกับเหตุการณ์ที่รุนแรง หยูหัวได้สร้างตัวละครชายที่มีความอดทนและมีความพยายามที่จะมีชีวิตรอดต่อไป และทำให้ครอบครัวมีความสุข ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย ฝูกุ้ย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* มีลักษณะนิสัยอดทนและมีความพยายามต่อสู้กับความยากลำบากตลอดทั้งชีวิต เช่น ในวัยหนุ่ม มีเหตุการณ์ที่เขาเล่นการพนันแพ้ เสียทรัพย์สินและที่ดิน ต้องขายที่นาใช้หนี้สิน แต่เขาก็อดทนที่จะฟื้นฟูฐานะ ขยันทำงานเพื่อให้มีชีวิตและครอบครัวอยู่รอดต่อไปได้ ต่อมาในวัยที่แก่เฒ่า เขามีความอดทน ทำงานหนักและพยายามที่จะต่อสู้กับความลำบากให้ผ่านพ้นปัญหาต่อไปให้ได้ ดังตัวอย่าง

...ข้าคนเดียวทำนาห้าหมู่ เหนื่อยแทบขาดใจ แต่ไหนแต่ไรข้าไม่เคยทำนา หัดทำตามคนในหมู่บ้านไม่ต้องบอกก็รู้ว่าต้องใช้เวลานาน ฟ้าสว่างพอมองเห็นข้าก็ไปที่นา ฟ้ามืดถ้ายังมีแสงเดือนข้าก็ทำงานอยู่ในนา ทำนาต้องให้ทันฤดู ถ้าไม่ทันฤดูก็พลาดไปหมด ถ้าเป็นอย่างนั้นอย่าว่าแต่เลี้ยงคนในบ้าน แม้แต่ค่าเช่าที่ต้องให้หลงเอ้อก็ยังไม่พอ คำโบราณว่านกโง่ต้องออกบินก่อน แต่ข้าเป็นนกโง่ต้องบินให้มาก ๆ...

พออายุมาก ร่างกายก็ไม่ไหว เอวก็ปวดทุกวัน ตาก็มองไม่ค่อยชัด แล้วเมื่อก่อนหาบผักเข้าเมือง เดินรวดเดียวถึง ตอนนี้เดินไปพักไป พักไปเดินไป ข้าต้องออกเดินทางก่อนสว่างสองชั่วโมง ถ้าไปสายก็ไม่มีใครซื้อผัก ข้าเป็นนกโง่ต้องออกบินก่อน

(คนตายยาก. 2552 : 42-43,166)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายในนวนิยายแปลของหยูหัวมีความอดทน มีความเข้มแข็งต่อสู้กับความยากลำบาก และตั้งใจเพียรพยายามทำไร่ไถนา แม้ว่าจะไม่มีที่ดินเป็นของตัวเองและยังทำนาไม่เป็น แต่เขามีความอดทนที่จะทำนาทั้งกลางวันและกลางคืน พยายามทำนา ขยันปลูกข้าวให้ทันฤดูกาล ยึดหลักคำสอนแต่โบราณว่า นกโง่จะต้องขยันบินออกไปหากินตั้งแต่เช้า จึงจะมีชีวิตอยู่รอดได้ ตัวละครชายมีความอดทนทำงานหนัก แม้ว่าอายุมากก็พยายามฝืนร่างกายหาบผักไปขายตั้งแต่เช้ามืด อดทนต่ออาการปวดหลัง ตามองไม่ชัดเจน ยึดหลักว่าต้องพยายามขนผักไปให้ถึงตลาดก่อนคนอื่น ๆ เหมือนนกโง่ที่ขยันบินออกไปหากินก่อนนกตัวอื่น ๆ

ตัวละครชาย ซ่งฝานผิง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* มีความอดทนต่อความทุกข์ที่ถูกกักขังและลงโทษอย่างรุนแรงตามกฎของการปกครองสังคมนิยม เนื่องจากครอบครัวของเขามีที่ดิน จึงถูกลงโทษ เขาถูกจับแขวนด้วยไม้แผ่นใหญ่ที่หน้าโรงเรียน ให้คนที่เดินผ่านมารุมทำร้าย ถีบ ด่า และถ่มน้ำลายใส่ เขาถูกจับไปขัง ถูกตีบาดเจ็บสาหัสจนเกือบเสียชีวิต ดังตัวอย่าง

...เวลาที่หลี่กวางโถวพูดถึงซ่งฝานผิงพ่อเลี้ยงของเขา เขาจะพูดเพียงประโยคเดียว พร้อมกับยกหัวแม่มือขึ้น

“หนึ่งชายชาตรี”

ซ่งฝานผิงอยู่ในโกดังซึ่งความจริง ก็คือ คุกดี ๆ นั่นเอง เขาได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส แขนซ้ายของเขาข้อต่อหลุดและต่อมาก็บวมขึ้นเรื่อย ๆ แต่เขาก็ไม่ร้องครวญครางให้ได้ยินแม้แต่น้อย เขายังส่งจดหมายให้หลี่หลานอยู่ตลอด

(พี่กับน้อง. 2552 : 165)

จากตัวอย่างแสดงว่า เนื้อเรื่องนวนิยายกล่าวถึงเหตุการณ์ที่รัฐบาลกวาดล้างเจ้าที่ดิน เมื่อการปฏิวัติวัฒนธรรมเข้ามาถึงอำเภอหลิว ครอบครัวของตัวละครเอกชายซึ่งเป็นเจ้าที่ดินจึงถูกตรวจค้น เขาถูกลงโทษอย่างหนัก เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปลูกหลานยกย่องว่าเป็นตัวอย่างของผู้ชายที่มีความอดทน มีจิตใจเข้มแข็ง ทั้งที่ถูกทรมานอย่างหนัก ก็ไม่ร้องขอสิ่งใด เจ็บปวดมากเพียงใด เขาก็อดทนพยายามเขียนจดหมายถึงลูก สอนให้รู้จักดำเนินชีวิตต่อไป ด้วยการสอนวิธีจับปลาจับกุ้งทำเป็นอาหาร และบอกถึงความห่วงใยภรรยาที่ป่วยรักษาตัวอยู่ที่เซี่ยงไฮ้

ตัวละครชาย สี่ซานกวาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เป็นหัวหน้าครอบครัวอดทนต่อสู้กับความยากจน เขาต้องขายเลือดเพื่อหาเงินมาใช้แก้ปัญหาต่าง ๆ ในครอบครัว เช่น หาเงินมาจัดงานแต่งกับภรรยา (สี่อี้หลาน) หาเงินชดเชยที่ลูกชาย (อีเล่อ) ลูกติดภรรยาไปทำร้ายลูกของคนแซ่ฟางช่างเหล็ก รวมทั้งในเหตุการณ์เมื่อคนในครอบครัวอยากกินอาหารดี ๆ อร่อย ๆ สี่ซานกวานก็ขายเลือดเพื่อมีเงินพาลูกเมียไปกินบะหมี่ เมื่อลูก ๆ ไปทำงานอยู่ในชนบท เขาขายเลือดเพื่อให้ลูกมีเงินใช้จ่ายและเลี้ยงอาหารเอาใจหัวหน้าของลูก รวมทั้งเมื่ออีเล่อป่วยไปรักษาที่โรงพยาบาล เขาก็เดินทางไปเยี่ยมและขายเลือดระหว่างทางต่อเนื่องหลายครั้งจนเกือบตาย สี่ซานกวานอดทนเสียสละชีวิตตัวเองเพื่อดูแลครอบครัวพยายามให้ทุกคนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีและมีความสุขสบายมาโดยตลอด ดังตัวอย่าง

สี่อี้หลานฟังลูกชายทั้งสามพูดจบก็ร้องด่าขึ้น

“...นี่พ่อแกนะ ...ขายเลือดครั้งแล้วครั้งเล่า ...พวกแกโตมาได้ก็เพราะเลือดของพ่อ ...ตอนที่เกิดภัยแล้งปีนั้น ในบ้านมีแต่โจ๊กข้าวโพดกินกันจนแกสามคนไม่มีเนื้อไม่มีหนัง พ่อแกเลยต้องไปขายเลือด เอาเงินมาให้พวกแกกินบะหมี่... แล้วเอ้อเล่อ ตอนที่ไปอยู่ชนบท พ่อแกต้องขายเลือดสองครั้ง เพื่อจะได้ผูกใจหัวหน้าหน่วยการผลิต เชิญหัวหน้ามากินเลี้ยงที่บ้าน เอาของให้... พ่อแกดีกับแกที่สุด ว่าไปแล้วถึงไม่ใช่พ่อที่แท้จริง... ตอนที่แกไปรักษาตัวที่เซี่ยงไฮ้ ในบ้านไม่มีเงินเลย พ่อแกยังไปขายเลือดตั้งหลายที่ ขายเลือดครั้งหนึ่งต้องพักสามเดือน แต่พ่อแกต้องการช่วยชีวิตแก ยอมสละชีวิตตัวเอง ห้าวันขายเลือดหนหนึ่ง...”

(คนขายเลือด. 2552 : 233-234)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีความอดทน พยายามหาวิธีต่อสู้กับปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ยอมเสียสละตัวเองไปขายเลือดครั้งแล้วครั้งเล่า จะได้มีเงินมาเลี้ยงดูภรรยาและลูกให้สุขสบาย มีเงินใช้ มีเงินมารักษาความเจ็บป่วย มีอาหารดี ๆ กิน จนทำให้ครอบครัวอยู่เย็นเป็นสุขได้ในที่สุด

ตัวละครชาย หยังจินเปียว ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* เมื่อมีอายุมากมีโรคป่วยหนักขึ้น เขาอดทนกับความทรมานจากความเจ็บปวด พยายามไม่ให้ลูกรู้ เพราะเขาไม่อยากให้ครอบครัวเดือดร้อน ดังตัวอย่าง

> *พ่อป่วยหลังจากอยู่ในวัยเกษียณปีที่สอง พ่อกินข้าวไม่ลง ร่างกายผอมลงฮวบฮาบ ไม่มีกำลังวังชา แต่พ่อปิดบังเรื่องนี้กับผม พ่อไม่บอกให้ผมรู้ว่ากำลังต่อสู้กับโรคร้าย ...เวลาพ่อไม่สบาย พ่อจะไม่ไปหาหมอและไม่ยอมกินยา พ่อจะอาศัยความแข็งแรงของร่างกายเอาชนะโรคภัยต่าง ๆ เอง ...พ่อรู้สึกอ่อนเพลียมากขึ้นทุกวัน ...พ่อผอมลงไปมาก ถึงรู้ว่าพ่อป่วยมาครึ่งปีแล้ว ผมบังคับให้พ่อไปตรวจที่โรงพยาบาล... ผลการตรวจระบุว่าพ่อเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลือง*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 103)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายอดทนต่อความเจ็บป่วย พยายามต่อสู้กับโรคร้ายด้วยตัวเองโดยการพึ่งพาร่างกายทำตัวเองให้แข็งแรง คิดว่าจะสามรถชนะโรคได้ อดทนกับความทรมานจากความเจ็บปวดจากโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง ไม่ยอมไปหาหมอ ไม่กินยารักษาโรค เพราะไม่ต้องการจะทำให้ลูกเดือดร้อนในการหาเงินมารักษาโรคของตัวเอง เป็นความอดทนต่อสู้กับความทุกข์ทางร่างกายที่ไม่สบาย พยายามรักษาตัวเองไม่ให้เป็นภาระทำให้ลูกเดือดร้อน ต้องเสียเวลาและเงินทองมารักษาโรคของตัวเอง

ตัวละครชาย หลูหลู่ ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* มีความอดทนรอคอยแม่ที่ถูกจับไปลงโทษ เขาต้องอดทนใช้ชีวิตอยู่คนเดียว พยายามปรับตัวให้เข้ากับสภาพชีวิตยากลำบาก ไม่สนใจการกินและการนอนของตัวเอง มุ่งมั่นในการเฝ้าคอยแม่ที่จะออกมา อดทนต่อความลำบากที่ต้องเฝ้าคอยแม่อยู่ข้างถนน เพื่อมีความสุขที่ได้อยู่ใกล้แม่ แม้จะไม่ได้อยู่ด้วยกัน แต่เพียงได้มองแม่เห็นเขาก็สบายใจขึ้นมาก นอกจากนั้นเขายังพยายามขยันอ่านหนังสือเรียนเพื่อชีวิตที่ดีต่อไป ดังตัวอย่าง

> *หลายวันหลังจากนั้น หลูหลู่เริ่มใช้ชีวิตแบบนอนกลางดินกินกลางทราย เขาปูเสื่อไว้ใต้ต้นการบูร และหนุนกระเป๋าเดินทางต่างหมอน เขานอนอ่านหนังสือเรียนอยู่ตรงนั้น พอหิวก็เอาเงินที่เหลือไปซื้อของกินที่ร้านขายขนมใกล้ ๆ เด็กน้อยเป็นคนประสาทสัมผัสไว เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดินอย่างพร้อมเพรียง เขาจะโยนหนังสือไว้ข้าง ๆ และรีบลุกขึ้นทันที ดวงตาดำขลับของเขาจับจ้องไปยังคนเหล่านั้น ขณะที่กลุ่มนักโทษสวมชุดสีดำแบกจอบเสียมเดินเรียงแถวอยู่ไม่ไกล สายตาเปี่ยมล้นความสุขของเขาก็จะประสานกับสายตาของแม่ที่กำลังมองมา*
>
> *(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 150-151)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชาย แม้จะเป็นเด็ก เขาก็พยายามอดทนต่อความลำบากที่ต้องดูแลตัวเองตามลำพัง เพื่อรอคอยแม่ที่ถูกจับไปทำงานหนักร่วมกับคนอื่น ๆ เขามีจิตใจที่แข็งเกร่งและมีความอดกลั้น รู้จักพึ่งพาตัวเอง พยายามทำทุกวิธีทางให้ตัวเองมีชีวิตอยู่รอดได้ เพื่อจะได้อยู่ใกล้แม่ มีความอดทนต่อสู้กับความยากลำบากด้วยความไม่ย่อท้อ เมื่องว่งก็ปูเสื่อนอน เมื่อหิวก็ไปซื้อของกินที่ร้าน ทำสุดความสามารถของเด็กเพื่อแก้ปัญหาในชีวิตที่ขาดแม่และต้องการจะอยู่ใกล้แม่ด้วยความห่วงใยแม่

สรุปได้ว่าตัวละครชายมีความอดทนมีความพยายามต่อสู้กับชีวิตที่ลำบาก ขยันทำงานเลี้ยงดูครอบครัว อดทนกับความเจ็บปวดของโรคร้ายไม่ยอมบอกใคร มีความอดทนกับปัญหาอุปสรรคที่เกิดกับตัวเองและครอบครัว พยายามเสียสละแก้ปัญหาเท่าที่ทำได้ เช่น การทำงาน การขายเลือด เพื่อพาครอบครัวให้ผ่านพ้นความยากจนและความทุกข์ลำบากต่าง ๆ เป็นความพยายามพึ่งพาตัวเองเพื่อรักษาชีวิตและผ่านความทุกข์ต่าง ๆ และครอบครัวมีชีวิตอยู่รอด เพื่อพาครอบครัวให้ผ่านพ้นจากความลำบากได้

2. ความรับผิดชอบต่อครอบครัว

นวนิยายแปลของหยูหัว กล่าวถึง ตัวละครชายมีความรับผิดชอบต่อครอบครัว เพื่อให้เป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ มีพ่อแม่เป็นผู้ใหญ่ มีภรรยาเป็นคู่ชีวิต และมีบุตรเป็นความหวังของครอบครัว ซึ่งตัวละครชายจะรับผิดชอบต่อครอบครัว ทำงานหนักเพื่อหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัว เอาใจใส่ดูแลสมาชิกในครอบครัวโดยตลอด แม้ว่าครอบครัวจะอดอยาก แต่ตัวละครชายก็จะพยายามทำให้คนในครอบครัวดำเนินชีวิตในเหตุการณ์ที่ยากลำบาก ให้มีความสุข ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย ซ่งฝานผิง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว เมื่อภรรยาตาย เขามีลูกชายหนึ่งคน ได้แต่งงานกับผู้หญิงหม้ายซึ่งมีลูกติดหนึ่งคน เขารักภรรยาและลูกชายทั้งสองคน ไม่อายที่ต้องแต่งงานใหม่กับหญิงหม้ายและมีลูกติดด้วย เขารักและให้เกียรติภรรยาพาออกไปทักทายทุกคนในหมู่บ้านแนะนำให้รู้จักสมาชิกครอบครัวใหม่ ดังตัวอย่าง

> *หลี่กวางโถวและซ่งกังเดินอยู่ตรงกลาง พ่อกับแม่ของพวกเขาเดินอยู่คนละฝั่ง ทั้งสี่คนจูงมือกันเดินไปบนถนน ผู้คนที่อยู่บนถนนมองดูพวกเขาที่กำลังยิ้มและหัวเราะอย่างมีความสุข ทุกคนรู้ว่าสามีภรรยาคู่นี้แต่งงานครั้งที่สองแล้ว รู้ว่าเด็กชายสองคนนี้ต่างก็เป็นลูกเลี้ยงทั้งคู่ รู้ว่าเจ้าบ่าวคนนี้ทะเลาะต่อยตีกับผู้ชายหกคนในงานแต่งของตัวเอง พวกเขาคิดไม่ถึงว่าเจ้าบ่าวที่หน้าตาบวมเป่งจะออกมาเดินเล่นบนถนนได้แล้ว อีกทั้งใบหน้ายังปรากฏความภาคภูมิใจ เมื่อพบคนที่รู้จักเขาจะทักเสียงดัง หลังจากนั้นก็ชี้ไปที่หลี่หลานแล้วพูดอย่างมีความสุขว่า*

“นี่ภรรยาของผม” แล้วก็ชี้ไปที่เด็กสองคนแล้วพูดออกมาอย่างมีความสุขว่า “ทั้งสองคนนี้เป็นลูกของผม”

(พี่กับน้อง. 2552 : 79)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายเป็นคนที่มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว เขาให้ความสำคัญกับคนในครอบครัวทุกคน หลังจากแต่งงานครั้งที่สอง เขาเลี้ยงดูไม่แบ่งแยกว่าลูกแท้หรือลูกเลี้ยง เขาจะห่วงใยและให้เกียรติภรรยาที่มาแต่งงานกับตัวเอง ให้เกียรติและปกป้องจิตใจความรู้สึกของภรรยาและลูก ๆ มีความภาคภูมิใจที่จะพาคนในครอบครัวไปแนะนำกับชาวบ้าน ไม่สนใจคำนินทาเยาะเย้ยของคนอื่นจะคิดดีหรือไม่ดีกับครอบครัวตัวเอง เป็นความรับผิดชอบที่เขาจะสร้างความมั่นใจให้คนในครอบครัว ทำให้ทุกคนมีความสุขที่เท่าเทียมกัน

ตัวละครชาย สี่ซานกวาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เขารับผิดชอบครอบครัว รักและดูแลภรรยาสี่อี้หลาน แม้ว่าภรรยาจะถูกลงโทษ เขาก็พร้อมดูแลทำงานของครอบครัวแทน ไม่คิดที่จะทอดทิ้งภรรยาไป แต่จะทำกับข้าวและส่งข้าวส่งน้ำไปให้ภรรยาทุกวัน เขาต้มน้ำร้อนให้ภรรยาแช่เท้าผ่อนคลายความเหนื่อยยากจากการถูกลงโทษ ดังตัวอย่าง

ฉันอยู่ข้างนอกโดนทำโทษ กลับมาถึงบ้านก็มีแต่พี่ที่ดีกับฉัน ฉันยืนจนขาบวม พี่ก็เอาน้ำร้อนมาให้ฉันแช่เท้า ฉันกลับมาค่ำ พี่กลัวว่ากับข้าวจะเย็น ก็เอามาเก็บในผ้าห่มให้อุ่น ฉันยืนอยู่ที่ตลาด พี่ก็ส่งข้าวส่งน้ำให้ฉัน สี่ซานกวาน พี่ดีกับฉันอย่างนี้ ฉันไม่กลัวอะไรทั้งนั้น...

...พอรอบข้างไม่มีคน สี่ซานกวานจึงพูดกับเธอเบา ๆ

“ฉันเอากับข้าวหมกไว้ใต้ข้าว ตอนนี้ไม่มีคน รีบตักกับข้าวกินเร็ว”

สี่อี้หลานเอาช้อนตักลึกลงไป เห็นมีหมูอยู่ข้างล่างมากมาย สี่ซานกวานทำหมูตุ๋นน้ำแดงมาให้ สี่อี้หลานจึงตักหมูเข้าปากคำหนึ่ง แล้วก้มหน้าลงเคี้ยวต่อ สี่ซานกวานพูดขึ้นเบา ๆ ว่า

“ฉันแอบทำให้เธอนะนี่ ลูก ๆ ไม่มีใครรู้เลย”

สี่อี้หลานพยักหน้า แล้วกินต่ออีกสองสามคำ...

(คนขายเลือด. 2552 : 160-163)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีความรับผิดชอบที่จะดูแลภรรยด้วยความรักห่วงใยภรรยา เมื่อภรรยาถูกทำโทษต้องยืนประจานตัวเองตลอดวัน เขาก็รับภาระเลี้ยงดูลูก ๆ ทำงานหาเงินทำงานบ้าน ทำกับข้าว และเอาใจใส่ใจดูแลภรรยาทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ไม่ให้หิวโหย ทำอาหารอร่อย ๆ ให้ภรรยากิน โดยแอบซ่อนไม่ให้คนอื่นรู้ เมื่อหมดเวลาถูกลงโทษกลับบ้าน เขาก็เตรียมน้ำร้อนให้แช่เท้า เขาไม่ทอดทิ้งหรือพูดใส่ร้ายภรรยา แต่จะรับผิดชอบทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้ภรรยาสบายใจและเป็นที่พึ่งของภรรยา เพื่อพาครอบครัวผ่านพ้นจากปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อนไปให้ได้

ตัวละครชาย หยังเฟย ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* เขารับผิดชอบครอบครัว เลี้ยงดูคนในครอบครัวแม้ว่าเป็นพ่อเลี้ยงก็ตาม เขาขายบ้านเพื่อหาเงินมารักษาพ่อเลี้ยงที่ป่วยหนัก ลาออกจากงานและเปิดร้านขายของเพื่อจะได้มีเวลามาดูแลพ่อ เมื่อพ่อออกจากบ้านหายตัวไป เขาก็ขายร้านแล้วออกไปตามหา เมื่อเขาแต่งงาน เขาก็รับผิดชอบและห่วงใยภรรยาที่ออกไปทำงานและต้องติดตามเจ้านายไปงานเลี้ยงในเวลากลางคืนด้วย เขาก็จะนั่งรอภรรยาที่กลับบ้านดึกและไม่รังเกียจกลิ่นเหล้าที่ติดตัวของภรรยา เขาจะดูแลภรรยาที่กลับมาอย่างอ่อนเพลีย ดังตัวอย่าง

> *เมื่อปีกว่า ๆ พ่อก็ป่วยด้วยโรคที่ยังไม่มีวิธีรักษา ผมต้องขายบ้านเพื่อหาเงินรักษาพ่อ ผมลาออกจากงานเพราะต้องดูแลพ่อที่ป่วยหนัก และซื้อพื้นที่เล็ก ๆ ใกล้โรงพยาบาลเปิดร้านขายของ ต่อมาพ่อก็หนีผมไปโดยไม่ยอมบอกลา พ่อหายตัวไปในคลื่นผู้คนที่แสนวุ่นวาย ผมขายร้านนั้นโดยไม่เอากำไร แล้วย้ายมาเช่าห้องพักราคาถูก และออกตามหาพ่อราวกับงมเข็มในมหาสมุทร ผมเดินหาพ่อทุกมุมถนน ทุกตรอกซอกซอย เห็นเงาผู้สูงวัยมากมาย หากแต่ไม่มีใบหน้าไหนเลยที่เป็นใบหน้าพ่อของผม...*
>
> *ชีวิตคู่หลังแต่งงานของเรานับว่ามีความสุขสมบูรณ์ดี เพียงแต่เธอยังต้องคอยติดตามผู้อำนวยการไปร่วมงานเลี้ยงกลางคืนเหมือนเคย เมื่อฟ้ามืดผมจะนั่งรอเธออยู่ที่บ้าน เธอมักกลับบ้านดึกและเปิดประตูเข้าบ้านในสภาพเหนื่อยล้าสุดกู่พร้อมกลิ่นเหล้าติดตัว เธอจะกางแขนทั้งสองข้างเพื่อให้ผมกอดเธอ จากนั้นก็พักศีรษะลงกับอกผม ครู่หนึ่งจึงจะไปนอนบนเตียง*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 27,52)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายรับผิดชอบทำหน้าที่ของตัวเอง ทั้งในฐานะที่เป็นลูก โดยรักษาดูแลพ่อเลี้ยงที่เจ็บป่วยเป็นโรค ขายบ้านเพื่อหาเงินมารักษาพ่อ ลาออกจากงานที่ทำมานานและมีความมั่นคง เปิดร้านขายที่ใกล้โรงพยาบาลเพื่อได้มีเวลามาอยู่กับพ่อมากขึ้น เป็นความรับผิดชอบที่จะต้องดูแลพ่อ เมื่อพ่อหายไป เขาก็ออกไปตามหาพ่อ เป็นความกตัญญูที่มีต่อพ่อเลี้ยง เมื่อมีฐานะที่เป็นสามี เขาก็รับผิดชอบภรรยา มีความรักและห่วงใยภรรยาที่ออกไปทำงาน มีความเข้าใจภรรยาที่ทำงานหนักมีความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย เขาก็ช่วยผ่อนคลายโดยให้กำลังใจ แสดงความรักโดยการกอดภรรยา ทำให้ครอบครัวอบอุ่นมีความสุข

ตัวละครชาย ซุนกวงผิง ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* เมื่อแต่งงานแล้วเขามีความรับผิดชอบเลี้ยงดูครอบครัวและดูแลพ่อตาที่ป่วยนอนป่วยนอนติดเตียง เขาต้องดูแลแม่ที่พ่อไม่เอาใจใส่และทอดทิ้งไป เขาต้องอดทนต่อพฤติกรรมของพ่อที่ขโมยของในบ้านไปให้หญิงหม้าย

นอกจากนั้น เขาต้องทำงานหนักเหมือนเครื่องจักร และดูแลลูกชายที่เพิ่งคลอดออกมาใหม่ ดังตัวอย่าง

> *การที่พี่ชายผมแต่งงานก็เท่ากับเขายินยอมพร้อมใจที่จะผูกมัดตัวเอง หลังจากแต่งงานแล้ว เขาต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูครอบครัวและดูแลพ่อตาที่นอนป่วยบนเตียง... ในเวลานั้น ซุนก่วงไฉยังไม่เลิกกิจการส่งออกข้าวของภายในบ้าน ...ขนย้ายข้าวของในบ้านไปให้หญิงหม้าย..ซุนกวงผิงมีชีวิตที่ยากลำบาก ต้องทำงานทั้งนอกบ้านและในบ้านนานต่อเนื่องหลายปี ...ชีวิตของเขาลำบากยากเข็ญที่สุดเห็นจะไม่ใช่พ่อตาที่นอนป่วยหรือพ่อตัวเองเป็นขโมย แต่เป็นเพราะซุนเสี่ยวหมิงเกิดมานั่นเอง ช่วงเวลานั้น...ทำงานไม่หยุดเหมือนเป็นเครื่องจักร หลังจากทำนาเสร็จเขาก็ไปบ้านอิงฮวาแล้วค่อยกลับบ้านตัวเอง ชาวบ้านจะไม่ค่อยเห็นซุนกวงผิงเดินตามถนนในหมู่บ้าน แต่จะเห็นเขาวิ่งหัวหมุนกระโจนไปมาระหว่างสถานที่สามแห่งนี้ราวกับกระต่าย*
>
> *(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 64)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีความรับผิดชอบต่อภาระในการดูแลเลี้ยงดูคนในครอบครัว ต้องทำงานหนักเลี้ยงดูครอบครัว ดูแลพ่อตาที่เจ็บป่วย เอาใจใส่ลูกและภรรยาที่อ่อนแอให้อภัยและให้โอกาสพ่อที่ไปมีความสัมพันธ์กับหญิงหม้ายและเอาของกินของใช้ไปให้ เขาใช้เวลาอยู่กับแม่ ปลอบใจแม่ ตัวละครชายต้องแบ่งเวลาและทำหน้าที่ดูแลทุกคนให้ผ่านพ้นปัญหาไปได้ มีความรักและห่วงใยทุกคน และรับผิดชอบที่จะแก้ไขปัญหาในทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นด้วยตัวเอง

ตัวละครชาย ฝูกุ้ย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* รับผิดชอบต่อครอบครัวโดยดูแลและห่วงใยภรรยาที่ป่วยและมีอารมณ์ซึมเศร้า เขาไม่ได้สนใจดูแลสุขภาพร่างกายของตัวเอง ทำงานหนักเพื่อดูแลทุกคนในครอบครัวจนเป็นลมล้มลง ดังตัวอย่าง

> *ที่จริงข้าป่วยอยู่ก่อนตั้งนานแล้ว ...ไม่ได้ใส่ใจกับอาการป่วยของตัวเอง และไม่รู้สึกอะไร เจียเจินไม่ได้เป็นอย่างที่หมอบอกไว้ ร่างกายค่อย ๆ ฟื้นฟูขึ้นมา ข้าเริ่มรู้สึกเวียนหัวขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งวันหนึ่งขณะที่กำลังดำนาอยู่ ข้าก็เป็นลมล้มลง มีคนช่วยกันแบกข้ากลับบ้านข้าถึงรู้ว่าตัวเองป่วย*
>
> *(คนตายยาก. 2552 : 127)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีภาระหน้าที่ที่รับผิดชอบครอบครัว ทำงานหนักในไร่นา จนทำให้ร่างกายอ่อนแอล้มป่วย แต่เขาไม่ได้เอาใจใส่ดูแลตัวเอง แต่จะทุ่มเทเอาใจใส่ทุกคนในครอบครัว โดยเฉพาะความห่วงใยสุขภาพของภรรยาที่อ่อนแอ เป็นความรับผิดชอบที่มีต่อภรรยาจนไม่ได้ดูแลตัวเองและล้มป่วย

สรุปได้ว่าตัวละครชายในนวนิยายของหยูหัว มีความรับผิดชอบภาระหน้าที่ในครอบครัว เป็นหัวหน้าครอบครัว ทำงานหนักเพื่อดูแลและห่วงใยทุกคนในบ้าน ทำงานหนักเพื่อเลี้ยงดูพ่อ แม่ ภรรยา และลูก จนล้มป่วยเป็นโรค เมื่อป่วยก็ไม่ยอมแพ้ มีความรับผิดชอบและพยายามแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในครอบครัว ยอมเสียสละแม้แต่ชีวิตของตัวเองเพื่อครอบครัว

3. การมองโลกในแง่ดีและสู้ชีวิต

นวนิยายแปลของหยูหัว มีโครงเรื่องที่ตัวละครต้องพบกับเหตุการณ์ที่รุนแรงและเลวร้าย เนื่องจากสังคมจีนได้เปลี่ยนแปลงการปกครอง ตัวละครชายจึงเป็นภาพสะท้อนของคนจีนที่ต้องต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรค ส่วนหนึ่งคือการมองโลกในแง่ดีและต่อสู้ชีวิตกับความลำบาก ซึ่งทำให้ตัวละครมีชีวิตอยู่รอดปลอดภัยได้ ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย ฝูกุ้ย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* ในวัยหนุ่ม ชอบเล่นพนันจนติดหนี้ ต้องเสียบ้าน ที่นา ทรัพย์สินทั้งหมดให้เจ้าหนี้ ทำให้พ่อผิดหวังและทุกคนในครอบครัวต้องมีชีวิตลำบากยากจน ฝูกุ้ยมีชีวิตที่ตกต่ำลำบาก เวลาผ่านไป เขาไม่ได้เสียใจแต่มองในแง่มุมที่ดีว่าในอดีตการกระทำที่ชั่วร้ายส่งผลกระทบให้ครอบครัวยากจน ถูกเจ้าหนี้ยึดทรัพย์สินของเขาไป จึงไม่ได้ถูกกล่าวหาว่าเป็นนายทุนเจ้าที่ดินและไม่ถูกลงโทษ ในเวลาที่ถูกเอาตัวไปเป็นทหาร เขาได้รับความช่วยเหลือจากทหารปลัดเอก จึงได้มีโอกาสกลับบ้านในขณะที่เพื่อนคนอื่นเป็นทหารที่ได้ความดีความชอบและได้เลื่อนฐานะเป็นนายอำเภอ แต่ในสุดท้ายก็ถูกรัฐลงโทษหนักจนทนไม่ได้ต้องฆ่าตัวตาย ฝูกุ้ยเป็นตัวละครชายที่มองว่า ตัวเขายากจน เป็นแค่คนธรรมดา เป็นสิ่งที่ดี ทำให้มีชีวิตยืนยาวมาจนแก่เฒ่า ดังตัวอย่าง

> *ชีวิตข้าพอมาคิดดูแล้วช่างผ่านไปเร็วจริง ๆ ข้าอยู่อย่างคนธรรมดา ๆ พ่อหวังจะให้ข้าทำให้บรรพชนมีหน้ามีตา พ่อดูคนผิดไปแล้ว ข้าก็มีชีวิตอย่างนี้แหละ ตอนหนุ่มก็ใช้เงินทองของบรรพชนที่สะสมมาจนหมด จากนั้นก็ตกต่ำลงเรื่อย ๆ แต่กลับกลายเป็นเรื่องดี ดูคนรอบข้างสิหลงเอ้อกับชุนเซิงสองคนนี้รุ่งอยู่ระยะหนึ่ง สุดท้ายก็เอาชีวิตไม่รอด คนเราควรจะอยู่อย่างธรรมดาดีกว่า ดิ้นรนไปดิ้นรนมา สุดท้ายก็ต้องเอาชีวิตเข้าแลก แต่อย่างข้าว่าไปแล้วยิ่งดิ้นรนก็ยิ่งโงหัวไม่ขึ้น แต่อายุยืนคนที่ข้ารู้จักตายไปคนแล้วคนเล่า แต่ข้ายังมีชีวิตอยู่*
>
> *(คนตายยาก. 2552 : 171)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีความคิดพอใจในสิ่งที่เป็นอยู่ในฐานะคนธรรมดา เขาต่อสู้กับปัญหาในชีวิตจนผ่านมาได้นั้น การมองโลกในแง่ดีเป็นกำลังใจที่จะต่อสู้เพื่อดำเนินชีวิตต่อไป ไม่ว่าชีวิตจะยากลำบากแค่ไหน ตัวละครเอกชายคิดแต่สิ่งดีงาม ดำเนินชีวิตต่อสู้ต่อไป เป็นการมองโลกในแง่ดี จึงทำให้ตัวละครชายมีชีวิตอยู่รอดและไม่เคยท้อแท้กับชีวิตที่ยากลำบาก

ตัวละครชาย หยังเฟย ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* พบกับเหตุการณ์สูญเสียในชีวิตไม่เหลืออะไร เพราะภรรยาแยกไปอยู่กับผู้ชายคนอื่น พ่อเลี้ยงป่วยเป็นโรคก็หนีออกจากบ้านไป เขาต้องลาออกจากงานที่มั่นคง ขายบ้านขายร้าน ใช้เงินฝากในธนาคารเกือบจะหมดแล้ว แต่ตัวละครชายหยังเฟยก็มองโลกในแง่ดี คิดว่าตัวเขายังมีชีวิตอยู่เป็นสิ่งดี เขาจะต้องต่อสู้เพื่อมีชีวิตต่อไป ดังตัวอย่าง

> *เมื่อไม่มีงาน ไม่มีบ้าน ไม่มีร้านขายของ ...เงินในธนาคารเหลือไม่มาก ยิ่งต้องมานั่งใคร่ครวญว่าจะทำอย่างไรกับชีวิตที่เหลืออยู่ ผมเพิ่งอายุสี่สิบเอ็ดปี ยังเหลือเวลาใช้ชีวิตอีกมาก*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 27)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายเมื่อมีชีวิตลำบากที่ดูเหมือนสิ้นหวัง เพราะไม่มีงานทำ ไม่มีบ้านอยู่ ไม่มีทรัพย์เงินมากพอจะเลี้ยงตัวเอง เขาก็มีความคิดว่าจะมีชีวิตอยู่รอดอย่างไร เขาจึงไม่ได้เศร้าโศก แต่จะมองโลกในแง่ดีที่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไรต่อไป จะวางแผนชีวิตในเวลาที่เหลืออยู่ได้อย่างไร จึงจะทำให้อยู่รอดตลอดไป ตัวละครมองไปข้างหน้า ให้ความสำคัญกับการมีชีวิตอย่างรู้คุณค่า มีความคิดที่ดี ที่จะต่อสู้กับปัญหาในชีวิต ใช้เวลาที่เหลือในชีวิตนี้คิดแต่สิ่งดีงาม สร้างความมั่นใจและสามารถต่อสู้กับปัญหายากลำบากต่อไป

ตัวละครชาย สี่ซานกวาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* ในเหตุการณ์ที่ลูกชายสี่อีเล่อทำร้ายลูกชายคนแซ่ฟางช่างเหล็ก ทำให้หัวแตกบาดเจ็บเข้าโรงพยาบาล ได้เรียกร้องให้ชดใช้เมื่อไม่มีเงินให้ คนแซ่ฟางช่างเหล็กจึงมาเอาของใช้ในบ้านสี่ซานกวานเพื่อชดเชยค่าเสียหายให้แก่ลูกชาย สี่ซานกวานไม่ได้เดือดร้อนหรือโกรธคนแซ่ฟางช่างเหล็ก เขากลับเข้าใจและปลอบใจตัวเองและภรรยา นอกจากนี้เมื่อปี พ.ศ. 2501 (1958) เป็นต้นมา รัฐบาลสังคมนิยมได้ริบทรัพย์สมบัติทั้งหมด ใช้กฎเหล็กยึดที่ดิน เครื่องใช้ทุกอย่างในบ้านของสี่ซานกวานไปหมด ทุกคนต้องไปกินอาหารที่โรงอาหารส่วนกลาง ต่อมาได้ปิดและให้แต่ละครอบครัวทำอาหารกินเอง เมื่อเกิดน้ำท่วมและภัยแล้ง ครอบครัวของสี่ซานกวานไม่มีเงินซื้ออาหารที่ดีเพียงพอที่จะกินอิ่ม ทุกคนในบ้านได้แต่นอนบนเตียงไม่พูดไม่จาไม่ขยับเขยื้อน พอถึงวันเกิดของเขา สี่ซานกวานแก้ปัญหาความหิว โดยมองโลกในแง่ดีด้วยการพูดปลอบใจคนในครอบครัว ดังตัวอย่าง

> *...สี่ซานกวานก็คุกเข่าลงพูดกับสี่อี้หลานว่า “คนแซ่ฟางช่างเหล็กก็ไม่รู้จะทำยังไง ในเมื่อลูกชายเธอทำลูกชายเขาหัวแตก ที่จริงคนแซ่ฟางช่างเหล็กใจดีกับเรา ถ้าเป็นคนอื่น คงรื้อบ้านเราพังไปแล้ว...”*
>
> *สี่อี้หลานยกมือขึ้นสองข้างขึ้นปิดหน้าร้องไห้โฮ สี่ซานกวานโบกไม้โบกมือให้คนแซ่ฟางช่างเหล็กแล้วพูดว่า*
>
> *“ไปเถอะ ไปเถอะ”*

...

ไหน ๆ ก็เป็นวันเกิด วันนี้ฉันจะเอาปากผัดกับข้าวให้แกแต่ละคน แกกินทางหูก็แล้วกัน ห้ามกินทางปาก กินทางปากกินไม่ได้ ต้องเอาหูมาฟัง ฉันจะผัดกับข้าวละนะ อยากกินอะไร สั่งมาเลย เอาคนละอย่าง

(คนขายเลือด. 2552 : 74, 118)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายเมื่อประสบปัญหาไม่มีเงินชดใช้ความเสียหายจากการที่ลูกชายที่ไม่ใช่ลูกชายแท้ของตนเองไปทำร้ายคนอื่น ถูกเอาของในบ้านไปแทนเงิน แม้ว่าตัวละครชายรู้สึกเสียดายของในบ้าน แต่ไม่โกรธ พูดสุภาพกับคนที่มาเอาของ เป็นการมองโลกในแง่ดี รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา เข้าใจสิ่งที่คนอื่นลงมือทำกับตัวเอง และยังช่วยปลอบใจภรรยา การมองโลกในแง่ดีว่า เมื่อชีวิตยากลำบาก ไม่ท้อแท้หรือทุกข์ใจ รู้จักปรับตัวให้คนในครอบครัวมีความสุข ดังที่พูดอธิบายให้ภรรยาและลูกคิดแต่สิ่งดี ๆ พูดถึงของกินอร่อยที่พวกเขาอยากกิน พูดสร้างจินตนาการให้ความสุขแก่คนในครอบครัว เพื่อให้มีกำลังใจที่จะต่อสู้ชีวิตที่ลำบากต่อไป

ตัวละครชาย ซ่งฝานผิง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* ถูกกล่าวหาว่าเป็นเจ้าของที่ดิน ถูกตรวจค้นบ้าน และทรัพย์สินถูกทำลาย ดังเช่น ตู้เสื้อผ้า เตียง หม้อ ถ้วยชาม แม้แต่ตะเกียบก็ถูกหักแล้วโยนทิ้ง เขาเก็บของให้เป็นระเบียบแล้วทำอาหารให้ลูกสองคนกิน แต่ไม่มีตะเกียบกินข้าว เขาแก้ปัญหาด้วยการมองโลกในแง่ดีโดยสอนวิธีใช้ตะเกียบของคนโบราณกับลูก ๆ โดยใช้กิ่งไม้มาคีบกินอาหาร ดังตัวอย่าง

...เขาลุกขึ้นไปหยิบตะเกียบ จากนั้นถึงนึกขึ้นได้ว่าตะเกียบหักหมดแล้ว และถูกโยนทิ้งไปแล้วด้วย แผ่นหลังที่สูงใหญ่ของเขายืนอยู่ที่นั่นไม่ขยับเขยื้อน แสงตะเกียงสลัว ๆ ที่สาดส่องอยู่ทำให้เงาของศีรษะเขาไปอยู่บนกำแพง เงาศีรษะที่อยู่บนกำแพงนั้นใหญ่เหมือนกับอ่างล้างหน้า ซ่งฝานผิงยืนอยู่ที่นั่นสักครู่ เมื่อเขาหันหลังกลับมา ใบหน้าก็แฝงไปด้วยรอยยิ้มที่ดูลึกลับ เขาถามเด็ก ๆ ว่า “ลูก ๆ เคยเห็นคนโบราณใช้ตะเกียบไหม”

(พี่กับน้อง. 2552 : 118)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายเป็นคนที่คิดในแง่ดีเห็นว่าปัญหาเป็นสิ่งดีงาม แม้จะถูกทำร้ายและทำร้ายบ้านและของใช้ทุกอย่างถูกทำลาย เขาก็ปกป้องจิตใจความรู้สึกนึกคิดของลูก ๆ ไม่ให้ทุกข์ด้วยการสอนสิ่งที่ดีงามให้แก่ลูก ไม่เห็นว่าเป็นความโหดร้าย แต่จะชักชวนให้ลูก ๆ มองเห็นแต่สิ่งที่มีคุณค่าและมีประโยชน์ เป็นตัวอย่างว่าแม้จะพบความทุกข์ แต่ก็ยังเบิกบานใจสามารถยิ้มสู้ได้ ทำให้ลูกสองคนไม่หวาดกลัวและมีกำลังใจที่จะมีชีวิตต่อไป

ตัวละครเด็กชาย กั๋วชิ่ง ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* หลังจากแม่เสียชีวิตไปหลายปี กั๋วชิ่งถูกพ่อทอดทิ้งไปแต่งงานมีครอบครัวใหม่และไม่รับผิดชอบเลี้ยงดูลูกชาย เขาเขียนจดหมายไปหาญาติของแม่เพื่อขอให้พวกเขามาชักชวนพ่อให้กลับมา เมื่อไปหาพ่อ ก็ถูกครอบครัวใหม่ของพ่อไล่ออกมา ญาติของแม่ส่งเงินมาให้กั๋วชิ่งใช้ก็ถูกครูเอาไปใช้ เหลือให้กั๋วชิ่งแค่เล็กน้อยพอเลี้ยงตัวเองได้ พยายามดูแลตัวเองรอพ่อกลับมา กั๋วชิ่งไม่โกรธพ่อ เขาคิดดีเสมอว่าพ่อยังรักเขาและจะกลับมาอยู่กับเขาอีกครั้ง ดังตัวอย่าง

> *หลังจากถูกพ่อทิ้ง กั๋วชิ่งก็เริ่มเคยชินที่ต้องจัดการเรื่องต่าง ๆ ด้วยตัวเอง แต่ในใจของเขายังไม่อาจยอมรับความจริงว่าตัวเองถูกทอดทิ้งได้ เขาไม่ได้ตัดพ่อทิ้งไปเหมือนที่พ่อทิ้งเขา... เขาคิดว่าพ่อยังคงจับตาดูเขาอยู่*
>
> *...*
>
> *สำหรับกั๋วชิ่งแล้ว การถูกพ่อปฏิเสธที่จะลงโทษเขา ทำร้ายจิตใจมากกว่าการถูกพ่อปฏิเสธที่จะดูแลเสียอีก... เขากัดริมฝีปากแน่นเพื่อกลั้นน้ำตาที่พร้อมจะไหลทุกเมื่อ และด้วยเหตุนี้ เขาจึงมั่นใจเหลือเกินว่าวันใดวันหนึ่งเมื่อเขาตื่นขึ้นมา เขาจะเห็นพ่อยืนมองเขาอยู่ที่ปลายเตียง*
>
> *(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 254-255)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีความคิดที่ดี มองโลกในแง่ดีว่าพ่อยังรักและต้องการเขาเป็นลูกอยู่ ทั้งที่พ่อไปแต่งงานมีครอบครัวใหม่และไม่สนใจเขาแล้ว เขามีความหวังและฝันว่าพ่อจะกลับมาอยู่กับเขาสักวันหนึ่ง แสดงว่าแม้แต่ตัวละครที่มีชีวิตที่ยากลำบากจากการถูกทอดทิ้งก็ยังค่อย ๆ แก้ปัญหาตามขั้นตอน และมองโลกในแง่มุมที่ดีตลอด

สรุปได้ว่าตัวละครชายมีนิสัยมองโลกในแง่ดีและต่อสู้ชีวิต แม้ว่าสังคมที่วุ่นวายสับสน จะทำให้เขาและครอบครัวพบกับปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ นานา และทำให้ชีวิตยากลำบากยิ่งขึ้น ตัวละครชายก็พบว่า ปัญหาดังกล่าวไม่เป็นอุปสรรค ไม่โกรธแค้นลงโทษคนอื่น อีกทั้งยังคิดในแง่มุมที่ดี มองว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม ช่วยให้มีจิตใจที่เข้มแข็งและไม่ท้อแท้ นอกจากนี้ยังคิดหาวิธีทางแก้ปัญหาต่อสู้กับชีวิตที่ลำบากให้ผ่านไปได้

4. การมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น

นวนิยายแปลของหยูหัว สะท้อนว่าตัวละครชายเป็นคนที่มีน้ำใจที่จะช่วยเหลือคนอื่น ทำความดีสนับสนุนคนที่ลำบาก ตัวละครชายจะรู้สึกสบายใจที่ได้ช่วยเหลือคนอื่น มองเห็นความสำคัญของตัวเอง และทำให้ได้รับผลดีกลับมา กล่าวคือ เมื่อตัวละครชายประสบปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขได้โดยลำพัง ก็จะได้รับความช่วยเหลือจากคนที่ตัวเองเคยทำดีกับเขา ทำให้มีชีวิตผ่านพ้นอุปสรรคไปได้และมีชีวิตที่ดีขึ้น ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย ซ่งฝานผิง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* เมื่อได้พบเห็นว่า หลี่หลาน หญิงหม้ายที่ร่างกายผอมแห้ง ขาดคนช่วยเหลือ เธอต้องแบกข้าวสารสี่สิบกิโลอย่างเหนื่อยอ่อน เดิน ๆ หยุด ๆ และหอบมีเสียงหายใจดังซี้ดซี้ด เขาก็มีน้ำใจเข้าไปช่วยเหลือเธอถือกระสอบข้าว ดังตัวอย่าง

ตอนเที่ยงของฤดูใบไม้ร่วงวันหนึ่ง ซ่งฝานผิงที่ตัวสูงใหญ่เดินมายืนต่อหน้าพวกเขา ขณะนั้นหลี่หลานก้มลงวางกระสอบบนพื้น และกำลังปาดเหงื่อบนใบหน้าออก เธอเห็นมือที่แข็งแรงคู่หนึ่งหิ้วกระสอบข้าวสารของเธอขึ้นมากะทันหัน เธอเงยหน้าขึ้นอย่างตกใจ และมองเห็นชายคนนี้กำลังยิ้มให้เธออยู่ เขาพูดกับเธอว่า

“ให้ผมช่วยคุณถือกลับบ้านนะ”

(พี่กับน้อง. 2552 : 51)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ จะช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ ดังเช่น การช่วยผู้หญิงที่ร่างกายอ่อนแอ ไม่มีกำลังมากพอที่จะแบกข้าวสารกลับบ้าน เป็นการช่วยเหลือโดยไม่คิดหาผลประโยชน์ตอบแทนใด ๆ และไม่กลัวว่าชาวบ้านคนอื่น ๆ จะใส่ร้ายว่ากล่าวอย่างไร เพราะมั่นใจว่าตัวเองกระทำแต่สิ่งที่ดีงาม ไม่ได้ทำชั่วร้าย จึงไม่รีรอช่วยเหลือคนอื่น ๆ ที่มีชีวิตที่เดือดร้อน

ตัวละครชาย หยังเฟย ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* มีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ดังเช่น ตอนที่ไม่มีเงิน ไม่มีงานทำ เขาจำเป็นต้องไปสมัครรับสอนพิเศษ เขาได้รับรู้ว่าพ่อแม่ของนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมสี่ มีฐานะไม่ดี มีเงินไม่เพียงพอเป็นค่าสอนได้ จึงขอร้องให้ลดค่าสอน หยังเฟยก็ยอมช่วยลดค่าสอนให้ทันที ดังตัวอย่าง

ผมได้งานสอนพิเศษที่บ้านจากบริษัทนายหน้าแห่งหนึ่งซึ่งเป็นตัวกลางในการหานักเรียนให้ นักเรียนคนแรกของผมอาศัยอยู่ที่ถนนเซิ่งเหอ ผมได้คุยกับพ่อของนักเรียนคนนี้แล้ว เสียงจากปลายสายนั้นแหบแห้งและเป็นกังวลมาก เขาบอกว่าลูกสาวของเขา... ผลการเรียนดีมาก และบอกอีกว่า เขาและภรรยาทำงานในโรงงานทั้งคู่ มีรายได้ไม่มาก ถ้าต้องจ่ายค่าเรียนพิเศษชั่วโมงละห้าสิบหยวนให้ผม ถือเป็นภาระหนัก ความรู้สึกจนใจในน้ำเสียงของเขาเหมือนความรู้สึกจนใจของผมมาก ผมจึงบอกว่าผมคิดแค่ชั่วโมงละสามสิบหยวนก็ได้ เขาเว้นช่วงครู่หนึ่งแล้วกล่าวขอบคุณผมซ้ำแล้วซ้ำอีก

(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 27-28)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีจิตใจดีงาม ช่วยเหลือพ่อแม่ที่ไม่มีเงินจ่ายค่าเรียนพิเศษให้ลูก ยอมลดค่าสอนเพื่อช่วยเหลือครอบครัวของนักเรียนที่มีพ่อแม่เป็นคนงานมีรายได้น้อย แม้ว่าในตอนนั้น จากสถานการณ์เศรษฐกิจไม่ดี ตัวเองก็ตกอยู่ในความยากลำบากเหมือนกัน และ

ก็เดือดร้อนกับการใช้เงิน แต่เขาตัดสินใจที่จะลดค่าเรียนให้นักเรียนที่เรียนเก่ง แสดงว่าเป็นคนมีน้ำใจช่วยเหลือคนที่เดือดร้อนมากกว่า

ตัวละครชาย ฝูกุ้ย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* พูดเตือนเพื่อนที่กำลังถูกลงโทษหนัก ทำให้เพื่อนได้รับความเจ็บปวดทั้งร่างกายและจิตใจ จนทนไม่ไหวและไม่อยากมีชีวิตต่อไป เมื่อเพื่อนมาหาฝูกุ้ยและบอกกล่าวอารมณ์ความนึกคิดของตัวเองที่ทำผิดกับครอบครัวของฝูกุ้ย ฝูกุ้ยพูดเตือนเพื่อนว่าอย่าคิดฆ่าตัวตาย ดังตัวอย่าง

ข้าพูดกับเขา “อย่าเพิ่งคิดอะไรมาก คนที่ตายไปแล้วอยากฟื้นมาใหม่ทั้งนั้น แกยังเป็นอยู่แท้ ๆ ทำไมคิดจะตายเล่า”

ข้าพูดอีก “ชีวิตแกพ่อแม่เป็นคนให้มา ถ้าไม่อยากเอาไว้ก็ต้องไปถามพ่อแม่ก่อน”

...

ข้าบอกว่า “งั้นแกยิ่งต้องอยู่ต่อไป คิดดูสิ แกเคยสู้รบตั้งแต่เหนือจนใต้กว่าจะรอดกลับมาได้ไม่ใช่ง่าย ๆ”

...

ข้าไปส่งซุนเซิงที่ปากทางเข้าหมู่บ้าน ซุนเซิงให้ข้าอยู่ที่นั่น ไม่ต้องไปส่ง ข้ายืนอยู่ตรงปากทางเข้าหมู่บ้าน มองดูซุนเซิงเดินจากไป ซุนเซิงโดนตีจนเป็นแผลทั้งตัว ก้มหน้าเดินไปอย่างยากเย็น ข้าไม่วางใจเลยตะโกนบอกเขา

“ซุนเซิง รับปากนะ ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป”

(คนตายยาก. 2552 : 149)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่นโดยไม่ได้คิดโกรธแค้นที่ลูกชายของเขาเคยได้เสียสละเลือด เพื่อช่วยชีวิตให้ภรรยาของเพื่อนเขารอดชีวิตจากการเสียเลือดจากการคลอดลูก ถูกถ่ายเลือดไปให้จนตาย เขามีน้ำใจช่วยเหลือโดยไม่คิดว่า มีตำแหน่งฐานะอย่างไร ในเวลาต่อมาเมื่อพบกัน ตัวละครชายให้อภัยเพื่อนที่เป็นต้นเหตุให้ลูกชายถ่ายเลือดให้ภรรยาจำนวนมากจนลูกชายตาย แต่เขาคอยห่วงใยและช่วยเหลือเพื่อนในยามทุกข์เมื่อเพื่อนถูกลงโทษหนักสาหัสจนจะฆ่าตัวตายหนีความเจ็บปวด ตัวละครชายมีน้ำใจพูดให้กำลังใจแก่เพื่อนครั้งแล้วครั้งเล่า เขายอมให้อภัยกับเพื่อน และให้ความช่วยเหลือสนับสนุนแก่เพื่อนให้มีกำลังใจที่จะมีชีวิตต่อไป

ตัวละครชาย ไหลซุนกับไหลสี่ ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เป็นคนเดินทางทางเรือ มีน้ำใจให้สี่ซานกวานที่ไม่มีเงินมากพอจะเดินทาง ยอมให้โดยสารไปด้วย เพื่อไปเยี่ยมและเก็บเงินจากการขายเลือดไปรักษาลูกเลี้ยงที่โรงพยาบาล ทั้งสองคนไม่คิดค่าโดยสาร แบ่งที่นอนในเรือลำเล็กที่คับแคบ ด้วยสงสารที่สี่ซานกวานไม่มีเงินเป็นค่าเดินทาง ดังตัวอย่าง

พอตกค่ำก็เอาเรือเทียบฝั่ง เปิดสังกะสีที่หัวเรือ ไหลซุนกับไหลสี่เข้าไปกลางลำเรือ ทั้งสองนอนห่มผ้า นอนไปได้สักครู่ เห็นสี่ซานกวานยังอยู่ข้างนอกจึงพูดขึ้น

“รีบลงมานอนเร็ว”

สี่ซานกวานมองเข้าไปในเรือ เห็นพื้นที่เล็กกว่าเตียงอีก จึงบอกว่า

“ผมไม่เข้าไปเบียดแล้ว นอนข้างนอกดีกว่า”

ไหลสี่บอกว่า “ตอนนี้หน้าหนาว นอนข้างนอกแข็งตายแน่”

ไหลซุนว่า “ถ้าแกแข็งตาย เราสองคนก็เดือดร้อนไปด้วย”

“ลงมาเถอะ” ไหลสี่บอกอีก “ลงเรือลำเดียวกันแล้ว สุขก็สุขด้วยกัน”

(คนขายเลือด. 2552 : 213)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายทั้งสองคนมีจิตใจดี มีความเมตตา เมื่อพบคนที่มีความทุกข์ ไม่มีเงินเป็นค่าเดินทางก็ยินดีให้ความช่วยเหลือกับคนที่เดือดร้อน มีน้ำใจเห็นอกเห็นใจคนที่ลำบาก เพื่อให้สามารถเดินทางไปรักษาลูกที่อยู่ในโรงพยาบาลเซี่ยงไฮ้ ยอมแบ่งพื้นที่ในเรือให้คนอื่นที่เพิ่งรู้จักกันเท่าที่ช่วยได้ ยอมให้ความสะดวกสบายแก่คนอื่นโดยคิดว่า เป็นการร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน

ตัวละครชาย ซุนกวงหลิน ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* เมื่อเห็นเด็กชายหลูหลู่ที่อยู่กับแม่ ไม่มีพ่อไม่มีพี่น้อง ถูกเด็กคนอื่น ๆ ล้อเลียนและหาเรื่องทำร้ายจนเกิดการต่อสู้กัน ซุนกวงหลินก็เข้าไปช่วยเหลือโดยจะบอกว่า เขาเป็นพี่ชายจึงมีสิทธิ์เข้าไปช่วยเหลือปกป้องน้อง ดังตัวอย่าง

ผมเห็นหลูหลู่อีกครั้งตอนที่ทุกคนหยุดทุบตีแล้ว เขาพยุงตัวลุกขึ้นแล้วยกกำปั้นต่อยเด็กพวกนั้นต่อ ทั้งที่ใบหน้าเปรอะเปื้อนฝุ่นและมีรอยฟกช้ำดำเขียวเต็มไปหมด เด็กพวกนั้นก็เลยรุมเตะต่อยเขาอีก ฝุ่นและเลือดสด ๆ ที่เลอะหน้าของหลูหลู่ทำให้ผมสั่นไปทั้งตัว ในที่สุด ผมก็พุ่งเข้าไปกลางวงและเตะก้นเด็กคนหนึ่งอย่างแรง จากนั้นกระชากคอเสื้อเด็กอีกคนแล้วโยนออกไปอีกทาง พอเด็กที่ถูกผมจัดการก่อนเห็นผมเข้ามาช่วยหลูหลู่ก็รีบเผ่นแน่บไปคนละทิศละทาง ส่วนเด็กที่เหลือวิ่งตามไปทีหลัง เมื่อวิ่งไปไกลแล้ว พวกเขาก็ตะโกนกลับมาอย่างโกรธแค้นว่า

“ไอ้ผู้ใหญ่ตีเด็ก”

ผมไม่สนใจเด็กพวกนั้นแต่รีบเดินเข้าไปหาหลูหลู่ ตอนนั้นหลูหลู่พยุงตัวเองลุกขึ้นยืนได้แล้ว ผมเดินไปข้าง ๆ เขาโดยไม่สนใจว่ามีคนรอบ

ข้างตำหนิการกระทำของผมอยู่มากน้อยแค่ไหน ผมตะโกนใส่หลูหลู่ว่า
“บอกพวกเขาไปสิว่าฉันนี่แหละพี่ชายของเธอ!”
(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 141)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายมีน้ำใจช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ โดยเฉพาะเด็กกำพร้าที่ไม่สามารถปกป้องตัวเอง ต้องการการดูแลและความอบอุ่นจากครอบครัว ในภาวะที่สังคมกำลังเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง ทุกครอบครัวมัวแต่แก้ปัญหาของตัวเองไม่ได้สนใจคนอื่น ๆ แม้ตัวละครชายมีครอบครัวที่วุ่นวายก็ตาม แต่เขาก็ยังช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ เนื่องจากเขาเคยถูกครอบครัวทอดทิ้งไม่มีใครดูแล เขาจึงเข้าใจความทุกข์ของเด็กที่ครอบครัวไม่สมบูรณ์ เขาจึงเต็มใจที่จะช่วยปกป้องไม่ให้ถูกรังแกโดยแสดงตัวว่าเป็นพี่ของเด็กและจะดูแลเด็กคนนั้น

สรุปได้ว่าตัวละครชายมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น โดยช่วยเหลือผู้หญิงที่อ่อนแอ ช่วยพ่อแม่ของเด็กที่มีรายได้ไม่เพียงพอจะจ้างครูสอนพิเศษ มีน้ำใจปลอบโยนให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ และยังให้อภัยเพื่อน แม้ว่าจะเป็นต้นเหตุให้ลูกเขาต้องตาย มีน้ำใจช่วยเหลือเด็กกำพร้าที่ถูกรังแก และช่วยให้พ่อได้สามารถเดินทางไปเยี่ยมลูก รวมทั้งได้ขายเลือดหาเงินเก็บเป็นค่ารักษาพยาบาลของลูก เป็นการช่วยเหลือในแบบของการยอมร่วมทุกข์ร่วมสุขกับคนที่ยากลำบาก

สรุปได้ว่าลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชายในด้านดี คือ มีความอดทนและความพยายาม มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว มองโลกในแง่ดีและต่อสู้ชีวิตที่ยากลำบาก และการมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ลักษณะนิสัยดังกล่าวนี้ ทำให้ตัวละครชายซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัว ต้องอดทนต่อความเจ็บปวดของการเป็นโรค อดทนต่อชีวิตที่ลำบากในทุกด้านและมีวิธีแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยขยันทำงานรับผิดชอบเลี้ยงดูครอบครัว ดำเนินชีวิตอย่างลำบากและเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายแรงด้วยความเข้มแข็งและการมองโลกในแง่ดีมาโดยตลอด ทำให้นวนิยายมีเนื้อเรื่องที่มีความน่าสนใจ ติดตามบทบาทของตัวละครที่มีลักษณะนิสัยที่ดีในขณะที่สังคมลำบาก จนนำพาตัวเองและครอบครัวผ่านพ้นจากความยากลำบากไปได้ดี

3.1.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชายในด้านไม่ดี

นวนิยายแปลของหยูหัวมีตัวละครชายที่มีพฤติกรรมที่แสดงถึงลักษณะนิสัยในด้านไม่ดีควบคู่กับลักษณะนิสัยด้านดี สะท้อนลักษณะของตัวละครที่เสมือนเป็นมนุษย์ที่พบได้ในชีวิตในสังคมปัจจุบัน โดยหยูหัวได้สร้างเรื่องราวและเหตุการณ์ที่ตัวละครแสดงบทบาทและพฤติกรรม บอกถึงลักษณะนิสัยได้อย่างชัดเจน สำหรับลักษณะนิสัยในด้านไม่ดีของตัวละครชาย มีรายละเอียดดังนี้

1. จิตใจแข็งกระด้าง หยาบคาย

นวนิยายแปลของหยูหัวมีตัวละครชายที่มีลักษณะนิสัยหยาบคาย มีจิตใจแข็งกระด้าง เป็นพฤติกรรมที่ตัวละครชายที่แสดงออกมาบ่อยครั้งกับคนในครอบครัว และเมื่อมีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะต้องแก้ปัญหาเพื่อมีชีวิตอยู่รอด ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย ฝูกุ้ย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* ในวัยหนุ่ม เป็นลูกที่ไม่เคารพเชื่อฟังพ่อ เขาเล่นการพนัน เสียทรัพย์สินทุกอย่างจนหมดตัว เมื่อถูกพ่อสั่งสอนและลงโทษ เขาโต้เถียงพ่ออย่างหยาบคาย แม้กับพ่อตา เขาก็แข็งกระด้าง แสดงการไม่เคารพ ทำตัวเลว ขี่หลังหญิงโสเภณีมาเยะเย้ยถึงหน้าร้านค้าของพ่อตา ดังตัวอย่าง

นับตั้งแต่เล่นพนัน ...พ่อถาม... ข้าตอบว่า

“ตอนนี้ข้าไม่ได้ไปทำห่า กำลังค้าขายอยู่”

...พ่อก็โมโห...พ่อรู้ว่าข้าเล่นพนันพ่อก็ถอดรองเท้าผ้าออกมาจะตีข้า ข้าหลบซ้ายหลบขวา ...ตีแรงขึ้นเรื่อย ๆ ข้าไม่ใช่แมลงวันนี่ จะได้ปล่อยให้พ่อตีไปตีมา จึงจับมือพ่อ

...พ่อใช้มือซ้ายถอดรองเท้าข้างขวา ยังคิดจะตีข้าอีก ข้าจึงจับมือซ้ายอีกข้างหนึ่ง แค่นี้พ่อก็ทำอะไรไม่ได้ พ่อโมโหจนตัวสั่นอยู่พักใหญ่ แล้วตะโกนออกมา

“ไอ้ลูกเนรคุณ”

ข้าบอกว่า “แม่งไปให้พ้น”

พอผลักออก พ่อก็ล้มลงไปนั่งที่มุมกำแพง

...

พ่อตาข้าคือเถ้าแก่เฉิน เป็นเจ้าของร้านขายข้าวสาร ...ข้าจะดึงผมนางโลมคนนี้ไว้บอกให้หยุด แล้วถอดหมวกออกทักทายพ่อตา

“ช่วงนี้ไม่เจ็บไม่ไข้นะ”

พ่อตาข้าสีหน้าเหมือนไข่เยี่ยวม้าขึ้นมาทันที ส่วนข้าได้แต่หัวเราะฮ่าฮ่าแล้วผ่านไป ต่อมาพ่อบอกว่าพ่อตาโมโหข้าจนป่วยตั้งหลายครั้ง...

เขากลัวข้า ข้ารู้ดี เวลาข้าขี่หลังนางโลมผ่านหน้าร้าน พ่อตาข้า... หลบเข้าหลังร้านแล้ว เขาไม่กล้าพบหน้าข้า แต่ข้าเป็นเขย เวลาผ่านหน้าร้านพ่อตาก็ควรจะมีมารยาทหน่อย ข้าจึงร้องตะโกนทักทายพ่อตาเสียงดังลั่น ยามที่เขาหลบหน้า

(คนตายยาก. 2552 : 16-17)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายในวัยหนุ่ม เป็นคนจิตใจแข็งกระด้าง ไม่อ่อนน้อม พูดจาก้าวร้าวหยาบคาย ไม่เคารพผู้ใหญ่ ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของพ่อ ทำให้พ่อโกรธที่ลูกชายเป็นคนไม่ดี ไม่มีมารยาทและไม่กตัญญูตามขนบประเพณี เอาตัวเองเป็นใหญ่ เมื่อมีครอบครัว ก็ไม่รับผิดชอบไปเที่ยวโสเภณี และยังพามาเยาะเย้ยพ่อตาให้เจ็บใจจนล้มป่วย

ตัวละครชาย สี่ซานกวาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* ไม่ให้อภัย รู้สึกโกรธชายคนรักเก่าของภรรยา และบอกให้ลูกชายสองคนไปแก้แค้น ไปข่มขืนลูกสาวของเขา เพราะได้ทำให้ภรรยาของเขาตั้งครรภ์ ไม่ยอมรับลูกที่เกิดมา เมื่อรู้ความจริงแล้วก็ปฏิเสธ ไม่รับผิดชอบ ไม่ยอมรับความผิดพลาดของตัวเอง คำพูดของสี่ซานกวานได้แสดงถึงจิตใจที่แข็งกระด้าง ใช้คำพูดที่หยาบคายกับลูกที่ยังเป็นเด็กเล็ก ดังตัวอย่าง

> *...สี่ซานกวานยกน้ำขึ้นดื่มแล้วพูดต่อ “พอแกสองคนโตขึ้นต้องไปแก้แค้นเหอเสียวหย่งแทนฉัน แกสองคนรู้จักลูกสาวสองคนของเหอเสียวหย่งใช่ไหม รู้จัก รู้ใช่ไหมลูกสาวของเหอเสียวหย่งชื่ออะไร ไม่รู้รึ ไม่รู้ก็ไม่เป็นไร แค่รู้จักก็ดีแล้ว จำไว้นะ พอแกสองคนโต ให้ไปข่มขืนลูกสาวของเหอเสียวหย่งนะ”*
>
> *(คนขายเลือด. 2552 : 76-77)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายเป็นคนจิตใจแข็งกระด้าง พูดหยาบคาย ตามอารมณ์ความรู้สึกโกรธแค้น โดยไม่สนใจว่าคำพูดของตัวเองจะส่งผลต่อความคิดและการกระทำกับลูกที่ยังเล็ก เป็นการปลูกฝังนิสัยที่ไม่ดีต่อไป และยังเป็นการกระทำผิดขนบธรรมเนียมประเพณีที่ไปข่มขืนผู้หญิงที่ไม่ใช่ภรรยาของตัวเอง

ตัวละครชาย อู่เชา ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* ทะเลาะกับผู้หญิงคนรักในเรื่องที่ไม่มีเงินพอที่จะใช้จ่ายฟุ่มเฟือยเพื่อซื้อของราคาแพงเหมือนกับเพื่อนที่มีใช้กัน และรู้สึกอิจฉาเพื่อน ๆ ที่มีชีวิตสบาย ได้เงินมาง่าย ๆ โดยไปเป็นโสเภณี อู่เชาพูดบ่นว่าอย่างรุนแรง ต้องการจะเลิกเป็นคู่รักกัน ต่างคนพูดจาดูถูกกัน เขาโกรธมากและลงมือทำร้ายฝ่ายหญิง ดังตัวอย่าง

> *พวกเขาสองคนมักทะเลาะกันเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ซึ่งมีใช้จ่ายอย่างอัตคัด... ขณะที่ฝ่ายชายพูดคล้ายกันว่าเขาเองก็ไม่อยากมีชีวิตจน ๆ กับเธอ เขาจะเข้าหาผู้หญิงรวย ๆ จะได้มีบ้านพักตากอากาศให้อยู่ มีรถสปอร์ตให้ขับ ทั้งสองต่างฝ่ายต่างไม่หยุดร่ายภาพอนาคตอันร่ำรวยเพื่อข่มและดูถูกอีกฝ่าย แถมยังสาบานอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะเลิกกับอีกฝ่ายในวันรุ่งขึ้น เพื่อมุ่งหน้าสู่อนาคตที่สดใส...*
>
> *ครั้งรุนแรงที่สุดคือครั้งที่ฝ่ายชายลงไม้ลงมือกับฝ่ายหญิง...*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 121-122)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายเป็นจิตใจแข็งกระด้าง ไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้หญิง มีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับคู่รัก ไม่รู้จักใช้คำพูดสื่อสารให้เข้าใจกัน ทั้งที่รักใคร่กันมานาน เมื่อขัดแย้งทะเลาะกันจนทำให้โกรธ ความโมโหทำให้เขาใช้ความรุนแรงเพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งหยุดพูด การลงมือตีผู้หญิง ทำให้ความสัมพันธ์แบบคู่รักเลวร้ายและทำให้สองคนไม่มีความสุข

ตัวละครชาย ซุนก่วงไฉ ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* เป็นคนที่มีจิตใจแข็งกระด้าง ไม่เอาใจใส่ความรู้สึกของผู้อื่น โดยเฉพาะกับผู้ใหญ่ คิดว่าปู่ต้องการให้คนอื่นเอาอกเอาใจ เวลากินอาหารที่โต๊ะ เมื่ออายุมากขึ้น ปู่ไม่แข็งแรง ก็ต้องเอาหารไปให้ที่ห้องนอน เขาคิดว่าปู่กินอาหารมาก สิ้นเปลือง เขาพูดหยาบคายทำร้ายจิตใจปู่ ทำให้ปู่มีความทุกข์สิ้นหวังและอยากตาย ดังตัวอย่าง

ซุนก่วงไฉมีความอดทนน้อยมาตั้งแต่ไหนแต่ไร พอเห็นปู่ไม่มีทีท่าว่าจะหายใจพะงาบ ๆ จนสิ้นลมเหมือนที่เขาคิดไว้เสียที จึงหมดความเชื่อมั่นเรื่องพ่อของตนกำลังจะตายจริง ๆ ตอนที่แม่เดินถือชามข้าวไปเปิดประตูห้องปู่เป็นเวลาเดียวกับที่ปู่พูดเหมือนเดิมทุกวันว่าตัวเองจะไม่กินอะไรทั้งนั้น พ่อจึงรั้งตัวแม่เอาไว้ ก่อนจะตะโกนใส่ปู่ว่า

“ถ้าอยากตายก็อย่ากิน ถ้าจะกินก็อย่าตาย”

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 211)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายเป็นคนแข็งกระด้าง พูดหยาบคาย ไม่เคารพอ่อนน้อมผู้ใหญ่ที่เป็นปู่ แสดงความไม่เคารพผู้ใหญ่ทั้งวาจาและกิริยาท่าทาง เป็นการไม่ให้เกียรติผู้ใหญ่ เพราะผู้ใหญ่ในบ้านเป็นผู้ให้กำเนิดคนรุ่นหลัง การทำไม่ดีกับผู้ใหญ่ก็จะเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีกับลูกหลาน ทำให้ลูกหลานแข็งกระด้าง พูดเถียงโต้แย้งผู้ใหญ่ ทำให้ครอบครัวไม่มีความอบอุ่น สมาชิกในครอบครัวไม่สามัคคีกัน เป็นลักษณะนิสัยที่ไม่ดีและส่งผลกระทบต่อการเลี้ยงดูลูกหลานอย่างมาก

ตัวละครชาย หลี่กวางโถว ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* มีนิสัยแข็งกระด้าง ไม่คิดถึงความรู้สึกของคนอื่น เอาแต่ใจตัวเอง พูดไม่ดีเมื่อไม่ได้ตามที่ต้องการ เมื่อพี่ชายซ่งกังพยายามทำกับข้าวให้กิน ซึ่งไม่อร่อยเท่าที่พ่อทำ เขาก็พูดหยาบคาย บ่นด่าว่ากับข้าวที่ซ่งกังทำว่าไม่มีรสชาติ ไม่สนใจความรู้สึกและความตั้งใจของพี่ชายซ่งกังที่ทำอาหารมาให้กิน ดังตัวอย่าง

...ผักที่ซ่งกังผัดจะเป็นสีเหลืองเหมือนผักดอง ด้านในยังมีคราบน้ำมันดำ ๆ ติดอยู่ ถ้าไม่เค็มก็จืดสนิท หลี่กวางโถวความจริงจะไม่ยอมพูดกับซ่งกัง แต่เขายิ่งกินยิ่งอารมณ์เสีย จึงพูดว่า

“ข้าวก็ดิบ ผักก็ไหม้ นายนี่มันลูกเจ้าที่ดินจริง ๆ...”

ซ่งกังหน้าแดงจัด ปากก็พยายามส่งเสียงไม่หยุด แต่หลี่กวางโถวไม่รู้ว่าซ่งกังพูดอะไรอยู่

“พอแล้ว ๆ เสียงยังกับยุงตด ยังกับเรือดฉี่”

(พี่กับน้อง. 2552 : 142)

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายเป็นคนที่มีจิตใจแข็งกระด้าง พูดจาหยาบคาย ไม่คิดถึงน้ำใจที่ดีของคนอื่น แม้แต่เวลาพูดกับพี่ชาย ก็พูดบ่นด่าว่าพี่ชาย ไม่สนใจความรู้สึกและความ

รักของพี่ชายที่ตั้งใจทุ่มเทเอาใจใส่ใจต่อน้องชาย เพราะมีจิตใจที่แข็งกระด้างทำให้มองข้ามความรักและความพยายามของพี่ชายที่จะเรียนรู้ฝึกปฏิบัติทำกับข้าวให้น้องกิน ไม่หิวโหย แต่น้องกลับเอาแต่ใจตัวเองและด่าว่าด้วยคำหยาบคาย

สรุปได้ว่านิสัยด้านไม่ดีของตัวละครชาย คือ มีพฤติกรรมที่แสดงออกว่าเป็นคนที่มีจิตใจแข็งกระด้าง หยาบคายกับคนในครอบครัว ไม่เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ซึ่งเป็นปู่ เป็นพ่อ เอาแต่ใจตัวเอง ไม่คิดถึงจิตใจหรือความรู้สึกของคนในครอบครัว ทั้งที่เป็นปู่ พ่อ ภรรยา ลูก พี่น้อง และคู่รัก ผิดจากลักษณะนิสัยของคนจีน ที่สั่งสอนลูกหลานให้สุภาพอ่อนน้อม มีความกตัญญู เอาใจใส่ดูแลคนในครอบครัว เพื่อให้ตรอบครัวมีความสุข

2. โหดร้าย

ในนวนิยายแปลของหยูหัว ตัวละครชายบางตัวมีนิสัยโหดร้าย เอาแต่ใจตัวเอง และทำร้ายคนอื่น เพื่อระบายความโกรธและความกดดันในชีวิตที่ลำบากของตัวเอง เมื่อเกิดปัญหาก็ใช้ความรุนแรงทำร้ายคนอื่น หรือการฆ่าคนอื่นอย่างโหดเหี้ยมรุนแรงและน่ากลัว ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย เหอเสี่ยวหย่ง ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* ทำร้ายตีสี่อี้หลานผู้หญิงที่เคยเป็นคนรัก และได้แอบมีเพศสัมพันธ์กันจนฝ่ายหญิงตั้งครรภ์โดยไม่ได้แต่งงานกัน พ่อแม่ได้ให้ไปแต่งงานกับคนอื่น สามีไม่รู้ว่าภรรยาตั้งครรภ์ เมื่อคลอดเป็นลูกชาย สามีรักมาก เพราะถือว่าเป็นลูกคนโตของครอบครัว แต่ชาวบ้านรู้เรื่องราว และพูดสงสัยว่าจะเป็นลูกที่เกิดกับเหอเสียวหย่ง เด็ก ๆ ก็พูดล้อเลียน ลูกชายโกรธมากลงมือทำร้ายจนบาดเจ็บ พ่อเด็กมาเรียกร้องให้ชดใช้ ครอบครัวไม่มีเงิน สี่อี้หลานจึงไปบอกความจริงกับเหอเสียวหย่ง ให้รู้ว่าเป็นลูกและขอให้ช่วยจ่ายเงินชดใช้แทน เหอเสียวหย่งปฏิเสธ และโต้เถียงทะเลาะกัน เขาทำร้ายเธออย่างรุนแรง ดังตัวอย่าง

> *เหอเสียวหย่งเข้าไปจับมือของสี่อี้หลานทั้งสองข้างแล้วบิดอย่างแรง สี่อี้หลานร้อง “โอ๊ย” ... เหอเสียวหย่งตบหน้าสี่อี้หลานทีหนึ่ง ตบจนเธอกระเด็นก้นกระแทกพื้น สี่อี้หลานเอามือลูบหน้าแล้วร้องไห้โฮออกมา*
>
> *(คนขายเลือด. 2552 : 65)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายเป็นคนโหดร้าย ใช้กำลังทำร้ายคนที่เคยเป็นคนรักและไม่ยอมรับว่าตัวเองทำผิดจนมีลูกโดยไม่ได้แต่งงาน ไม่ฟังเหตุผลคำอธิบาย มีความเห็นแก่ตัว และขับไล่โดยใช้ความรุนแรงตบตีจนผู้หญิงได้รับบาดเจ็บ เป็นการทำร้ายเพื่อหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของตัวเอง ไม่สนใจว่าจะทำให้คนที่เคยรักกันต้องเสียใจและบาดเจ็บ

ตัวละครชาย ชายแซ่หลี่ ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* เป็นคนโหดร้าย ใช้ความรุนแรงมาแก้แค้นตำรวจที่จับกุมเขา เพราะเขาปลอมตัว แต่งเป็นผู้หญิงและออกไปขายตัวหาเงินในตอนกลางคืน เขาถูกตำรวจทำร้ายอย่างรุนแรงถูกตีอัณฑะแตก เขาถูกคุมขัง และโกรธมากที่ทำให้เขาเป็นหมัน มีลูกสืบตระกูลไม่ได้ เมื่อพ้นโทษออกจากคุก เขาตามมาหาตำรวจที่ทำร้ายเขา เพื่อ

เรียกร้องค่าเสียหาย แต่ก็ผิดหวัง เขาจึงไปยืนประท้วงอยู่หน้าสถานีตำรวจ เขียนป้ายมีข้อความว่า “คืนลูกไข่ผม” ทำให้ตำรวจคนนั้นถูกย้ายงานบ่อยครั้ง แต่เขายังโกรธแค้นตำรวจคนนั้น บุกเข้าไปฆ่าอย่างโหดหี้ยม ดังตัวอย่าง

> *จังกังกำลังนั่งเขียนอะไรบางอย่างอยู่ที่โต๊ะเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียง พอเห็นก็รู้ทันทีว่าเขาคือชายแซ่หลี่ ...ชายแซ่หลี่ก็ควักมีดยาวออกมา... ตรงเข้าไปปาดคอจังกังทันทีจนเลือดสดๆ พุ่งออกมา จังกังยกมือขึ้นจับคอตัวเองพร้อมกับนั่งพิงพนักเก้าอี้อย่างหมดแรง เขาส่งเสียงคราง ได้ไม่กี่อึดใจ มีดยาวเล่มนั้นก็ปักลงที่อกของเขา ... ชายแซ่หลี่ถอนมีดยาวออกจากอกของจังกัง แล้วกวัดแกว่งไปทางเจ้าหน้าที่ตำรวจ ทั้งสามนายทำได้เพียงใช้แขนปัดป้อง พวกเขาถูกคมมีดปาดจนเลือดสด ๆ ไหลเป็นทาง...*
>
> *“ฆาตกร ฆาตกร...”*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 143)*

จากตัวอย่างแสดงว่า ตัวละครชายเป็นคนที่มีจิตใจโหดร้าย มีความโกรธและลงมือทำร้ายอย่างโหดเหี้ยม ด้วยความแค้น ไม่ยอมให้อภัย หรือพูดเจรจาปรับความเข้าใจกัน เก็บสะสมความแค้นไว้ในใจ หมกมุ่นที่จะทำร้ายคนที่ทำให้ตัวเองสูญเสียความสามารถในการสืบพันธุ์ ทำให้ชีวิตไม่มีความสุข รู้สึกซึมเศร้าคิดวนเวียนที่จะแก้แค้นอยู่ตลอดเวลา ไม่เปลี่ยนแปลงชีวิตไปสู่อนาคตที่ดี จึงลงมือทำร้ายคนอื่นอย่างรุนแรง แสดงถึงลักษณะนิสัยที่เป็นคนโหดร้าย มีความโกรธแค้น และยังทำร้ายคนอื่นๆ ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องอย่างรุนแรงเกิดความวุ่นวาย มีคนบาดเจ็บหรือล้มตายไปด้วย

ตัวละครชาย คนสวมปลอกแดง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* เป็นผู้คุมนักโทษ มีลักษณะนิสัยที่โหดร้าย ทำร้ายซ่งฝานผิงอย่างทารุณจนตายอย่างน่าสงสาร เขาหลบหนีออกจากโกดังที่คุมขังไปที่สถานีรถไฟ เพราะสัญญาว่าจะมารอรับภรรยาที่เดินทางกลับจากการไปรักษาโรคที่เมืองเซี่ยงไฮ้ คนสวมปลอกแดงติดตามมาถึงสถานีรถไฟและรุมตีซ่งฝานผิงอย่างโหดร้ายรุนแรงจนตายอย่างน่าอเน็จอนาถ ดังตัวอย่าง

> *คนสวมปลอกแดงทั้งหกคว้าไม้กระบอง...ตีแสกหน้าซ่งฝานผิง... รุมตีซ่งฝานผิงที่เพิ่งจะฟื้นขึ้นมา พวกเขาตีซ่งฝานผิงจนเลือดชุ่มโชกไปทั้งตัว ไล่ตีตั้งแต่ห้องพักผู้โดยสารจนออกไปที่บันไดข้างนอก ซ่งฝานผิงต่อสู้จนสุดกำลัง เมื่อตีมาถึงบันได ขาข้างหนึ่งของเขาเหยียบพลาดจึงล้มกลิ้งลงไป คนสวมปลอกแขนแดงทั้งหกคนจึงรุมกระทืบเขาอีกหนึ่งยก หลังจากนั้นยังเอาไม้กระบองหักที่แหลมเหมือนมีด แทงลงไปที่ตัวของซ่งฝานผิง ไม้กระบองอันหนึ่งแทงเข้าไปที่ท้อง ทำให้ซ่งฝานผิงชาไปทั้งตัว*

คนสวมปลอกแขนแดงคนนั้นดึงไม้กระบองออกมา ซ่งฝานผิงยืดตัวตรงทันที เลือดสด ๆ ไหลทะลักออกมาจากท้องของเขา ดินที่อยู่บนพื้นเต็มไปด้วยเลือดสีแดงฉาน ซ่งฝานผิงแน่นิ่งไป

(พี่กับน้อง. 2552 : 173)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายมีจิตใจโหดร้าย มีการกระทำที่รุนแรง เมื่อนักโทษหนีการคุมขัง พวกเขาจะต้องติดตามจับกุมนักโทษกลับมาติดคุก แต่พวกเขารุมทำร้ายอย่างโหดเหี้ยม ไม่มีการไต่สวนถึงสาเหตุการหลบหนีออกมา เป็นเพราะคนในสมัยที่เปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองได้วางกฎเหล็กไว้ พวกเขาจึงฉวยโอกาสที่จะระบายความเครียดที่กดดันจากการทำงานและชีวิตที่ลำบาก กลายเป็นคนที่โหดร้าย ไม่เห็นใจคนอื่น ใช้กำลังอาวุธทำร้ายคนอื่นจนบาดเจ็บเลือดออกมามากมายจนตายไป แสดงให้เห็นว่าพวกเขามีพฤติกรรมที่ดุร้าย ทำร้ายคนอื่นอย่างโหดเหี้ยมโดยไม่สนใจถึงความทุกข์ความเจ็บปวดของผู้อื่น

ตัวละครชาย ผู้กอง ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* เป็นทหารที่โหดร้าย ออกคำสั่งให้ทำงานตามใจตัวเอง ดูถูกคนที่ต่ำกว่า และใช้อำนาจเอาปืนมาไล่ยิงชาวบ้านตามใจชอบ โดยที่สมัยนั้นยังไม่มีกฎหมายควบคุมหรือลงโทษ และไม่มีใครมีอำนาจที่จะออกมาห้ามปรามหรือสั่งให้หยุดทำ วันหนึ่งเขาสั่งคนรับใช้ให้ทำตามสั่งแล้วเขาก็ถือปืนไล่ยิง ดังตัวอย่าง

...เจ้านายโบกไม้โบกมือ

“ไอ้ลาโง่สองตัวนี่ ต่อยไม่เป็น ไปลากปืนใหญ่เร็ว”...

“แม่มึงสิ” นายทหารร้องด่า “กูเป็นผู้กองโว้ย”...

คนใช้พูดอย่างไรก็ไม่เป็นผล กลับทำให้ผู้กองรำคาญมากขึ้น ผู้กองเงื้อมือขึ้นตบหน้าคนใช้ฉาดหนึ่ง

“แม่งไม่ต้องมาพูดมาก ไปลากปืนใหญ่” แล้วหันมามองข้า “แกอีกคน”...

คนใช้พูดพลางหันหลังเดิน พอถึงตอนนี้ผู้กองก็ชักปืนออกมาเหยียดแขนไปข้างหน้า หรี่ตาข้างหนึ่ง เล็งไปที่คนใช้ คนใช้เดินไปได้สิบกว่าก้าวก็หันกลับมาดู พอเห็นเข้าก็ตกตะลึงงันอยู่กับที่ เหมือนนกกระจอกตอนกลางคืน เป็นเป้านิ่งให้ผู้กอง ผู้กองออกคำสั่ง

“เดิน รีบเดิน”...

ผู้กองยิงไปนัดหนึ่ง ไม่ถูก ยิงไปที่ข้างตัว โดนหินกระเด็นไปถูกมือคนใช้เลือดออก ผู้กองโบกปืนไปมา

“ลุกขึ้น ลุกขึ้น”...

ผู้กองเหยียดแขนขึ้น แล้วเล็งอีกครั้ง ปากก็พูด

“เดิน รีบเดิน”...

...ผู้กองยิงนัดที่สอง ตอนที่เขากำลังเลี้ยวซอย ผู้กองมองดูปืนในมือ แล้วด่าขึ้น

“เฮ้อ หลับตาผิดข้าง”

(คนตายยาก. 2552 : 51-52)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายมีนิสัยโหดร้าย ถือปืนยิงคนอื่นตามอำเภอใจ เอาแต่ใจตัวเองเป็นใหญ่ เป็นคนดุร้ายมาก ด่าว่าชาวบ้านและออกคำสั่งให้ทำตาม ถ้าไม่ทำตามคำสั่งเขาก็ใช้อำนาจที่ได้เป็นผู้กอง เป็นหัวหน้าทหารที่มีอำนาจมียศ ไม่สนใจชีวิตของคนอื่น เอาชีวิตเป็น ๆ ของคนอื่นมายิงเล่นอย่างสนุกสนาน ไม่ให้เกียรติคนอื่น ๆ

ตัวละครชาย ชุนก่วงไฉ ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* เขาถูกผู้หญิงฟ้องร้องและจะเปิดเผยความลับของเขา เขาก็โกรธแค้น มีจิตใจโหดร้าย แก้แค้นโดยเอาระเบิดมือไปปาบ้านผู้หญิงคนนั้น พอรู้ว่า ผู้หญิงคนนั้นยังไม่ตาย เขาก็ตามไปที่โรงพยาบาล สืบหาผู้หญิงคนนั้นเพื่อจะฆ่าให้ตาย เหตุการณ์นี้ยังทำให้ลูกชายสองคนของผู้หญิงคนนั้นได้รับความบาดเจ็บสาหัสด้วย ดังตัวอย่าง

...เขาไปห้องเก็บอาวุธที่ตนเป็นคนดูแล หยิบระเบิดมือมาสองลูก... หวังลี่เฉียงใช้นิ้วโป้งดึงสลักนิรภัยของระเบิดที่อยู่ในมือพร้อมกับทุบกระจกครั้งเดียวแตก จากนั้นเขาก็โยนระเบิดมือเข้าไปในห้อง ก่อนจะรีบวิ่งหนีบันได ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่ระเบิดมือทำงานพอดี เสียงระเบิดดังสนั่นทำให้ตัวอาคารที่พักหลังเก่าสั่นสะเทือนและโยกคลอน เศษฝุ่นผงฟุ้งกระจายใส่ร่างหวังลี่เฉียงที่กำลังวิ่งหนี เขาวิ่งไปถึงริมกำแพง แล้วย่อตัวลงใต้เงามืดของกำแพงนั้น...

ชายผู้มีใบหน้าเปี่ยมด้วยความอาฆาตแค้นปรากฏตัวขึ้นที่โรงพยาบาลประจำเมืองพร้อมระเบิดในมือ

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 314-315)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายมีนิสัยโหดร้าย เมื่อทำผิด ถูกจับได้และถูกเปิดเผยความลับ เขาไม่ยอมรับ แต่โกรธแค้นคนที่มาเปิดโปง เขาเจ็บใจและต้องการฆ่าผู้หญิงที่เอาความลับของเขาไปเปิดเผย เอาระเบิดมาปาใส่ที่ห้องรักษาตัวในโรงพยาบาล แสดงว่าตัวละครชายเป็นคนโหดร้ายใช้ความรุนแรง ไม่ได้คิดถึงผลกระทบที่ทำให้คนตาย ทำให้ครอบครัวเดือดร้อน ขาดคนเลี้ยงดูลูก ลูกที่ยังอายุน้อยจะอยู่รอดได้อย่างไร หากต้องตายเพราะการกระทำชั่วร้ายในเหตุการณ์นี้

สรุปได้ว่าตัวละครชายมีนิสัยโหดร้าย ใช้กำลังทำร้ายคนอื่นอย่างรุนแรง มีอารมณ์ดุร้าย แสดงความก้าวร้าวต่อคนที่อ่อนแอ และที่มีความขัดแย้งกับตัวเอง แม้ว่าตัวเองเป็นคนทำผิด ไม่ยอมรับ

ความผิดพลาด มีความโกรธต้องการแก้แค้น หากเป็นคนที่มีอำนาจก็วางตัวเป็นใหญ่ มีปัญหาความลำบากก็หลีกเลี่ยงความรับผิดชอบโดยใช้กำลังใช้ความรุนแรง ไม่เคารพสิทธิ์ของชีวิตคนอื่น ทำให้คนอื่นเดือดร้อนหรือได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต เป็นพฤติกรรมที่ขัดแย้งกับความเป็นมนุษย์

3. วิปริตและหมกมุ่นทางเพศ

นวนิยายแปลของหยูหัวมีตัวละครชายที่มีจิตใจฝักใฝ่ทางเพศผิดปกติ ไม่เป็นไปตามประเพณีจีน เช่น ชอบแอบดูอวัยวะของผู้หญิงทีเข้าห้องส้วม ไปเที่ยวโสเภณี และมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาคนอื่น ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย หลิวซานเฟิง พ่อของหลี่กวางโถว ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* วิปริตทางเพศ ชอบแอบดูก้นผู้หญิงที่เข้าส้วม เขามีอารมณ์ทางเพศ ตื่นเต้น ยืนพลาดตกในบ่อเก็บอุจจาระเสียชีวิต ทำให้ภรรยาที่กำลังตั้งครรภ์ต้องเสียสามี ขาดคนเลี้ยงดู และอับอายที่ถูกชาวบ้านนินทา ดังตัวอย่าง

> *พ่อคงหย่อนตัวลึกมากเกินไป คงอยากเห็นของสงวนให้ชัดเจน จึงค่อย ๆ เลื่อนตัวเองลงไปเรื่อย ๆ ขาทั้งสองข้างน่าจะชี้ขึ้นฟ้า น้ำหนักตัวทั้งหมดจึงทิ้งลงไปที่มือ มือยึดขอบไม้ที่นั่งไว้แน่น ซึ่งที่ตรงนั้นมีก้นจำนวนมากเคยมานั่ง จึงถูกถูจนเรียบลื่นมันเงา ชายผู้โชคร้ายอาจจะเห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้เขาเคลิบเคลิ้มใหลหลง ตาของเขาต้องโตจนเป็นไข่ห่าน กลิ่นเหม็นที่รุนแรงคงทำให้เขาน้ำตาไหลเป็นทาง น้ำตาที่ไหลออกมานั้นต้องทำให้ดวงตาของเขาทั้งคันทั้งแสบ แต่ในเวลานั้นเขาไม่มีทางที่จะละสายตาออกไปแน่นอน ไม่ว่าจะแสบตาเพียงใด ความตื่นเต้นเร้าใจนี้ทำให้มือของเขาชุ่มไปด้วยเหงื่อ เหงื่อที่ออกมาทำให้มือที่เกาะขอบไม้ยิ่งลื่น*
>
> *(พี่กับน้อง. 2552 : 41)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายมีนิสัยด้านไม่ดี มีความวิปริตทางเพศ แม้จะแต่งงานแล้วและต้องรับผิดชอบภรรยากำลังตั้งครรภ์ ไปแอบดูก้นของผู้หญิงคนอื่น สะท้อนถึงจิตใจที่หมกมุ่นอยู่กับเรื่องเพศ หาทางออกด้วยการแอบดูอวัยวะสำคัญของผู้หญิงอื่น ไม่มีความรับผิดชอบไม่ซื่อตรงต่อภรรยา แล้วไม่ว่ารู้สึกตัวเองมีภาระผูกพันกับครอบครัว ต้องเลี้ยงดูภรรยาและลูกที่กำลังเกิดมา

ตัวละครชาย ฝูกุ้ย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* นอกใจภรรยา ในวัยหนุ่ม ชอบไปเที่ยวโสเภณีที่หอนางโลม หาความสุขทางเพศและต่อเนื่องไปติดการพนัน เป็นพฤติกรรมที่หาความสุขด้วยการหย่อนใจผ่อนคลายไปกับการเที่ยวผู้หญิง การเล่นการพนัน ไม่สนใจภรรยาที่รออยู่ที่บ้าน ดังตัวอย่าง

ข้าชอบไปมุดหัวอยู่ที่หอนางโลม ฟังพวกผู้หญิงพูดคุยจ้อกแจ้ก หัวเราะคิกคักทั้งคืน ได้ยินเสียงนี้แล้วรู้สึกจั๊กจี้ คนเรานะ พอติดผู้หญิงก็เลี่ยงไม่ได้ต้องเล่นพนัน ติดผู้หญิงกับเล่นพนันก็เหมือนแขนกับไหล่ที่อยู่ชิดกัน แยกกันไม่ออก ...เที่ยวผู้หญิงเป็นแค่หย่อนใจชั่วครั้งชั่วคราว... ข้าจะสนุกตื่นเต้น โดยเฉพาะความรู้สึกตื่นเต้น เป็นความสบายใจบอกไม่ถูก

(คนตายยาก. 2552 : 15)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายในวัยหนุ่มเป็นคนหมกมุ่นฝักใฝ่ทางเพศเบื่อหน่ายภรรยา แยกตัวออกจากความรับผิดชอบในครอบครัว ไปหาความสุขทางเพศให้ตัวเอง ไม่นึกถึงความรู้สึกของภรรยา เอาแต่ใจตัวเอง

ตัวละครชาย สี่ซานกวาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เมื่อไปเยี่ยมหลินเฟินฟางที่ล้มขาหัก เขามีอารมณ์ทางเพศ เมื่อเห็นหลินเฟินฟางที่มีรูปร่างไม่เหมือนภรรยา ลืมตัวว่าเป็นเพื่อนเป็นภรรยาของเพื่อน มีเพศสัมพันธ์และติดพัน จนต้องขายเลือดหาเงินมาซื้อของไปให้หลินเฟินฟาง จนสามีสงสัยว่าจะมีความสัมพันธ์เกินเลยจากการมาเยี่ยมเยียนยตามปกติ ดังตัวอย่าง

สี่ซานกวานก็ดึงเอาผ้าห่มออกจากขาของหลินเฟินฟาง เห็นขาทั้งสองข้างของเธอ ... ขาอีกข้างหนึ่งยื่นออกมา สี่ซานกวานไม่เคยเห็นขาใหญ่อย่างนี้มาก่อน ขาที่มีเนื้อขาวอวบวางบนเสื่อ เนื้อหนังที่มากเกินไปล้นออกมาด้านข้าง ...ขาของหลินเฟินฟางดู ๆ ไปก็เหมือนก้อนเนื้อแบน ๆ สองชิ้นใหญ่ ยื่นออกมาจากขากางเกงสีแดง ๆ เขียว ๆ สี่ซานกวานเห็นเข้าก็หายใจขาดเป็นห้วง ๆ ...

หลินเฟินฟางยังพูดไม่ทันจบ สี่ซานกวานก็ลุกขึ้น มือทั้งสองข้างตะปบที่หน้าอกมโหฬารของหลินเฟินฟาง...

(คนขายเลือด. 2552 : 92)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายมีจิตใจหมกมุ่นทางเพศ เขามีภรรยาแล้วและรออยู่ที่บ้าน แต่ก็ฝักใฝ่หาความสุขทางเพศกับผู้หญิงอื่น และฉวยโอกาสไปเยี่ยมเพื่อนผู้หญิงที่พักรักษาขาหักอยู่ที่บ้านคนเดียว มีความสัมพันธ์ทางเพศด้วยกัน ผิดขนบประเพณีที่ผู้ชายไม่ควรมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ภรรยา และยังมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องจนเป็นที่สงสัยของสามี

ตัวละครชายที่เป็นสามีคนที่สองของหลี่ชิง ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* ฝักใฝ่ทางเพศ เรื่องราวกล่าวถึงชีวิตของหลี่ชิงที่มีครอบครัวแล้ว เพราะความยากจนจึงไม่ต้องการมีลูกและไปแต่งงานใหม่ สามีคนที่สองชอบไปเที่ยวกลางคืน มีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงอีกมากจนเป็นกามโรค ทำให้หลี่ชิงติดโรค มีชีวิตที่ลำบากมากยิ่งขึ้น ดังตัวอย่าง

ผมถามเธอว่า “แล้วคุณล่ะ มีลูกหรือยัง”

“ฉันเคยคิดอยากมีลูกนะ” เธอเล่า “แต่ตอนหลังไม่อยากแล้ว”

“ทำไมล่ะ”

...

“เขามีเมียน้อย แถมยังชอบไปเที่ยวไนต์คลับเพื่อคั่วสาว ๆ หลังจากที่ฉันติดกามโรคจากเขา เราก็แยกกันอยู่” เธอถอนหายใจและเล่าต่อ

(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 63)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายเป็นคนฝักใฝ่ทางเพศ ไม่รักภรรยาคนเดียว ชอบเที่ยวหาความสุขทางเพศกับผู้หญิงหลายคนจนเกิดโรค และยังทำให้ภรรยาตัวเองติดโรคไปด้วย ไม่อับอายคน ไม่ซื่อสัตย์ต่อภรรยา ไม่สนใจดูแลครอบครัว ทำให้คนในครอบครัวเดือดร้อน

ตัวละครชาย ชุนก่วงไฉ ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* ฝักใฝ่ทางเพศนอกใจภรรยา ไปมีเพศสัมพันธ์กับหญิงหม้าย เอาข้าวสารของใช้ไปให้หญิงหม้าย ไม่อับอายคนอื่น และยังแนะนำด้วยความภูมิใจให้เด็กหนุ่มมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ต้องแต่งงาน ไม่เกรงกลัวว่าทำผิดประเพณีอีกด้วย ดังตัวอย่าง

พ่อของผม...ปีนหน้าต่างเข้าไปเยี่ยมเตียงไม้ที่เริ่มเปล่าเปลี่ยวของหญิงหม้ายในช่วงเวลาดังกล่าว ตอนบ่ายวันหนึ่ง ต้นฤดูใบไม้ผลิ พ่อของผมแบกกระสอบข้าวสารหนักหลายกิโกรัมเข้าไปที่บ้านของหญิงหม้าย...

พ่อวางกระสอบข้าวสารไว้ตรงปลายเท้าเธอด้วยสีหน้ากระหยิ่มยิ้มย่องแล้วเข้าไปโอบต้นคอเธอ...

...หลังจากนั้น เขาจะคอยแนะนำเด็กหนุ่มวัยรุ่นในหมู่บ้านด้วยน้ำเสียงของผู้มีประสบการณ์ว่า

“รีบอาศัยช่วงที่ยังเป็นหนุ่ม นอนกับหญิงให้ได้มากที่สุดล่ะ เรื่องอื่นไม่ต้องไปสนใจหรอก”

ชุนกวงผิงเห็นเหตุการณ์ตอนพ่อปีนขึ้นเตียงไม้โบราณที่สลักลายของหญิงหม้ายอย่างองอาจ พ่อเข้าออกบ้านหญิงหม้ายอย่างไม่เห็นหัวใคร

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 55)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายเป็นคนฝักใฝ่กามารมณ์ มีความต้องการทางเพศผิดจากประเพณีที่ให้รักภรรยาเพียงคนเดียว เขาไปมีความสัมพันธ์กับหญิงหม้ายในหมู่บ้าน และขโมยของในบ้านไปให้ ทำให้ภรรยาเดือดร้อน และอับอายคนอื่น ๆ นอกจากนี้ ในเนื้อเรื่องยังกล่าวว่า

ตัวละครตัวนี้ เป็นพ่อที่วิปริตทางเพศ ไปจับนมของผู้หญิงที่ลูกชายคนโตกำลังจะแต่งงานด้วย ทำให้หญิงสาวคนนั้นเลิกจัดงานแต่งกับลูกชาย และยังไปจับก้นของลูกสะใภ้ ลูกชายโมโหและทำร้ายตัดหูข้างซ้ายของพ่อ ลูกชายถูกจับติดคุกหลายปี ความวิปริตหมกมุ่นเรื่องเพศของตัวละครชาย มีผลกระทบต่อครอบครัวทำให้ภรรยา ลูก ๆ มีความเดือดร้อนอย่างรุนแรง

สรุปว่านิสัยและพฤติกรรมด้านไม่ดีของตัวละครชาย ที่แสดงว่าเป็นคนที่มีจิตใจวิปริตผิดประเพณีเพราะมีความหมกมุ่นต้องการความสุขทางเพศ ซึ่งเป็นความคิดที่ฝังลึกในใจ กดดันให้หาทางไปหาความสุขทางเพศ มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่ภรรยา เที่ยวโสเภณี ไม่ซื่อสัตย์ซื่อตรงต่อภรรยา ทำให้ครอบครัวขาดความอบอุ่นมีความเป็นอยู่ที่เดือดร้อน

สรุปได้ว่านวนิยายแปลของหยูหัว มีตัวละครชายที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมทั้งด้านดีและไม่ดี ในด้านไม่ดี คือ จิตใจแข็งกระด้าง หยาบคาย ไม่เคารพเชื่อฟังผู้ใหญ่ ไม่อ่อนน้อม มีนิสัยโหดร้ายดุร้าย ทำร้ายคนอื่นอย่างรุนแรง มีความวิปริตและหมกมุ่นทางเพศ มีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนอื่นหลายคน ไม่ซื่อสัตย์ซื่อตรงต่อภรรยา ลักษณะนิสัยที่ไม่ดีเหล่านี้ ผิดขนบธรรมเนียมประเพณีจีน ทำให้ครอบครัวและคนอื่นเดือดร้อนหรือเสียใจ ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตได้ ตัวละครชายมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมทั้งด้านดีและไม่ดี เป็นตัวละครหลายลักษณะ (Round Characters)

3.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิง

ตัวละครหญิงในนวนิยายของหยูหัว 5 เรื่อง ประกอบด้วยตัวละครเอก จำนวน 12 ตัว และตัวละครประกอบ จำนวน 139 ตัว ผู้วิจัยศึกษาลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิงตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเนื้อเรื่องพบว่า ตัวละครหญิงได้สะท้อนลักษณะนิสัยทั้งด้านดีและด้านไม่ดี เป็นตัวละครที่ช่วยส่งเสริมบทบาทของตัวละครชาย ในสังคมสมัยปฏิวัติวัฒนธรรมจีน โดยตัวละครชายเป็นผู้นำของครอบครัว มีหน้าที่หลักคือการดูแลครอบครัวที่ประกอบด้วยภรรยาและลูก ส่วนตัวละครหญิงจะมีภาระช่วยฝ่ายชายในการจัดเรื่องภายในครอบครัวในฐานะเป็นแม่บ้าน มีรายละเอียดดังนี้

3.2.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิงในด้านดี

ตัวละครหญิงในนวนิยายแปลของหยูหัว มีลักษณะนิสัยในด้านดี คือ ความอดทนเข้มแข็ง และประหยัด จิตใจเข้มแข็ง อดทนทำงานต่อสู้กับชีวิตลำบาก ประหยัดค่าใช้จ่ายให้ครอบครัว นวนิยายแปลของหยูหัวได้สะท้อนตัวละครหญิงที่มีลักษณะนิสัยในด้านดีดังกล่าว มีรายละเอียดดังนี้

1. ความอดทนเข้มแข็ง

ตัวละครหญิงในนวนิยายแปลของหยูหัว มีนิสัยจิตใจเข้มแข็งอดทน อดทนกับความทุกข์ยากลำบาก ความอดทนทำให้สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ แม้จะเป็นเพศอ่อนแอทางร่างกายสุขภาพ แต่จิตใจเข้มแข็งไม่ย่อท้อต่อสู้กับชีวิตลำบากได้ ดังตัวอย่าง

ตัวละครหญิง เจียเจิน ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* เธอต้องอดทนต่อความยากลำบากในการดำเนินชีวิต แม้ว่ามีโรคป่วยก็ไม่ยอมบอกคนในครอบครัวต้องห่วงใยกังวลแต่ต้องทำงานหนักอย่างอดทนช่วยสามีทำไร่ไถนา เมื่อครอบครัวไม่มีอาหารกิน เธอต้องอดทนกับความเจ็บปวดของร่างกายออกไปขุดผักมาทำอาหารให้คนในครอบครัวกินกัน เมื่อป่วยมากขึ้น เธอก็ยังลงไปทำงานในไร่นา เมื่อป่วยหนักต้องนอนพัก เธอก็ยังตัดเสื้อเย็บผ้าบนเตียง ดังตัวอย่าง

“ไหวไหม”

ตอนนั้นเธอเหงื่อเต็มหน้า ยืดหลังขึ้นมา แล้วตอบข้า

“พี่ทำงานของพี่ไป เข้ามาทำอะไร”

เธอกลัวว่าถ้าข้าเข้ามาหา คนอื่นจะยิ่งมอง ข้าบอกว่า

“ดูแลตัวเองนะ”

...พอเข้าไปไม่นาน ได้ยินเสียงดังตุ้บ ข้าคิดในใจว่าแย่แล้ว เงยหน้าขึ้นมาดู เห็นเจียเจินฟุบลงที่พื้น

...

คนที่ลำบากที่สุดคือเจียเจิน แต่ละวันสี่ปากในบ้านจะเอาอะไรมากิน เธอกังวลจนนอนไม่หลับ ถึงลำบากอย่างไรก็ต้องอดทน ทุกวันเธอจะหิ้วตะกร้าไปขุดผักป่ามากิน แต่เดิมเธอก็ไม่สบายอยู่แล้ว ยังต้องอดมื้อกินมื้อ... นับวันหนักขึ้นเรื่อย ๆ ได้แต่ใช้ไม้เท้าพยุง เดินไปได้ยี่สิบกว่าก้าวก็เหงื่อเต็มตัว คนอื่นคุกเข่าขุดผักป่าแต่เธอต้องนั่งพับเพียบ พอลุกขึ้นมาก็โงนเงน

...

เจียเจินนับว่าใจแข็ง ถึงขั้นนี้แล้วก็ยังไม่โอดโอย ช่วงที่นั่งอยู่บนเตียงเธอจะให้ข้าเอาเสื้อผ้าที่ขาดทั้งหมดมาวางไว้ที่ข้างเตียง แล้วบอกว่า

“ได้ทำงานค่อยสบายใจหน่อย”

เธอตัดโน่นเย็บนี่ เย็บเสื้อผ้าให้เฟิ่งเสียกับโห่ยวชิ่ง พอเอามาใส่ก็เหมือนกับของใหม่ ต่อมาข้าถึงรู้ว่าเธอตัดเสื้อผ้าของตัวเองไปปะให้

...

จากนั้นเจียเจินก็ตัดเสื้อใหม่ให้ข้าตัวหนึ่ง นึกไม่ถึงว่ายังไม่ทันเย็บเสร็จเจียเจินก็จับเข็มไม่ได้แล้ว

(คนตายยาก. 2552 : 94, 104, 111)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีจิตใจเข้มแข็งและมีความอดทนต่อความยากลำบาก อดทนทำงานหนักแม้จะเจ็บป่วย อดทนต่อความเจ็บปวดของร่างกาย เพราะจิตใจห่วงใย

เรื่องอาหารกินของครอบครัว ออกไปหาอาหาร ดูแลตัดเย็บเสื้อผ้าให้คนในครอบครัว ทำหน้าที่เป็นแม่เป็นภรรยาที่ดีจนหมดเรี่ยวแรง

ตัวละครหญิง หลี่หลาน ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* ในขณะที่ตั้งครรภ์ สามีไปแอบมองก้นผู้หญิงในห้องส้วมแล้วตกถังส้วมตายต้องเลี้ยงดูลูกตามลำพัง เมื่อเขาแต่งงานใหม่ ป่วยต้องไปรักษาโรคที่เชี่ยงไฮ้ สามีคนที่สองสัญญาว่าจะไปรับเธอที่กลับจากโรงพยาบาล สามีถูกคุมขังและแอบหนีมารับเธอตามสัญญา แต่การหนีออกมาจึงถูกทหารปลวกแดงทำร้ายอย่างรุนแรงจนตาย เธอกลับบ้านมาไม่ทันเวลา พบว่า ลูกสองคนมาตามพ่อตรงจุดที่พ่อถูกฆ่าตาย เธอมีความเข้มแข็ง ไม่ร้องไห้กับความทุกข์ที่เกิดขึ้น ดังตัวอย่าง

> *หลี่กวางโถวกับซ่งกังไม่รู้เลยว่าพลังอะไรที่ทำให้หลี่หลานเข้มแข็งได้ขนาดนี้ ตั้งแต่เธอเดินออกมาจากสถานีรถโดยสารระยะไกล เห็นหลี่กวางโถวและซ่งกังร้องไห้อยู่ ไปคุกเข่ากอบดินเปื้อนเลือดบนพื้น กลับบ้านมาเห็นศพที่ยันเยินของซ่งฝานผิง ออกไปซื้อโลงไม้แผ่นบางกลับมา... หลี่หลานไม่ได้ร้องไห้แม้แต่นิดเดียว ตอนที่ได้ยินคนทุบขาของซ่งฝานผิงจนหัก หลี่กวางโถวและซ่งกังแหกปากร้องไห้ออกมาหลายครั้ง แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของหลี่หลานที่บอกว่า อย่าให้คนอื่นรู้ว่ากำลังร้องไห้ พวกเขาก็หุบปากลงทันที*
>
> *(พี่กับน้อง. 2552 : 211)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีความอดทนเข้มแข็งต่อสู้กับความลำบากและเหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นในชีวิต ไม่แสดงความอ่อนแอ ร้องไห้ให้คนอื่นสงสาร ดังนั้น เมื่อสามีคนแรกตายเพราะตกส้วมตาย เธอก็ต้องอดทนต่อคำนินทาของเพื่อนบ้าน คลอดลูกแล้วต้องเลี้ยงดูลูกคนแรกเอง เธออดทนและมีความเข้มแข็งเผชิญกับความเลวร้ายที่เกิดขึ้นในชีวิตของตัวเอง เมื่อแต่งงานกับสามีคนที่สอง เธออดทนกับความเจ็บป่วยและไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลตามคำแนะนำของสามี เมื่อเธอกลับบ้านพบว่า สามีตาย เธอต้องเข้มแข็งอดทนกับเหตุการณ์ร้ายแรง เก็บความเศร้าโศกเสียใจและพยายามดูแลครอบครัวและลูกให้มีชีวิตอยู่รอดต่อไป

ตัวละครหญิง สี่อี้หลาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เมื่อแต่งงานก็ต้องอดทนกับความยากจน เก็บสะสมถุงมือที่โรงงานสามีสี่ซานกวานทำงานได้แจกมา นำมาตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าให้ลูกและสามีได้สวมใส่ ดังตัวอย่าง

> *สี่อี้หลานจะเอาถุงมือไปเก็บไว้ที่ก้นหีบ พอสะสมครบสี่คู่ก็ถักเสื้อให้ซานเล่อได้ พอสะสมครบหกคู่ก็ถักเสื้อให้เอ้อเล่อได้ พอสะสมครบแปดเก้าคู่ก็ถักเสื้อใหม่ให้อีเล่อได้ แต่เสื้อของสี่ซานกวานนั้นถ้าถุงมือไม่ถึงยี่สิบคู่เธอก็ไม่กล้าลงมือถัก เธอมักจะบอกสี่ซานกวานว่า*

“เนื้อใต้รักแร้พี่เพิ่มขึ้น เนื้อที่เอวหนาขึ้น พุงก็ใหญ่ขึ้น ตอนนี้ถุงมือยี่สิบคู่ไม่พอแล้ว...”

(คนขายเลือด. 2552 : 47)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีความอดทน มีจิตใจเข้มแข็งต่อสู้กับความลำบาก ไม่มีเงินพอใช้จ่ายซื้อเสื้อผ้าใหม่ พยายามประหยัดค่าใช้จ่าย หาวิธีตัดเย็บเสื้อผ้าให้ลูกและสามีด้วยการสะสมเอาสายไหมของถุงมือมาตัดเย็บเสื้อผ้าให้คนในครอบครัวได้มีเสื้อผ้าใหม่สวมใส่เป็นอันดับแรก

ตัวละครหญิง หลิวเหมย ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* มีความอดทนเข้มแข็งที่จะใช้ชีวิตยากจนอยู่กับคนรัก แม้จะขัดแย้งและทะเลาะกัน แต่ก็อดทนทำงานหนักไม่ได้ทอดทิ้งกัน ดังตัวอย่าง

พวกเขาสองคนมักทะเลาะกันเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ซึ่งมีใช้จ่ายอย่างอัตคัด... ทั้งสองฝ่ายต่างไม่หยุดร่างภาพอนาคตอันร่ำรวยเพื่อข่มและดูถูกอีกฝ่าย แถมยังสาบานอย่างเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะเลิกกับอีกฝ่ายในวันรุ่งขึ้น เพื่อมุ่งหน้าสู่อนาคตที่สดใส แต่ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พวกเขากลับทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทั้งคู่เดินจูงมือกันออกจากห้องเช่าไปอย่างหวานชื่น จากนั้นก็มุ่งไปร้านทำผมเพื่อทำงานหนักรับเงินน้อยต่อไป

(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 121)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีความอดทนเข้มแข็งต่อสู้กับชีวิตที่ยากจนลำบาก ทำงานหนักใช้แรงงานแทนที่จะมีชีวิตที่สุขสบายเพียงแค่ออกไปขายตัวอย่างผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่จะได้เงินมาใช้จ่ายอย่างสบาย อย่างที่เพื่อนผู้หญิงในช่วงเวลานั้น แต่เธออดทนทำงานอย่างเข้มแข็งคู่กับคนรักเพื่ออนาคตที่แจ่มใส สะท้อนถึงชีวิตของตัวละครหญิงที่เป็นคนชนชั้นต่ำ ดำเนินชีวิตด้วยความอดทนพยายามฝ่าฝืนปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ อย่างไม่ย่อท้อ

ตัวละครหญิง แม่ของซุนกวงหลิน ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* อดทนทำงานบ้านอย่างเข้มแข็ง แม้ว่าตั้งครรภ์ออกไปช่วยสามีทำนาไม่ได้ ก็ยังดูแลทำงานบ้าน ทำอาหารส่งไปให้สามีกินในไร่นา ในวันหนึ่งเธอคลอดลูกด้วยตัวเอง เมื่อเธอคลอดลูกเสร็จก็เดินทางไปส่งอาหารให้สามีและถูกด่าว่าเอาอาหารมาให้ช้า เธอยังอดทนกับสามีที่มีพฤติกรรมนอกใจไปมีเพศสัมพันธ์กับหญิงหม้าย ไม่ดูแลเอาใจใส่ความเป็นอยู่ของคนในครอบครัว ดังตัวอย่าง

...แม่พาอิงฮวามายืนขวางทางตำรวจในเครื่องแบบที่ถนนหญิงสูงวัยร้องไห้จนสิ้นเสียง เธอตะโกนบอกตำรวจว่า

“พาพวกเราไปแทนเถอะ เราสองคนแลกกับเขาหนึ่งคน ไม่ดีกว่าหรือ”

พี่ชายของผมอยู่ในคุกสองปี เมื่อเขาได้รับการปล่อยตัว แม่ก็มีโรครุมเร้าเสียแล้ว แม่พาซุนเสี่ยวหมิงวัยห้าขวบมารอต้อนรับเขาที่หน้าหมู่บ้าน ทันทีที่แม่เห็นซุนกวงผิงเดินเคียงคู่มากับอิงฮวา เธอก็อาเจียนเป็นเลือดและล้มลงกับพื้น

...

ตอนนั้นแม่ก้มตัวได้แล้ว ถึงแม้จะทำให้ร่างกายที่อ่อนแอนี้เจ็บปวดรวดร้าวมากก็ตามที แต่แม่ก็ก้มหยิบกับข้าวออกมาจากตะกร้าและส่งให้พ่อพร้อมรอยยิ้ม ขณะเล่าให้พ่อฟังว่า

“กรรไกรอยู่ไกลแล้วก็หยิบยาก พอคลอดเด็กออกมาก็ต้องพาเขาไปล้างเนื้อล้างตัว จริง ๆ ฉันจะออกมาส่งข้าวให้เธอนานแล้ว แต่พอก้าวขาออกจากประตูบ้านก็ปวดท้อง ฉันรู้ว่ากำลังจะคลอดลูก ก็เลยจะไปหยิบกรรไกรแต่ยังไม่ทันจะเดินไปหยิบก็...”

พ่อไม่อยากจะฟังแม่พร่ำพรรณนาต่อจึงถามตัดบทว่า

“เป็นเด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิงล่ะ”

แม่ตอบว่า “เด็กผู้ชาย”

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 68, 78)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีความอดทนทำงานอย่างเข้มแข็งเพื่อดูแลคนในครอบครัว อดทนต่อความเจ็บปวดจากการคลอดลูกตามลำพังและยังทำหน้าที่การเป็นภรรยาที่ดี อดทนกับนิสัยและพฤติกรรมของสามีที่ชั่วร้าย เพื่อรักษาครอบครัวไว้ แม้ว่าในเหตุการณ์ที่สามีได้ไปจับก้นภรรยาของลูกและลูกโกรธทำร้ายพ่อโดยตัดหูข้างหนึ่ง ทำให้ลูกชายติดคุก ตัวละครหญิงก็ต้องรับผิดชอบดูแลครอบครัวแทนลูกที่ติดคุก เมื่อลูกชายออกจากคุกกลับมา เธอป่วยหนัก เธอก็อดทนต่อความเจ็บปวดจากโรค ไม่ยอมไปรักษา สะท้อนให้เห็นว่าตัวละครหญิงเป็นคนที่มีจิตใจเข้มแข็ง อดทนความทุกข์ลำบากทุกอย่างในชีวิต เพื่อรักษาครอบครัวให้มั่นคงมาโดยตลอด

2. การประหยัด

นวนิยายแปลของหยูหัวมีเนื้อหาที่กล่าวถึงชีวิตและครอบครัวของตัวละครที่ยากจน มีชีวิตที่ลำบากมาก สร้างตัวละครหญิงที่มีนิสัยประหยัด ไม่สุรุ่ยสุร่าย และรู้จักแก้ปัญหาความขาดแคลนเครื่องอุปโภคบริโภค ดังตัวอย่าง

ตัวละครหญิง เจียเจิน ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* มีนิสัยประหยัดโดยเอาเสื้อผ้าเก่าของตัวเองมาตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าใหม่ให้ลูกสวมใส่ เมื่อรู้ว่าตัวเองใกล้จะตาย ก็สั่งให้ทำศพแบบเรียบง่าย เอาผ้าสะอาดมาคลุม ไม่ต้องใช้เงินซื้อโลงศพหรือผ้ากระสอบ เพราะไม่ต้องการให้ครอบครัวสิ้นเปลืองเงิน ดังตัวอย่าง

เธอตัดโน่นเย็บนี่ เย็บเสื้อผ้าให้เฟิ่งเสียกับโห่ยวชิ่ง พอเอามาใส่ก็เหมือนกับของใหม่ ต่อมาข้าถึงรู้ว่าเธอตัดเสื้อผ้าของตัวเองไปปะให้... เธอยิ้มแล้วบอกว่า

“เสื้อผ้าที่ไม่เอามาใส่จะขาดเร็ว เสื้อผ้าพวกนี้ข้าไม่เอาแล้ว ทิ้งไว้เฉย ๆ ไม่ได้หรอก”

จากนั้นเจียเจินก็ตัดเสื้อใหม่ให้ข้าตัวหนึ่ง

...

คืนนั้นเจียเจินน้ำตาไหลไม่หยุด เธอสั่งเสียซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ถ้าข้าตายไปไม่ต้องเอากระสอบมาคลุมให้ข้า กระสอบมีแต่เงื่อนตายทั้งนั้น พอไปถึงยมโลกข้าคงเปิดออกไปไม่ได้ เอาผ้าสะอาด ๆ ผืนเดียวมาคลุมก็พอ ก่อนเอาไปฝังช่วยอาบน้ำข้าให้สะอาดหน่อย”

(คนตายยาก. 2552 : 111-112)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีนิสัยประหยัดค่าใช้จ่ายในการครองชีพของครอบครัว รู้จักดัดแปลงเอาของที่มีมาทำเป็นของใหม่ให้ลูกได้ใช้ และเมื่อตายไม่อยากให้เสียเงินซื้อกระสอบที่มาห่อศพ เพียงแต่เอาผ้าที่มีอยู่แล้วมาใช้คลุมก่อนฝังศพ ตัวละครหญิงคิดทุกวิธีทางเพื่อประหยัดเงินทอง ช่วยลดภาระเพื่อให้ครอบครัวผ่านพ้นความลำบากยากจนไปได้

ตัวละครหญิง หลี่หลาน ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* เมื่อได้รับจดหมายของสามีบอกว่าจะมารับเธอกลับจากการรักษาโรคที่โรงพยาบาลในเซี่ยงไฮ้ เธอลงรถไฟรอคอยสามีเป็นเวลานานอดทนต่อความหิวไม่ยอมไปซื้อของกินและเครื่องดื่ม จนกระทั่งยามชราเห็นใจว่าเธอจะหิวบอกว่าจะช่วยไปซื้อของกินมาให้ เธอประหยัดการใช้เงินซื้อของเล็กน้อยเพื่อเก็บไว้ให้ครอบครัว ดังตัวอย่าง

ยามชราที่อยู่ในห้องแหงนหน้ามองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนข้างฝา...

“คุณอยู่ที่นี่ตั้งแต่ฟ้ายังไม่สาง ตอนนี้ก็บ่ายสองโมงแล้ว ผมยังไม่เห็นคุณกินอะไรเลย เห็นแต่คุณยืนอยู่ตลอดเวลา ทำไมไม่ไปหาอะไรกินก่อนล่ะ”...

...หลังจากนั้นยามชราก็ลุกขึ้นเดินมาข้าง ๆ หลี่หลานแล้วพูดกับเธอว่า

“เดี๋ยวผมไปซื้อของกินให้คุณก็แล้วกัน”

“จะกินอะไร กินซาลาเปามั้ย ซาลาเปาไส้เนื้อหรือไส้ถั่ว หรือจะเอาเกี๊ยวสักชามหนึ่ง”

หลี่หลานส่งเงินกับคูปองให้เขาแล้วพูดว่า “เอาแค่หม่านโถวสองลูกก็พอแล้วละ”

ยามชรารับเงินกับคูปองมาแล้วพูดว่า “คุณนี่ช่างประหยัดจริง ๆ”

(พี่กับน้อง. 2552 : 195-196)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงประหยัดเงินค่าใช้จ่าย ไม่ยอมซื้ออาหารกินอิ่มคนเดียว แต่จะเก็บเงินและคูปองปันส่วนไว้ให้ครอบครัว ยอมทนหิวไม่กินอาหาร เมื่อยามมาช่วยซื้ออาหารให้ เธอก็ขอให้ซื้ออาหารเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จนยามพูดชมว่าเธอเป็นคนประหยัด

ตัวละครหญิง สี่อี้หลาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เป็นคนประหยัดค่าใช้จ่าย ไม่ฟุ่มเฟือยใช้เงินไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ แต่จะเก็บสะสมถุงมือที่สามีได้รับมาจากโรงงานและนำมาเย็บเป็นเสื้อผ้าใหม่ให้คนในครอบครัว ดังตัวอย่าง

สี่อี้หลานจะเอาถุงมือไปเก็บไว้ที่ก้นหีบ พอสะสมครบสี่คู่ก็ถักเสื้อให้ซานเล่อได้ พอสะสมครบหกคู่ก็ถักเสื้อให้เอ้อเล่อได้ พอสะสมครบแปดเก้าคู่ก็ถักเสื้อใหม่ให้อีเล่อได้ แต่เสื้อของสี่ซานกวานนั้นถ้าถุงมือไม่ถึงยี่สิบคู่เธอก็ไม่กล้าลงมือถัก เธอมักจะบอกสี่ซานกวานว่า

“เนื้อใต้รักแร้พี่เพิ่มขึ้น เนื้อที่เอวหนาขึ้น พุงก็ใหญ่ขึ้น ตอนนี้ถุงมือยี่สิบคู่ไม่พอแล้ว...”

สี่ซานกวานบอก “งั้นเธอก็ถักให้ตัวเองสิ”

สี่อี้หลานว่า “ตอนนี้ยังไม่ถัก”

(คนขายเลือด. 2552 : 47)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีนิสัยประหยัด รู้จักเก็บสะสมสิ่งของที่ได้รับมาทำเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับคนในครอบครัวทุกคน ให้สามีและลูกมีเสื้อใหม่สวมใส่ โดยไม่คิดจะทำเสื้อผ้าให้กับตัวเอง

ตัวละครหญิง แม่ของซุนกวงหลิน ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* เจ็บป่วยในช่วงที่พี่ชายซุนกวงผิงถูกจับติดคุกเป็นเวลาสองปี แม่ต้องทำงานหนักเพื่อดูแลครอบครัวจนป่วยหนัก เธอจะประหยัดเงินค่ารักษาตัวเอง ไม่อยากไปหาแพทย์เพราะจะเสียเงิน ต้องซื้อยารักษาโรค ดังตัวอย่าง

...อาการป่วยของแม่ก็รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ แม้ขณะเดินยังไร้เรี่ยวแรงจะทรงตัว พี่ชายผมอยากพาแม่ไปหาหมอรักษาอาการป่วย แต่แม่ยืนกรานไม่ยอมไปโดยให้เหตุผลว่า

“ไหน ๆ แม่ก็ใกล้จะตายอยู่แล้ว อย่าไปเปลืองเงินเปลืองทองเลย”

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 68)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีนิสัยประหยัดทุกอย่างในการดำรงชีวิตของตัวเอง แต่จะเสียสละที่จะทำให้ครอบครัวมีเงินเพียงพอ ไม่อยากใช้จ่ายไปกับการรักษาพยาบาลตัวเอง แม้แต่ป่วยก็ไม่ยอมไปหาแพทย์และไม่ซื้อยา เพราะสิ้นเปลือง

สรุปว่าตัวละครหญิงในนวนิยายของหยูหัว เป็นคนประหยัดค่าใช้จ่ายเพื่อสามีและลูก เก็บสะสมของที่มีมาทำเป็นของใช้จำเป็นในครอบครัวแทนที่จะซื้อใหม่ ตัดผ้าเย็บเสื้อผ้าให้คนในครอบครัว แต่ไม่ได้ให้ตัวเอง เก็บเงินเพื่อให้ครอบครัวมีอาหารกิน แต่ไม่ยอมให้ตัวเอง เสียสละตัวเองมาตลอดเพื่อสามีและลูก เมื่อเป็นโรคป่วยก็ไม่ยอมเสียเงินเป็นค่ารักษาตัวหรือไปหาหมอไม่ยอมซื้อยา จนถึงเมื่อรู้ว่าตัวเองใกล้จะตาย ก็ยังสั่งให้คนในครอบครัวใช้แค่ผ้ามาคลุมศพ ไม่อยากเสียเงิน ต้องการประหยัดเพื่อเก็บเงินไว้ให้ครอบครัว

สรุปได้ว่านวนิยายแปลของหยูหัว ได้สร้างตัวละครหญิงที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมในด้านดี คือ มีความอดทนเข้มแข็งต่อสู้กับชีวิตที่ยากลำบากในช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงการปกครองในจีน มีความอดทนกับความเจ็บปวดจากโรค อดทนทำงานหนักเพื่อหาอาหารมาเลี้ยงดูครอบครัว อดทนกับนิสัยที่ไม่ดีของสามี มีความพยายามที่จะแก้ปัญหาความขาดแคลนโดยประหยัดค่าใช้จ่าย ไม่ใช้จ่ายให้สิ้นเปลืองเพื่อให้ครอบครัวมีของกินของใช้ นำของที่มีอยู่ทำเป็นของจำเป็นให้คนในครอบครัว ช่วยลดภาระของครอบครัวเพื่อให้ครอบครัวอยู่รอดและทุกคนมีความสุขได้

3.2.2 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิงในด้านไม่ดี

ตัวละครหญิงในนวนิยายแปลของหยูหัว มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมในด้านไม่ดี คือ การมีพฤติกรรมผิดศีลธรรม ผิดขนบธรรมเนียมจารีตประเพณี คือ ผู้หญิงจะต้องไม่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ไม่ได้เป็นสามี และต้องซื่อสัตย์กับสามีเท่านั้น ผู้หญิงจีนจะต้องรักษาความบริสุทธิ์ของตัวเอง ไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายก่อนแต่งงาน ไม่มีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายที่ไม่ได้เป็นสามีของตัวเอง นวนิยายแปลของหยูหัวได้สะท้อนตัวละครหญิงที่มีลักษณะนิสัยในด้านไม่ดีดังกล่าว มีรายละเอียดดังนี้

1. มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ไม่ได้แต่งงานเป็นสามี

ตัวละครหญิงมีพฤติกรรมทำผิดประเพณีจีน มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายซึ่งไม่ได้เป็นสามี และแอบมีเพศสัมพันธ์กับคู่รักโดยยังไม่ได้แต่งงาน เป็นพฤติกรรมที่ประเพณีจีนไม่ยอมรับ จะนินทาพูดด่าว่าอย่างรุนแรง ตัวละครหญิงเหล่านี้จึงมีชีวิตยากลำบาก ในที่สุดก็ต้องไปเป็นโสเภณี ดังตัวอย่าง

ตัวละครหญิง หญิงหม้าย ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* มีเพศสัมพันธ์กับสามีที่ของเพื่อนบ้าน เพราะไม่มีสามีเลี้ยงดู จึงต้องการมีอาหารและของใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อมีชีวิตอยู่รอดต่อไป ยอมถูกด่าว่าและทำร้ายให้อับอายจากภรรยาของชายนั้น ดังตัวอย่าง

ความโกรธเกลียดเคียดแค้นที่ฝังอยู่ในใจเป็นเวลานานบัญชาให้แม่สาดอุจจาระในกระบวยใส่หญิงหม้าย อุจจาระลอยตามลมไปเปรอะเรือนร่างอวบอัดของเธอ หญิงหม้ายเปล่งเสียงคล้ายเสียงทรัมเป็ตออกมาทันที

“ตาบอดหรือไง”

แม่ของผมซึ่งกำลังโกรธจัดตอบกลับด้วยเสียงสั่นเทา

“เธอเข้าเมืองไปสิ ไปนอนกลางสนามแล้วให้ผู้ชายเรียงหน้ามาเอา”

“โอ๊ะ ๆ...” หญิงหม้ายไม่มีทีท่าเกรงกลัว “เธอมีสิทธิ์อะไรมาพูดคำนี้กับฉัน ฉันว่าเธอกลับไปอาบน้ำล้างเนื้อล้างตัวเสียหน่อยเถอะ ผู้ชายของเธอบอกว่า ตรงนั้นของเธอเหม็นจะแย่”

หญิงสาวสองคนปะทะฝีปากกันเสียงดังด้วยถ้อยคำต่ำ ๆ ไม่น่าฟัง เหมือนเป็ดสองตัวร้องระงม ทำให้ช่วงกลางวันซึ่งปกติเงียบสงบกลับกลายเป็นอลหม่าน

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 56-57)

จากตัวอย่างตัวละครหญิงที่เป็นแม่หม้ายไปมีเพศสัมพันธ์กับสามีของคนอื่น เธอต้องการอาหารของใช้และความรักความห่วงใยดูแลจากผู้ชาย ต้องอดทนกับการดูถูกการทำร้ายจากภรรยาของผู้ชายที่ตัวเองแอบไปมีความสัมพันธ์ด้วยเพื่อพึ่งพาอาศัยผู้ชายคนอื่นให้มีชีวิตอยู่รอด เธอต้องดำเนินชีวิตอย่างยากลำบากต่อไป

ตัวละครหญิง เฝิงอี้ว์ชิง ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* ในวัยสาวโดนหวังเยว์จิ้น หลอกลวงและมีความสัมพันธ์ทางเพศและตั้งครรภ์โดยไม่ได้แต่งงาน หวังเยว์จิ้นไม่รับผิดชอบเธอ ทิ้งเธอไปแต่งงานกับผู้หญิงที่มีฐานะดีกว่าเธอ เธอพยายามฆ่าตัวตาย มีเพื่อนบ้านได้ช่วยชีวิตเธอ จากนั้นไม่นาน มีพ่อค้ามาบ้านเธอ มาพูดคุยและแสดงความเห็นใจเธอ เธอจึงตัดสินใจหนีไปกับพ่อค้าคนนั้น หลายปีผ่านไป เธอกลับมาบ้านเกิดกับลูกชายที่อายุแค่ห้าขวบ เธอต้องเลี้ยงดูตัวเองและลูก ยอมมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอื่น ๆ หาเงินเสริมจากงานรับจ้าง ดังตัวอย่าง

...เฝิงอี้ว์ชิงนั่งเรือของชาวนานอกเมืองกลับมาที่นี่พลบค่ำวันหนึ่ง... มือขวาถือกระเป๋าเดินทางใบเก่า ส่วนมือซ้ายจูงเด็กผู้ชายอายุห้าขวบมาด้วยคนหนึ่ง...แววตาของเธอเวลานั้นคงมืดมนเช่นเดียวกับราตรีที่กำลังย่างกายเข้ามา...

เฝิงอี้ว์ชิง...ไปพักในตัวเมือง พ่อหม้ายหมาด ๆ วัยห้าสิบปีคนหนึ่งให้เธอเช่าห้องสองห้อง คืนแรก เขาย่องเข้าไปหาเฝิงอี้ว์ชิงถึงบนเตียง ซึ่งเธอก็ไม่ได้ปฏิเสธเขา พอถึงสิ้นเดือน เมื่อชายคนนั้นทวงค่าเช่าบ้าน เธอตอบเขาไปว่า

“ฉันจ่ายให้ตั้งแต่คืนแรกแล้วไง”

นี่อาจเป็นจุดเริ่มต้นของการขายเรือนร่างเพื่อหาเลี้ยงชีพของเธอ ในเวลาเดียวกัน เธอก็ได้งานเป็นลูกจ้างล้างเยื่อพลาสติก

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 143)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงถูกผู้ชายหลอกลวงครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่มีคนใดแต่งงานกับเธอ เธอจึงไม่มีสามีเป็นที่พึ่งพาอาศัยได้ ต้องทำงานหาเงินเลี้ยงลูกตามลำพัง และถูกผู้ชายเอาเปรียบมามีเพศสัมพันธ์ด้วย เธอจึงเริ่มทำงานขายบริการเป็นอาชีพเสริมจากรายได้การเป็นลูกจ้าง เพื่อให้ตัวเองและลูกมีชีวิตอยู่รอด

2. ไม่ซื่อสัตย์สามี

ตัวละครหญิงมีพฤติกรรมนอกใจสามี ไม่ซื่อสัตย์ต่อสามี มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายคนอื่น ในขณะที่ยังเป็นครอบครัวและสามียังมีชีวิต ดังตัวอย่าง

ตัวละครหญิง หลินเฟินฟาง ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เมื่อขาหักนอนพักรักษาตัวที่บ้าน เพื่อนชาย สี่ซานกวานมาเยี่ยมและฉวยโอกาสมีเพศสัมพันธ์ด้วย โดยเธอไม่ได้ปฏิเสธ ยอมมีความสัมพันธ์กับสี่ซานกวาน สี่ซานกวานได้ซื้อของกินมากมายให้ ทำให้สามีรู้เรื่องและซักถามหลินเฟินฟาง เธอก็ไม่ได้บอกความจริง ดังตัวอย่าง

สี่ซานกวานเห็นร่างอ้วนของเธออยู่บนเตียง...หน้าอกขนาดมโหฬารนั้นแผ่ออกด้านข้าง ล้นออกมานอกไหล่ แม้จะมีผ้าห่มคลุม แต่รูปทรงที่นูนออกมาปรากฏให้เห็นก้อนเนื้ออวบอ้วน สี่ซานกวานถามหลินเฟินฟางว่า

“ขาข้างไหนหัก”

หลินเฟินฟางชี้ที่ขาขวา “ข้างนี้”...

...ขาของหลินเฟินฟางดู ๆ ไปก็เหมือนก้อนเนื้อแบน ๆ สองชิ้นใหญ่ ยื่นออกมาจากขากางเกงสีแดง ๆ เขียว ๆ สี่ซานกวานเห็นเข้าก็หายใจขาดเป็นห้วง ๆ เขาเงยหน้าขึ้นมองหลินเฟินฟาง เห็นเธอยังคงยิ้ม เขาจึงยิ้มแหย ๆ ...

สี่ซานกวานมองดูขาที่ลอดออกมาจากกางเกง ยื่นมือไปจับแถวนั้นแล้วถาม

“โคนขาเจ็บไหม”

...

หลินเฟินฟางยังพูดไม่ทันจบ สี่ซานกวานก็ลุกขึ้น มือทั้งสองข้างตะปบที่หน้าอกมโหฬารของหลินเฟินฟาง...

สี่ซานกวานออกจากบ้านของหลินเฟินฟางในสภาพหมดเรี่ยวหมดแรง เขาเดินเหงื่อโชกราวกับออกมาจากห้องอาบน้ำ เดินไปจนสุดถนนท่ามกลางแดดในฤดูร้อน

(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 91-94)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีจิตใจฝักใฝ่ที่จะมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายอื่น ทั้งที่มีสามีและมีครอบครัวแล้ว เมื่อใกล้ชิดกับผู้ชายอื่นก็ไม่ปฏิเสธผู้ชายที่เข้าบ้านมามีเพศสัมพันธ์กับตัวเอง เธอไม่ปฏิเสธหรือขัดขืนป้องกันตัวเอง ไม่สารภาพความจริงกับสามี และปิดเป็นความลับ

ตัวละครหญิง หลี่ชิง ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* เธอเป็นหญิงที่สวยงาม มีความสามารถในการทำงาน เธอต้องการประสบความสำเร็จในชีวิต แต่เธอแต่งงานกับเพื่อนร่วมงานที่ยากจน เวลาผ่านไปไม่นาน เธอมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่เป็นนักธุรกิจ จึงหย่ากับสามี ต่อมาได้แต่งงานกับสามีคนที่สองที่เป็นนักการเมือง ซึ่งมีภรรยาหลายคน และคอรัปชั่นรัฐบาลแล้วหนีหายไป ทำให้เธอถูกตำรวจจับในฐานะเป็นภรรยา เธอจึงฆ่าตัวตายที่ชีวิตล้มเหลวมาโดยตลอด ดังตัวอย่าง

> *หลังจากกลับบ้าน เธอหันไปกินยาคุมกำเนิดอีกครั้ง...ทุกเย็นจะมีคนโทรศัพท์มาที่บ้าน เธอรับโทรศัพท์และคุยกับเขา บางครั้งก็ชั่วโมงกว่า บางครั้งก็นานถึงสองสามชั่วโมง... ครึ่งปีให้หลัง ผู้ชายคนนั้นเดินทางมายังเมืองที่เราอยู่... หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ เธอก็ไปหาเขาที่โรงแรม...*
>
> *เมื่อฟ้าสว่างเธอจึงกลับถึงบ้าน เธอคิดว่าผมหลับอยู่จึงเปิดประตูเข้าบ้านอย่างระมัดระวัง แต่พอเห็นผมนั่งอยู่บนโซฟา เธอก็ตกใจชะงักไปชั่วขณะ เมื่อรวบรวมความกล้าได้แล้ว เธอก็เดินมานั่งลงข้าง ๆ ผม...*
>
> *เธอสูดหายใจเข้าลึก ๆ และพูดกับผมว่า “เราหย่ากันเถอะนะ”*
>
> *...*
>
> *เธอเล่าถึงเหตุการณ์สุดท้ายของตัวเองว่า “ฉันนอนอยู่ในอ่างอาบน้ำ แล้วก็ได้ยินเสียงคนที่มาตามจับ ถีบประตูบ้านอย่างบ้าคลั่ง เขาตะโกนเรียกชื่อฉัน ทำตัวไม่ต่างจากโจร ฉันมองดูเลือดที่ไหลปนอยู่ในน้ำช่างคล้ายปลาที่กำลังแหวกว่ายเหลือเกิน จากนั้นเลือดก็ค่อย ๆ กระจายไปทั่วจนน้ำในอ่างแดงขึ้น ๆ...”*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 54-55, 64)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงฆ่าตัวตาย ตลอดชีวิตมีความลำบากเพราะเป็นคนมีนิสัยไม่ดี ไม่พอใจกับชีวิตปัจจุบันที่ได้อยู่กับสามีคนแรกที่ทำงานเป็นพนักงานธรรมดา ไม่มีอำนาจ ไม่มีเงินทองทรัพย์สินมากมาย เมื่อได้พบผู้ชายที่มีฐานะที่ดีกว่าสามี มีพฤติกรรมไม่ซื่อสัตย์ต่อสามี ไปรักใคร่กับผู้ชายคนอื่น ติดต่อทางโทรศัพท์เป็นเวลานานอย่างต่อเนื่องทุกวัน เมื่อผู้ชายคนนั้นเดินทางมาที่เมืองที่เธออยู่ด้วย เธอก็ไปพบที่โรงแรมมีเพศสัมพันธ์แล้วกลับบ้านในเช้าวันรุ่งขึ้น

ตัวละครหญิง หลินหง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* สามีเดินทางไปทำธุรกิจต่างเมืองเป็นเวลาหลายปี เธอได้พบปัญหาถูกไล่ออกการทำงาน ชีวิตลำบากต้องพึ่งพาน้องชายของสามีที่แอบชอบเธอมานาน น้องเป็นคนร่ำรวย เมื่อเข้ามาช่วยดูแลแทนพี่ชาย เธอมีความสัมพันธ์ทางเพศกับ

น้องชายสามี ตอบสนองความต้องการทางเพศที่เก็บกดไว้นาน เมื่อสามีกลับถึงบ้านเป็นเวลาที่เธอไปเที่ยวกับหลี่กวางโถว คนในหมู่บ้านเปิดเผยเรื่องความสัมพันธ์ของเธอกับน้องชาย สามีเสียใจจึงฆ่าตัวตาย ในขณะที่เธอกำลังมีความสุขทางเพศกับน้องชาย ดังตัวอย่าง

> *ทั้งสองกอดกันอยู่ในความมืด หลังจากที่โอบกอดลูบคลำกันอยู่พักหนึ่ง หลี่กวางโถวก็สอดใส่เข้าไป หลินหงก็ร้องเสียงดังทีหนึ่ง นี่เป็นการร้องด้วยความเจ็บปวดที่แท้จริง ...หลินหงก็ร้องคราญคราง ...ด้วยความรู้สึกอันเป็นสุข ความสุขในความเจ็บปวดค่อย ๆ เพิ่มขึ้น เธอไม่เคยได้รับการกระตุ้นอารมณ์แบบนี้เลย...*
>
> *(พี่กับน้อง. 2552 : 830)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงที่แต่งงานแล้ว แต่ไม่ซื่อสัตย์ต่อสามี เมื่อสามีไม่อยู่บ้าน เธอยังต้องการความดูแลจากผู้ชาย จึงมีความสัมพันธ์ทางเพศกับน้องชายของสามี ซึ่งเป็นการทำร้ายความสัมพันธ์ในครอบครัวและระหว่างพี่น้องที่รักกันมาก เธอฝักใฝ่หาความสุขทางเพศที่ซ่อนอยู่ในใจ ไม่รักษาความบริสุทธิ์ของตัวเอง จึงทำผิดขนบธรรมเนียมประเพณีโดยไม่คิดถึงความรักของสามี

สรุปว่าลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิงในด้านไม่ดี มีพฤติกรรที่แสดงออกด้วยการกระทำที่ผิดขนบธรรมเนียมประเพณีจีนและศีลธรรม ซึ่งกำหนดว่าผู้หญิงต้องรักษาความบริสุทธิ์ของตัวเอง รักตัวเองไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานกับผู้ชายอื่นที่ไม่ได้เป็นสามี เมื่อแต่งงานมีครอบครัวก็ต้องซื่อสัตย์กับสามี ไม่มีเพศสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ นอกจากนี้จะพบว่า ผู้เขียนนวนิยาย (หยูหัว) ได้ดำเนินเรื่องให้เห็นจุดจบของตัวละครหญิงที่มีลักษณะนิสัยไม่ดีไว้ ในที่สุดตัวละครหญิงจะมีชีวิตยากลำบาก ถูกสังคมรังเกียจเกลียดชัง กดดันให้ตัวละครหญิงอับอาย ชีวิตมีปัญหา จึงหาทางออกโดยเป็นหญิงขายตัว เป็นโสเภณี และฆ่าตัวตาย

สรุปได้ว่านวนิยายแปลของหยูหัวได้สร้างตัวละครที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมทั้งในด้านดีและด้านไม่ดีในเหตุการณ์ต่าง ๆ และดำเนินเรื่องตามบทบาทของตัวละครทั้งชายและหญิง โดยแสดงบุคลิกลักษณะของตัวละคร มีพฤติกรรมการกระทำของตัวละครในสถานการณ์ที่ตัวละครปฏิบัติหน้าที่กล่าวคือ ตัวละครชายที่มีนิสัยและพฤติกรรมด้านดี คือ มีความอดทนและความพยายาม มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว การมองโลกในแง่ดีและสู้ชีวิต การมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมดังกล่าว เป็นบุคลิกลักษณะของการเป็นหัวหน้าครอบครัว ซึ่งจะต้องนำพาครอบครัวให้ผ่านชีวิตที่ยากลำบาก อยู่รอดในสถานการณ์และเหตุการณ์ที่เลวร้ายในช่วงเวลานั้น ในด้านลักษณะนิสัยและพฤติกรรมไม่ดี คือ เป็นคนที่มีจิตใจแข็งกระด้าง หยาบคาย โหดร้าย วิปริตและหมกมุ่นทางเพศ ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมเช่นนี้ได้สร้างปัญหาความเดือดร้อน ทำให้มีชีวิตที่ลำบากมากขึ้นกว่าเดิม ในด้านตัวละครหญิง นวนิยายแปลของหยูหัวได้สร้างตัวละครเพศหญิงที่มีนิสัยด้านดีคือ มีความอดทน

เข้มแข็ง และประหยัด ส่วนด้านนิสัยไม่ดีได้สร้างตัวละครที่มีพฤติกรรมผิดจารีตประเพณีจีน คือ มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ไม่ได้แต่งงานเป็นสามี หรือไม่ซื่อสัตย์สามี แสดงให้เห็นว่า ตัวละครในนวนิยายของหยูหัวมีลักษณะนิสัยและการกระทำที่สมจริงตามพฤติกรรมธรรมชาติของมนุษย์ที่มีทั้งด้านดีและไม่ดี

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ HUACHIEW CHALERMPRAKIET UNIVERSITY 華僑崇聖大學

บทที่ 4
การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

ในการวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัวครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้

4.1 บทบาทของตัวละครในครอบครัว
- 4.1.1 ในฐานะที่เป็นสามี
- 4.1.2 ในฐานะที่เป็นภรรยา
- 4.1.3 ในฐานะที่เป็นบิดา
- 4.1.4 ในฐานะที่เป็นมารดา
- 4.1.5 ในฐานะที่เป็นบุตร
- 4.1.6 ในฐานะที่เป็นพี่น้อง

4.2 บทบาทของตัวละครทางสังคมในการประกอบอาชีพ
- 4.2.1 เกษตรกร
- 4.2.2 คนงาน
- 4.2.3 ครู
- 4.2.4 พนักงานรัฐ
- 4.2.5 นักธุรกิจ

มีผลการวิเคราะห์ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 บทบาทของตัวละครในครอบครัว

ตัวละครในนวนิยายของหยูหัว 5 เรื่อง มีตัวละครเอก จำนวน 12 ตัว และตัวละครประกอบ จำนวน 139 ตัว ผู้วิจัยศึกษาตัวละครที่มีพฤติกรรมและมีบทบาทในครอบครัว ในฐานะที่เป็นบิดา มารดา สามี ภรรยา บุตร และญาติพี่น้อง มีรายละเอียดดังนี้

4.1.1 ในฐานะที่เป็นสามี

ตัวละครชายที่มีบทบาทเป็นสามีในนวนิยายของหยูหัว มีพฤติกรรมและบทบาทหน้าที่รักและห่วงใยภรรยา เป็นผู้นำของครอบครัว เป็นที่พึ่งปกป้องและดูแลภรรยาตลอดชีวิต ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย สี่ซานกวาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เป็นสามีที่รักและเชื่อใจภรรยาสี่อี้หลาน เมื่อแต่งงาน ภรรยาอยากได้อะไร เขาก็ตามใจภรรยาซื้อมาให้ หลังแต่งงานแล้วก็เอาเงินให้ภรรยาเก็บไว้ใช้ เมื่อภรรยาถูกลงโทษหนัก เขาก็คอยส่งอาหารไปให้ คอยดูแลและห่วงใยภรรยามาตลอด เมื่อลูกเกลียดแม่เพราะเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายอื่นก่อนมาแต่งงานกับพ่อ เขาก็

ให้อภัยภรรยา และพยายามให้ลูกเข้าใจว่าเป็นความผิดพลาดของแม่ที่เกิดขึ้นได้กับทุก ๆ คน ดังตัวอย่าง

หนึ่งเดือนต่อมาสี่อี้หลานก็แต่งงานกับสี่ซานกวาน เธออยากได้ชุดกี่เพ้าสีแดงสดไว้สวมในวันแต่งงาน สี่ซานกวานก็ซื้อกี่เพ้าชุดนั้นให้ เธออยากได้เสื้อนวมสองตัว ตัวหนึ่งสีแดงเข้ม ตัวหนึ่งสีเขียวเข้ม เตรียมไว้สำหรับหน้าหนาว สี่ซานกวานก็ซื้อผ้าแพรสีแดงและสีเขียวให้ ให้เธอหาเวลาว่างตัดเย็บเสื้อสวมเอง

...

ฉันอยู่ข้างนอกโดนทำโทษ กลับมาถึงบ้านก็มีแต่พี่ที่ดีกับฉัน ฉันยืนจนขาบวม พี่ก็เอาน้ำร้อนมาให้ฉันแช่เท้า ฉันกลับมาค่ำ พี่กลัวว่ากับข้าวจะเย็น ก็เอามาเก็บในผ้าห่มให้อุ่น ฉันยืนอยู่ที่ตลาด พี่ก็ส่งข้าวส่งน้ำให้ฉัน สี่ซานกวาน พี่ดีกับฉันอย่างนี้ ฉันไม่กลัวอะไรทั้งนั้น...

...

สี่อี้หลานเอาช้อนตักลึกลงไป เห็นมีหมูอยู่ข้างล่างมากมาย สี่ซานกวานทำหมูตุ๋นน้ำแดงมาให้ สี่อี้หลานจึงตักหมูเข้าปากคำหนึ่ง แล้วก้มหน้าลงเคี้ยวต่อ สี่ซานกวานพูดขึ้นเบา ๆ ว่า

“ฉันแอบทำให้เธอนะนี่ ลูก ๆ ไม่มีใครรู้เลย”

...

“พ่อมีอะไรกับหลินเฟินฟางแค่ครั้งเดียว แม่แกกับเหอเสียวหย่งก็มีอะไรกันแค่ครั้งเดียว วันนี้ฉันพูดเรื่องนี้ก็เพื่อจะบอกให้พวกแกรู้ว่าที่จริงฉันกับแม่แกก็เหมือนกัน เคยทำผิดพลาดในชีวิต แกอย่าโกรธแม่เลย...”

(คนขายเลือด. 2552 : 31, 160, 163, 170)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายที่มีบทบาทในฐานะที่เป็นสามี มีความรักภรรยา ให้อภัยกับการกระทำผิดพลาดของภรรยา มีความรับผิดชอบดูแลภรรยาอย่างใกล้ชิดด้วยจิตใจที่ละเอียดอ่อน เมื่อภรรยาถูกลงโทษ เขาก็ทำงานบ้านแทน ทำอาหารอร่อย ๆ ให้กิน มีความเข้าใจว่าภรรยาเหน็ดเหนื่อย ปลอบใจ ไม่ให้ภรรยาต้องเป็นทุกข์ รักและเชื่อใจภรรยาว่าเป็นคนดี เป็นแม่บ้านที่สามารถดูแลคนในครอบครัวมีความสุขได้

ตัวละครชาย ฝูกุ้ย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* มีบทบาทเป็นสามีที่รักภรรยาเจียเจิน เมื่อภรรยาป่วยหนักใกล้จะตาย เขาเสียใจมาก รู้สึกว่าในเวลาที่ผ่านมา เขาทำให้ภรรยายากลำบาก เขาจึงตั้งใจจะจัดงานศพให้ดีที่สุด แม้ครอบครัวยังยากจนก็จะไปยืมเงินมาใช้ซื้อโลงศพ ดังตัวอย่าง

คืนนั้นหลังจากเจียเจินกับเฟิ่งเสียหลับไปแล้ว ข้าก็ออกไปนั่งนอกห้องจนกระทั่งฟ้าสาง ตอนแรกข้าร้องไห้ พอร้องไปสักพักก็เริ่มนึกถึงเรื่องเมื่อก่อน ยิ่งคิดยิ่งน้ำตาตก ... นับตั้งแต่ที่เจียเจินแต่งมาอยู่กับข้า เธอแทบไม่เคยอยู่สุขสบายแม้แต่วันเดียว แค่พริบตาเดียวเธอก็จะจากไปแล้ว ต่อมาข้าจึงนึกขึ้นได้ว่าถ้าเอาแต่ร้องไห้เสียใจคงไม่มีประโยชน์ ในเมื่อเรื่องมาถึงแล้ว ก็ต้องนึกถึงความเป็นจริง จัดงานศพเจียเจินให้ดีหน่อย

...ถึงจะจนกว่านี้ก็ต้องหาโลงให้ ไม่งั้นข้าคงทำใจไม่ได้ ถ้าเจียเจินแต่งไปอยู่กับคนอื่นตั้งแต่แรก ไม่มารับกรรมกับข้า คงไม่เหนื่อยขนาดนี้ คงไม่ป่วยเป็นโรคนี้ ข้าไปยืมเงินจากคนในหมู่บ้าน หลังแล้วหลังเล่า ข้าเองก็ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไรไป พอพูดถึงว่าจะทำโลงศพให้เจียเจิน ก็อดน้ำตาไหลไม่ได้

(คนตายยาก. 2552 : 42-43, 166)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายที่มีบทบาทเป็นสามี แสดงความรักและห่วงใยภรรยา แม้ว่าจะปฏิบัติไม่ดีต่อภรรยาในวัยหนุ่ม ก็ยังมีความรับผิดชอบต่อภรรยา เมื่อภรรยาป่วย ก็รีบพาไปหาแพทย์ ห่วงใยสุขภาพของภรรยา พยายามดูแลภรรยาอย่างเอาใจใส่ ให้ภรรยาได้ลดความทุกข์ความเจ็บปวดจากโรค และตั้งใจจัดเตรียมการเรื่องพิธีศพเมื่อภรรยาใกล้จะตายให้ถูกต้องตามประเพณี แม้ว่าจะยากจนไม่มีเงินซื้อโลงศพ ก็จะยืมเงินคนอื่นมาจัดการให้ภรรยาตายไปสวรรค์ตามคติความเชื่อ

ตัวละครชาย ซ่งฝานผิง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* เป็นสามีที่รักภรรยามาก หลังแต่งงานก็สระผมให้ภรรยาโดยไม่สนใจว่าชาวบ้านจะนินทา เป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นที่พึ่งของภรรยา สร้างความเชื่อมั่นให้ภรรยาเข้มแข็ง มั่นใจในตัวเอง ไม่ต้องอับอายคนอื่น ดังตัวอย่าง

...วันที่สองของการแต่งงานเขาอยู่นอกบ้าน กำลังสระผมให้หลี่หลานอย่างขะมักเขม้น ... เพื่อนบ้านยิ้มให้เขาอย่างแปลก ๆ แต่เขาก็ไม่ได้สนใจ เขาตักน้ำขึ้นมาจากบ่อแล้วเทลงไปในอ่างล้างหน้า ช่วยรดน้ำลงบนผมหลี่หลานจนเปียก เอาสบู่ถู แล้วก็เกาหัวให้เธอเหมือนช่างทำผมจนกระทั่งหัวของหลี่หลานเต็มไปด้วยฟองสบู่ แล้วเขาก็ตักน้ำขึ้นมาจากบ่ออีกครั้งเพื่อล้างผมของหลี่หลานให้สะอาด ต่อจากนั้นเขาก็ใช้ผ้าขนหนูเช็ดผมของเธอจนแห้ง แล้วเอาหวีหวีผมให้เรียงตัวเป็นระเบียบ เขาไม่ให้หลี่หลานต้องทำด้วยตัวเองเลย เมื่อหลี่หลานเงยหน้าขึ้นมา เห็นผู้คนสิบกว่าคนทั้งเด็กทั้งผู้ใหญ่ยืนดูรอบ ๆ หัวเราะแหะ ๆ เหมือนกำลังดูการแสดงอยู่ หลี่หลานอายจนหน้าแดง แต่ขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยความสุข...

นับตั้งแต่สามีคนเก่าตายไป ผู้หญิงขี้ขลาดคนนี้ก็เคยชินกับการน้อยเนื้อต่ำใจ เคยชินกับการโดดเดี่ยวและลำบากยากแค้นไร้ที่พึ่ง แต่ตอนนี้ซ่งฝานผิงทำให้เธอมีความสุขอย่างคาดไม่ถึง ที่สำคัญที่สุด นับแต่บัดนี้ไปหลี่หลานมีที่พึ่งแล้ว และในสายตาเธอที่พึ่งแห่งนี้ช่างแข็งแกร่งเหลือเกิน เธอรู้สึกว่านับตั้งแต่วันนี้และตลอดไป เธอไม่ต้องก้มหน้าเวลาเดินไปไหนต่อไหนอีก ซ่งฝานผิงทำให้เธอเดินเชิดหน้าได้อย่างภาคภูมิใจ

(พี่กับน้อง. 2552 : 78, 94)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายที่เป็นสามี มีบทบาทความรับผิดชอบต่อภรรยา ดูแลและเอาใจใส่ภรรยาอย่างใกล้ชิด ปฏิบัติต่อภรรยา ดังเช่น สระผมให้ไม่อับอายใคร ทำให้ภรรยารู้สึกภาคภูมิใจในตัวเอง รู้สึกอบอุ่นปลอดภัย เป็นที่พึ่งให้ภรรยา เอาใจใส่ความรู้สึกของภรรยา ทำให้ไม่ให้มีปมด้อยว่าแต่งงานครั้งที่สอง ทำให้ภรรยามีความเข้มแข็งภาคภูมิใจที่เป็นภรรยาที่สามีรักใคร่มากกว่าคนอื่น

ตัวละครชาย หยังเฟย ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* เป็นสามีที่รักภรรยา รับผิดชอบและเลี้ยงดูภรรยาให้มีความสุข ห่วงใยภรรยาที่ออกไปทำงานและต้องติดตามเจ้านายไปงานเลี้ยงในเวลากลางคืน เขาจะนั่งรอภรรยาที่กลับบ้านดึกและไม่รังเกียจกลิ่นเหล้าที่ติดตัวมา เขาจะดูแลภรรยาที่อ่อนเพลียให้มีความสุขสบาย ดังตัวอย่าง

ชีวิตคู่หลังแต่งงานของเรานับว่ามีความสุขสมบูรณ์ดี เพียงแต่เธอยังต้องคอยติดตามผู้อำนวยการไปร่วมงานเลี้ยงกลางคืนเหมือนเคย เมื่อฟ้ามืดผมจะนั่งรอเธออยู่ที่บ้าน เธอมักกลับบ้านดึกและเปิดประตูเข้าบ้านในสภาพเหนื่อยล้าสุดกู่พร้อมกลิ่นเหล้าติดตัว เธอจะกางแขนทั้งสองข้างเพื่อให้ผมกอดเธอ จากนั้นก็พักศีรษะลงกับอกผมครู่หนึ่งจึงจะไปนอนบนเตียง

(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 52)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายมีบทบาทในฐานะที่เป็นสามี เขาก็รับผิดชอบความเป็นอยู่ของภรรยา มีความรักและห่วงใยภรรยาที่ต้องออกไปทำงาน มีความเข้าใจภรรยาที่ทำงานหนักมีความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย เขาก็ช่วยผ่อนคลายโดยให้กำลังใจ แสดงความรักโดยกอดภรรยาด้วยความรักความห่วงใย ทำให้ครอบครัวอบอุ่นมีความสุข

ตัวละครชาย ซุนกวงผิง ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* เป็นสามีที่รักภรรยา มีความรับผิดชอบเลี้ยงภรรยาและลูก ดูแลพ่อตาที่ป่วยนอนติดเตียง เมื่อภรรยาคลอดลูก เขาต้องทำงานหนักเหมือนเครื่องจักรเพื่อดูแลทุก ๆ คนในครอบครัว ดังตัวอย่าง

การที่พี่ชายผมแต่งงานก็เท่ากับเขายินยอมพร้อมใจที่จะผูกมัดตัวเอง หลังจากแต่งงานแล้ว เขาต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูครอบครัวและดูแล

พ่อตาที่นอนป่วยบนเตียง...มีชีวิตที่ยากลำบาก ต้องทำงานทั้งนอกบ้านและในบ้านนานต่อเนื่องหลายปี ...ชีวิตของเขาลำบากยากเข็ญที่สุด...เป็นเพราะซุนเสี่ยวหมิงเกิดมานั่นเอง ช่วงเวลานั้น...ทำงานไม่หยุดเหมือนเป็นเครื่องจักร หลังจากทำนาเสร็จ เขาก็ไปบ้านอิงฮวาแล้วค่อยกลับบ้านตัวเอง ...เขาวิ่งหัวหมุนกระโจนไปมาระหว่างสถานที่สามแห่งนี้ราวกับกระต่าย

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 64)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายซึ่งมีบทบาทเป็นสามีมีความรับผิดชอบต่อภรรยา พยายามดูแลเลี้ยงดูภรรยาที่อ่อนแอและคนอื่นในครอบครัว ต้องทำงานหนักดูแลภรรยาที่คลอดลูกและเลี้ยงดูลูกเล็ก และยังต้องดูแลพ่อตาที่นอนเจ็บป่วย ทำหน้าที่เป็นสามีที่เป็นผู้นำของครอบครัว ดูแลทุกคนให้มีความสุขสบาย มีความรักและห่วงใยภรรยา และรับผิดชอบที่จะแก้ไขปัญหาในทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับครอบครัวแทนภรรยา

สรุปได้ว่าตัวละครชายที่มีบทบาทเป็นสามีจะมีความรักและความรับผิดชอบเลี้ยงดูภรรยา ห่วงใยภรรยา จึงต้องทำงานหนักเลี้ยงดูภรรยาและคนในครอบครัว ทำหน้าที่เป็นสามีที่เป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นที่พึ่งของภรรยา

4.1.2 ในฐานะที่เป็นภรรยา

ตัวละครหญิงที่มีบทบาทเป็นภรรยาในนวนิยายของหยูหัว มีการแสดงออกว่ารักและห่วงใยสามี ช่วยสามีทำงาน ดูแลคนในครอบครัว ทำงานบ้านอย่างสมบูรณ์ ดังตัวอย่าง

ตัวละครหญิง เจียเจิน ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* เป็นภรรยาที่รักสามี แม้ว่าตัวเองเจ็บป่วยก็ไม่ยอมบอกสามีให้ห่วงใยกังวล ยังออกไปช่วยสามีทำงานในไร่นา ยอมมีชีวิตที่ยากจนลำบากอยู่กับสามี เมื่อครอบครัวไม่มีอาหารกิน เธอยังเจ็บป่วยปวดร่างกายก็ยังออกไปขุดผักมาทำอาหารให้สามีและลูกกินกัน เมื่อป่วยหนักมากจนเดินไม่ได้ เธอก็ยังทำงานตัดเสื้อเย็บผ้าบนเตียงเพื่อลดภาระของสามี ดังตัวอย่าง

“ไหวไหม”

ตอนนั้นเธอเหงื่อเต็มหน้า ยืดหลังขึ้นมา...

“พี่ทำงานของพี่ไป เข้ามาทำอะไร”

...พอเข้าไปไม่นาน ได้ยินเสียงดังตุ้บ ข้าคิดในใจว่าแย่แล้ว เงยหน้าขึ้นมาดู เห็นเจียเจินฟุบลงที่พื้น...

คนที่ลำบากที่สุดคือเจียเจิน แต่ละวันสี่ปากในบ้านจะเอาอะไรมากิน ... ถึงลำบากอย่างไรก็ต้องอดทน ทุกวันเธอจะหิ้วตะกร้าไปขุดผักป่ามา

กิน แต่เดิมเธอก็ไม่สบายอยู่แล้ว ยังต้องอดมื้อกินมื้อ... นับวันหนักขึ้นเรื่อย ๆ ได้แต่ใช้ไม้เท้าพยุง เดินไปได้ยี่สิบกว่าก้าวก็เหงื่อเต็มตัว...

เจียเจินนับว่าใจแข็ง ถึงขั้นนี้แล้วก็ยังไม่โอดโอย ช่วงที่นั่งอยู่บนเตียงเธอจะให้ข้าเอาเสื้อผ้าที่ขาดทั้งหมดมาวางไว้ที่ข้างเตียง...

เธอตัดโน่นเย็บนี่ เย็บเสื้อผ้าให้เฟิ่งเสียกับโหย่วชิ่ง...

จากนั้นเจียเจินก็ตัดเสื้อใหม่ให้ข้าตัวหนึ่ง นึกไม่ถึงว่ายังไม่ทันเย็บเสร็จเจียเจินก็จับเข็มไม่ได้แล้ว

(คนตายยาก. 2552 : 94, 104, 111)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงมีบทบาทในฐานะที่เป็นภรรยา รักสามี ยอมแต่งงานและใช้ชีวิตที่ยากลำบากกับสามี ไม่เคยทอดทิ้งครอบครัวไป ช่วยสามีทำงานหนักเพื่อลดภาระการหาเงินเลี้ยงดูครอบครัวของสามี แม้จะมีโรคเจ็บป่วยก็ทำงาน ดูแลสามี ห่วงใยเรื่องอาหารกินของสามี ออกไปหาอาหารทั้งที่ป่วยหนักไม่มีแรง และทำหน้าที่เป็นแม่บ้านตัดเย็บเสื้อผ้าให้สามี เป็นภรรยาที่ดีที่สมบูรณ์

ตัวละครหญิง หลี่หลาน ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* เป็นภรรยาที่รักสามีอย่างลึกซึ้ง แม้จะแต่งงานใช้ชีวิตอยู่กับสามีแค่หนึ่งปีกว่า หลังจากสามีตายไป เธอไม่ยอมสระผมเพื่อเป็นการไว้อาลัยสามีตามขนบประเพณีจีนในท้องถิ่นเป็นเวลา 7 ปี เมื่อนึกถึงสามีที่ตายไป เธอมีความสุขและรู้สึกภาคภูมิใจที่มีซ่งฝานผิงเป็นสามี ดังตัวอย่าง

...ในอำเภอหลิวของเรา หญิงผู้สูญเสียสามีจะไม่สระผมตลอดหนึ่งเดือน หรืออย่างมากที่สุดก็ครึ่งปี นับตั้งแต่หลี่หลานสูญเสียซ่งฝานผิงไป เธอก็ไม่เคยสระผมอีกเลย ... มันเป็นความรักที่ยิ่งใหญ่กว่ามหานทีเสียอีก เจ็ดปีแล้วที่หลี่หลานไม่ได้สระผม...

มุมปากของหลี่หลานมักปรากฏรอบยิ้มอย่างภาคภูมิใจ แม้ว่าเธอจะใช้ชีวิตสามีภรรยาร่วมกับซ่งฝานผิงได้เพียงหนึ่งปีกับสองเดือน แต่ความรู้สึกลึกซึ้งภายในใจของหลี่หลานยังยาวนานกว่าทั้งชีวิตเสียอีก... หลี่หลานถือว่านี่คือเกียรติยศ เธออยากให้ทุกคนจำไว้เสมอว่าเธอคือภรรยาของซ่งฝานผิง

(พี่กับน้อง. 2552 : 256-257)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงในฐานะที่เป็นภรรยา มีความรักสามีมากมาย แม้สามีตายไปหลายปีแล้ว เธอรักษาความรู้สึกรักสามี โดยไว้อาลัยสามี ไม่สระผมแสดงถึงความรัก ความคิดถึงสามีที่ไม่ได้อยู่ข้างเคียง เป็นการหวนคิดถึงความรักและความอบอุ่นที่สามีเคยให้เธอ ความรู้สึกรักสามีจะอยู่กับเธอตลอดไป เป็นความรู้สึกของภรรยามีต่อสามีที่ฝังลึกอยู่ในใจ

ตัวละครหญิง สี่อี้หลาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เป็นภรรยาที่ดูแลและเอาใจใส่สามีตลอดมา แม้ว่าสามีมีรูปร่างเปลี่ยนแปลงเป็นคนอ้วน เธอห่วงใยและเตือนให้สามีดูแลสุขภาพ ช่วยสามีทำงานจัดการเรื่องภายในครอบครัว โดยประหยัดค่าใช้จ่าย ไม่ฟุ่มเฟือยใช้เงินไปซื้อเสื้อผ้า แต่จะเก็บสะสมถุงมือที่สามีได้รับมาจากโรงงานและนำมาเย็บเป็นเสื้อผ้าใหม่ให้สามี ดังตัวอย่าง

> *สี่อี้หลานจะเอาถุงมือไปเก็บไว้ที่ก้นหีบ พอสะสมครบสี่คู่ก็ถักเสื้อให้ซานเล่อได้ พอสะสมครบหกคู่ก็ถักเสื้อให้เอ้อเล่อได้ พอสะสมครบแปดเก้าคู่ก็ถักเสื้อใหม่ให้อีเล่อได้ แต่เสื้อของสี่ซานกวานนั้นถ้าถุงมือไม่ถึงยี่สิบคู่เธอก็ไม่กล้าลงมือถัก เธอมักจะบอกสี่ซานกวานว่า*
>
> *“เนื้อใต้รักแร้พี่เพิ่มขึ้น เนื้อที่เอวหนาขึ้น พุงก็ใหญ่ขึ้น ตอนนี้ถุงมือยี่สิบคู่ไม่พอแล้ว...”*
>
> *(คนขายเลือด. 2552 : 47)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงที่มีบทบาทเป็นภรรยา รักและห่วงใยสามี ทำหน้าที่เป็นภรรยาที่ต้องดูแลครอบครัว รู้จักเก็บสะสมสิ่งของที่ได้รับจากสามีมาทำเป็นสิ่งที่จำเป็นให้ทั้งลูกและสามี โดยมีวิธีพูดเตือนให้สามีดูแลตัวเองไม่ให้อ้วนจนต้องใช้ถุงมือจำนวนมาก

ตัวละครหญิง หลี่ชิง ในนวนิยายเรื่อง เจ็ดวันหลังความตาย มีบทบาทเป็นภรรยาที่รักสามี และเผื่อแผ่มารักพ่อของสามี มีความกตัญญู โดยเมื่อถึงวันหยุดก็จะไปรับพ่อมาอยู่ด้วยกัน ดังตัวอย่าง

> *หนึ่งปีหลังจากนั้น เราสองคนก็แต่งงานกัน เนื่องจากหอพักของพ่อผมมีขนาดเล็กเกินไป เราจึงไปเช่าห้องพักใหม่เพื่อใช้เป็นเรือนหอ พ่อของผมปลื้มใจมากที่ผมได้แต่งงานกับหญิงสวยและฉลาด เธอดีต่อพ่อของผมมากเช่นกัน พอถึงวันหยุดสุดสัปดาห์ เธอจะไปรับพ่อของผมมาอยู่ด้วย และทุกครั้งเราสองคนจะไปรับพ่อด้วยกันเสมอ ตอนที่พวกเราขึ้นรถประจำทางที่แน่นขนัด เธอก็มักจะคว้าที่นั่งให้พ่อผมได้อย่างรวดเร็วเป็นประจำ เหตุการณ์นี้ทำให้ผมหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผมพบเธอครั้งแรก แล้วผมก็รู้สึกขำ แต่ผมไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้เธอฟังเลย เมื่อถึงวันตรุษจีน เราสองคนนั่งรถไฟไปเยี่ยมพ่อแม่ของเธอด้วยกัน พ่อแม่ของเธอเป็นคนงานในโรงงานแห่งหนึ่งซึ่งบริหารโดยรัฐ ทั้งสองเป็นคนง่าย ๆ จิตใจดี พวกเขาดีใจมากที่ลูกสาวได้ลงเอยกับผู้ชายที่น่าไว้ใจและพึ่งพาได้*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 52)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงที่มีบทบาทเป็นภรรยา มีความรักผูกพันกับสามีตั้งแต่แต่งงาน เมื่อแต่งงานแล้วก็มีความรักสามีและครอบครัวของสามี เอาใจใส่ มีความกตัญญูต่อพ่อ

ของสามี คอยดูแลความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันของสามี ร่วมทุกข์สุขกับสามี แม้ว่าจะยากจนและต้องอยู่ห้องเช่าเล็กคับแคบกับสามี

ตัวละครหญิง แม่ของซุนกวงหลิน ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* มีบทบาทที่แสดงถึงความรักสามีและครอบครัว ทำงานบ้านอย่างเข้มแข็ง แม้ว่าตั้งครรภ์แล้วออกไปทำนาไม่ไหวก็ยังดูแลสามีและทำงานบ้าน ทำอาหารส่งไปให้สามีกินในไร่นา แม้ว่าจะคลอดลูกด้วยตัวเองหลังคลอดลูกเสร็จเธอห่วงว่าสามีหิวข้าว เธอก็เดินทางไปส่งอาหารให้สามี ยอมถูกสามีด่าว่ามาช้า ความรักสามีเธอยอมรับพฤติกรรมนอกใจผิดจารีตประเพณีของสามีที่ไปหาหญิงหม้ายอย่างเปิดเผย ต้องได้รับความอับอายที่สามีไม่ดูแลเอาใจใส่ครอบครัว ดังตัวอย่าง

...ถึงแม้จะทำให้ร่างกายที่อ่อนแอนี้เจ็บปวดรวดร้าวมากก็ตามที แต่แม่ก็ก้มหยิบกับข้าวออกมาจากตะกร้าและส่งให้พ่อพร้อมรอยยิ้ม ขณะเล่าให้พ่อฟังว่า

“กรรไกรอยู่ไกลแล้วก็หยิบยาก พอคลอดเด็กออกมาก็ต้องพาเขาไปล้างเนื้อล้างตัว...”

พ่อไม่อยากจะฟังแม่พร่ำพรรณนาต่อจึงถามตัดบทว่า

“เป็นเด็กผู้ชายหรือเด็กผู้หญิงล่ะ”

แม่ตอบว่า “เด็กผู้ชาย”

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 78)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงในฐานะที่มีบทบาทเป็นภรรยา รักสามีจนยอมสามีทุกอย่าง ทำงานอย่างเข้มแข็งเพื่อช่วยสามี คลอดลูกตามลำพังแล้วก็ยังทำหน้าที่เป็นภรรยาดูแลให้สามีได้กินอาหาร อดทนยอมรับพฤติกรรมของสามีที่ชั่วร้าย เพราะความรักสามี ไม่อยากเสียสามีไป ตัวละครหญิงเป็นภรรยาที่รักสามีมากจนยอมทุกอย่างตามที่สามีต้องการ รักสามีและพยายามรักษาความสัมพันธ์ของสามีภรรยาให้ราบรื่น อยู่เป็นครอบครัวต่อไป

สรุปได้ว่าตัวละครหญิงมีบทบาทในฐานะที่เป็นภรรยา รักและห่วงใยสามี ยอมแต่งงานและใช้ชีวิตที่ยากลำบากกับสามี ไม่เคยทอดทิ้งครอบครัวไป ช่วยสามีทำงานหนัก ทำหน้าที่เป็นภรรยาที่ต้องดูแลครอบครัว คอยดูแลความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันของสามี ร่วมทุกข์สุขกับสามี เป็นภรรยาที่ดีที่สมบูรณ์

4.1.3 ในฐานะที่เป็นบิดา

ตัวละครชายมีบทบาทในฐานะที่เป็นบิดาในนวนิยายของหยูหัว ได้แสดงพฤติกรรมบทบาทและทำหน้าที่เป็นผู้นำครอบครัว เป็นที่พึ่งของลูก ทำงานหนักหาเงินเลี้ยงดูภรรยาและลูก ด้วยความรักและห่วงใย โดยเฉพาะเมื่อลูกมีปัญหาในชีวิต มีความลำบากก็เข้ามาช่วยแก้ปัญหาเพื่อให้ลูกอยู่รอด ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย ฝูกุ้ย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* รักลูกมาก แต่ยากจน จึงต้องเอาลูกสาวให้บ้านอื่น เพื่อจะได้สามารถเลี้ยงดูลูกชายให้ดีที่สุด เมื่อลูกชายต้องเข้าโรงเรียนไปเรียนหนังสือ เขาจำเป็นต้องเอาลูกสาวให้คนอื่น ลูกสาวหนีกลับบ้าน ฝูกุ้ยจะต้องส่งลูกสาวกลับคืนไปและในระหว่างการเดินทาง ฝูกุ้ยทำใจไม่ได้และตัดสินใจพาลูกสาวกลับบ้าน เขาคิดว่า แม้ครอบครัวจะยากจน ชีวิตมีความลำบากแค่ไหน เขาก็จะไม่ส่งลูกสาวไปที่อื่นอีกแล้ว และในตอนที่ลูกชายได้ตายไปเพราะสละเลือดให้คนอื่น ฝูกุ้ยซึ่งรักลูกมากก็ทำศพลูกด้วยความเศร้าเสียใจ ฝูกุ้ยคิดถึงลูกจนร้องไห้ ดังตัวอย่าง

การเดินทางครั้งนั้นข้ารู้สึกไม่สบายใจเลย พยายามไม่มอง เฟิ่งเสีย ... เดินจนกระทั่งฟ้ามืด ... เฟิ่งเสียเอามือทั้งสองข้างจับแขนเสื้อข้าไว้ ไม่ส่งเสียงอะไร ...สะดุดหินล้ม เดินไปอีกระยะหนึ่งก็เซไปเซมา ข้าจึงคุกเข่าลงนวดเท้าให้ ... จากนั้นข้าจึงให้เฟิ่งเสียขี่หลังเดินไป พอถึงในเมือง เห็นว่าอยู่ไม่ไกลจากบ้านหลังนั้นแล้ว ... เฟิ่งเสียเป็นเด็กน่ารัก ถึงตอนนี้ก็ยังไม่ร้องไห้ ได้แต่ลืมตามองข้า ข้ายื่นมือไปลูบแก้มเธอ เธอก็ยื่นมือมาลูบแก้มข้า มือของเธอลูบไปลูบมาที่หน้าข้า ข้าจึงไม่คิดจะพาเธอไปคืนให้บ้านนั้นแล้ว ข้าให้เฟิ่งเสียขี่หลังกลับบ้าน...

พอถึงบ้าน... ข้าบอกว่า

“ถึงจะอดตายกันทั้งบ้าน ก็ไม่พาเฟิ่งเสียไปส่งแล้ว”

...

ขณะที่กำลังจะฝังโหย่วชิ่ง ข้ารู้สึกอาลัยอาวรณ์มาก ... อุ้มลูกไว้ไม่ยอมปล่อย เอาหน้าแกแนบกับคอข้า หน้าโหย่วชิ่งเย็นเฉียบเหมือนน้ำแข็งวางอยู่ที่คอข้า... ข้านึกภาพตอนที่แกวิ่งไปโรงเรียนตอนกลางวัน หนังสือเรียนอยู่ในเป้ที่สะพายหลัง แกว่งไปแกว่งมา นึกถึงว่าโหย่วชิ่งคงไม่ได้พูดอีกแล้ว คงไม่ได้ถือรองเท้าวิ่งอีกแล้ว หัวใจข้าเจ็บปวดรวดร้าวขึ้นมา เจ็บปวดจนร้องไห้ไม่ออก ข้านั่งอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งท้องฟ้าเริ่มสว่าง ไม่ฝังไม่ได้แล้ว ข้าจึงถอดเสื้อออก ฉีกแขนเสื้อมาปิดตาให้ เอาเสื้อห่อตัวแกแล้ววางลงในหลุม ข้าพูดกับหลุมฝังศพของแม่ว่า

“โหย่วชิ่งมาอยู่ที่นี่แล้ว พ่อกับแม่ช่วยดูแลแกหน่อยนะ ตอนที่แกอยู่กับข้า ข้าไม่ได้ดูแลแกให้ดี พ่อกับแม่ช่วยเอาใจใส่แกแทนข้าด้วย”

...ข้าโกยดินลงไปกลบ เก็บหินก้อนเล็ก ๆ ออก เพราะกลัวว่าหินจะทำให้แกเจ็บเนื้อเจ็บตัว

(คนตายยาก. 2552 : 78, 119-120)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายในฐานะเป็นพ่อ รักและห่วงใยลูกทุกคนทั้งลูกสาวและลูกชาย เขาทำสุดความสามารถเพื่อให้ลูกมีชีวิตที่ดี สุขสบาย แม้ชีวิตจะลำบากยากจนก็ไม่อยากอยู่แยกกับลูกสาว เขาดูแลลูก ๆ และคนในครอบครัว ร่วมทุกข์ร่วมสุข เมื่อมีเหตุการณ์ที่ทำให้ลูกชายตายก่อน เขาห่วงใยคิดถึงลูก อยากให้ลูกมีความสุข ไม่เจ็บปวด เขาร้องไห้ด้วยความเศร้าโศกเสียใจ ยังเป็นห่วงลูกจึงพูดบอกหลุมศพของพ่อแม่ให้ช่วยดูแลลูกแทนเขาด้วย

ตัวละครชาย ซ่งฝานผิง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* รักลูกซ่งกังและลูกเลี้ยงหลี่กวางโถว เลี้ยงดูไม่ให้อดอยาก เมื่อครอบครัวถูกกวาดล้างและทำลายบ้านและของใช้ทุกอย่างในบ้าน แม้แต่ตะเกียบก็โดนหักหมด ซ่านฝานผิงก็พยายามปลอบใจคนในครอบครัวไม่ให้หวาดกลัว โดยทำอาหารให้ลูกกินและพาลูกไปเที่ยวทะเลแม้จะเป็นเวลากลางคืนตามที่ได้สัญญากับลูก ดังตัวอย่าง

ซ่งกังพูดอย่างทุกข์ใจว่า “วันนี้อดไปเที่ยวทะเลเลย”
ซ่งฝานผิงยิ้มแล้วพูดว่า “ใครบอกละว่าวันนี้ไม่ได้ไปทะเล”
หลี่กวางโถวพูดว่า “ไม่มีพระอาทิตย์แล้ว”
ซ่งฝานผิงพูดว่า “พระอาทิตย์ไม่มีแต่พระจันทร์ยังมีไม่ใช่หรือ”
ตอนเช้าที่แสงอาทิตย์เจิดจ้า พวกเขาเตรียมตัวจะไปทะเล จนกระทั่งพระจันทร์ส่องแสงอันเงียบสงบลงมา พวกเขาจึงได้ไปทะเลเสียที...
เมื่อพวกเขานั่งลงบนเขื่อน ท้องทะเลในตอนกลางคืนเริ่มทำให้เด็ก ๆ เกิดความกลัว... หลี่กวางโถวและซ่งกังกอดซ่งฝานผิงไว้ทั้งซ้ายและขวา ซ่งฝานผิงก็กางแขนออกกอดพวกเขาเอาไว้ทั้งคู่ พวกเขาไม่รู้ว่านั่งอยู่ที่ชายทะเลนานแค่ไหนแล้ว จนกระทั่งผล็อยหลับไป ซ่งฝานผิงก็อุ้มพวกเขาไว้ข้างหน้าคนหนึ่งแบกไว้ข้างหลังอีกคนหนึ่ง แล้วก็พาพวกเขากลับบ้าน

(พี่กับน้อง. 2552 : 119-120)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายเป็นพ่อที่ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา สร้างความเชื่อมั่นให้กับลูก เป็นที่พึ่งของลูก ปกป้องดูแลลูกไม่ให้ลูกกลัวเหตุการณ์ที่ทำให้ครอบครัวเดือดร้อน พูดปลอบใจให้ รู้ความจริงของชีวิตที่ยากลำบากและโหดร้าย สอนให้ลูกคิดแต่สิ่งที่ดีงาม

ตัวละครชาย สี่ซานกวาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เป็นบิดาที่มีความรับผิดชอบเลี้ยงดูลูกทุกคนในครอบครัว แม้ว่าจะไม่ใช่ลูกแท้ของตัวเอง เมื่อครอบครัวไม่มีอาหารกิน เขาไปขายเลือดได้เงินมาก็พาครอบครัวไปกินบะหมี่ ซึ่งลูก ๆ ชอบกิน ดังตัวอย่าง

อีเล่อขึ้นขี่หลังสี่ซานกวาน สี่ซานกวานแบกอีเล่อเดินไปทางตะวันออกเดินผ่านประตูบ้านตัวเอง เดินเข้าไปในซอย พอสุดซอยก็เดินไปที่ถนนใหญ่จากนั้นก็เดินเลียบไปตามริมแม่น้ำระหว่างเดินไป

สี่ซานกวานก็ด่าอีเล่อไม่หยุดปาก แกนะแก ไอ้เด็กบ้า ไอ้เด็กเวร ไอ้เด็กเหลือขอ สักวันหนึ่งฉันคงตายเพราะโมโหแกแน่ แกนึกอยากจะไปก็ไป แล้วยังเที่ยวไปพูดกับใครต่อใคร คนในเมืองนี้นึกว่าฉันรังแกแก นึกว่าฉันเป็นพ่อเลี้ยงที่ทุบตีแกทุกวันด่าแกทุกวัน ฉันเลี้ยงแกมาสิบเอ็ดปี แต่ถึงยังไงฉันก็เป็นพ่อเลี้ยง เหอเสียวหย่งไอ้สารเลวไม่ได้ออกเงินสักเฟินกลับได้เป็นพ่อจริง ๆ ของแก ไม่มีใครคนไหนซวยเท่าฉันอีกแล้ว ถ้าฉันตายชาติหน้าไม่ขอเป็นพ่อแกอีก ชาติหน้าแกเป็นพ่อเลี้ยงฉันแทน คอยดูเถอะพอถึงชาติหน้า ฉันจะทรมานแกจนแทบล้มแทบตาย อีเล่อเห็นไฟร้านเซิ่งลี่สว่างเขาถามสี่ซานกวานด้วยเสียงหวาด ๆ พ่อ พ่อพาผมมากินบะหมี่เหรอ สี่ซานกวานไม่ด่าอีเล่อแล้ว เขาพูดขึ้นอย่างอ่อนโยน ใช่

(คนขายเลือด. 2552 : 139)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายในฐานะที่เป็นพ่อ รักและห่วงใยลูกทุก ๆ คน เมื่อลูกเลี้ยงน้อยใจหนีออกจากบ้าน เขาก็ร้อนใจและเป็นห่วงใยออกไปตามหา และพาลูกไปกินอาหารที่ชอบ แม้ว่าจะดุด่าว่า แต่เมื่อเห็นลูกมีท่าทียอมรับผิด เขาก็ใจอ่อน เพราะรักลูกมาก ไม่ได้พูดอ่อนหวาน แต่มีการแสดงออกว่ารักเป็นการกระทำแทนคำที่ดี ๆ

ตัวละคร หยังจินเปียว ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* รักลูกเลี้ยงมาก เลี้ยงดูลูกด้วยตัวเอง ตั้งแต่ลูกยังเป็นทารก เวลาทำงานก็เอาลูกไปด้วย เขาเข้าใจความต้องการของลูกได้ดี จดจำการเติบโตของลูก เขาไม่ยอมแต่งงาน เพราะต้องการใช้ชีวิตอยู่กับลูกตลอดไป ดังตัวอย่าง

พ่อเดินไปมาระหว่างการสลับรางรถไฟ ผมซึ่งนอนอยู่ในกระเป๋าผ้าก็โยกเยกไปมาตามจังหวะที่พ่อเดิน ผมคิดว่านี่คือเปลที่งดงามที่สุดของมวลมนุษยชาติเลยทีเดียว และการนอนหลับในวัยแบเบาะของผมถือเป็นการนอนหลับที่หวานละมุนที่สุด ถ้าผมไม่หิว ผมมั่นใจว่าคงหลับอยู่ในอ้อมกอดของพ่อได้ตลอดไปไม่มีวันตื่น และถ้าผมตื่นขึ้นมาร้องไห้งอแง พ่อก็จะรู้ว่าผมหิว จากนั้นก็จะล้วงมือหยิบขวดนมออกจากอก เอาจุกนมใส่ปากให้ผมดูด ผมเติบโตขึ้นมาจากการดูดขวดนมและความอบอุ่นจากร่างกายของพ่อเช่นนี้ ต่อมาเมื่อผมหิว ผมก็ไม่ร้องงอแงแล้ว แต่จะยื่นมือไปคลำหาขวดนมที่หน้าอกของพ่อแทน พฤติกรรมนี้ทำให้พ่อตื่นเต้นระคนดีใจ พ่อรีบวิ่งไปบอกเห่าเฉียงเซิงและหลี่เย่วเจินว่าผมเป็นเด็กฉลาดที่สุดในโลก

...

...พ่อก็ตั้งหน้าตั้งตาอบรมเลี้ยงดูผมจนเติบใหญ่...ผมคือทุกสิ่งทุกอย่างของพ่อเรา สองคนใช้ชีวิตประคับประคองกันผ่านร้อนผ่านหนาวมาด้วยกัน พ่อบันทึกการเติบโตของผมบนผนังบ้าน ทุก ๆ ครึ่งปีพ่อจะให้ผมยืนพิงฝาผนังและพ่อจะใช้ดินสอขีดเส้นตรงวัดความสูงของผมบนผนังจึงมีเส้นตรงเพิ่มขึ้น ทีละเส้น ๆ... ผมสูงเร็วมากพ่อเห็นว่าระยะห่างของเส้นตรงเริ่มกว้างขึ้นเรื่อย ๆ พ่อก็ยิ้มด้วยความภาคภูมิใจและมีความสุข

(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 75-76, 87)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายเป็นพ่อที่รักลูกมาก แม้จะเป็นเด็กที่เขาเก็บมาเลี้ยงก็ตามความรักของพ่อที่มีต่อลูกลึกซึ้งมาก เขาทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อลูก เขาจึงไม่แต่งงาน เพราะเกรงว่าจะมาแย่งความรักไป เขาทุ่มเทให้ลูกทุกสิ่งทุกอย่าง ใช้ชีวิตอยู่กับลูกมาตลอดชีวิต เป็นความรักลูกโดย ไม่เคยคิดค่าตอบแทนและไม่ได้คิดถึงผลประโยชน์ของตัวเอง เขามีความเข้าใจลูก สนับสนุนลูกทุกอย่าง แม้จะไม่มีความสัมพันธ์ทางเชื้อสายโดยตรง แต่ก็ทุ่มเททั้งชีวิตตัวเองมาอบรมเลี้ยงดูลูกจนโต ความเสียสละนี้ตีมูลค่าไม่ได้ แต่สะท้อนให้เห็นการมีน้ำใจ มีจิตเมตตาของเขาอย่างชัดเจน

ตัวละคร หวังลี่เฉียง ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* เป็นพ่อที่รักลูกเลี้ยงซุนกวงหลินมาก ครั้งหนึ่ง หวังลี่เฉียงจะนอนกับภรรยา แต่ลูกขอนอนด้วย เขาไม่ให้และตีลูกอย่างรุนแรง ทำให้ลูกน้อยใจและโกรธพ่อ ไม่ยอมกินข้าว หวังลี่เฉียงจึงตามหาลูกเพื่อขอโทษที่ลงโทษลูกด้วยความโมโห โดยพาลูกไปกินบะหมี่สามสหายที่ราคาแพงมากที่สุดในร้าน ดังตัวอย่าง

เขาให้ผมขึ้นขี่หลัง สองมือโอบจับต้นขาผมไว้แน่นก่อนจะพาผมเดินออกจากรั้วโรงเรียน ร่างผมโคลงเคลงเบา ๆ อยู่บนหลังของเขา ความหยิ่งในศักดิ์ศรีที่ผมมีเมื่อเช้าค่อย ๆ ถูกแทนที่ด้วยความห่วงหาอาทร เวลานี้ผมไม่โกรธเกลียดหวังลี่เฉียงเลยแม้แต่น้อย ตอนที่ผมแนบแก้มลงกับบ่าของเขา ผมรับรู้เพียงความตื้นตันใจที่ได้รับการปกป้องดูแล...

ผมยังจำสายตาที่เขามองผมในตอนนั้นได้ไม่ลืม และคงลืม ไม่ลงตลอดชั่วอายุขัยของผม ทุกวันนี้ ถึงแม้เขาเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว แต่เมื่อผมคิดถึงแววตาที่เขามองผมครั้งนั้นทีไร ผมรู้สึกจุกในอกทุกที ครั้งหนึ่งในชีวิตผมเคยมีพ่อที่มองผมด้วยความรักและสำนึกผิดแบบนี้ด้วย

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 304)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายในฐานะที่เป็นพ่อ เขาทำหน้าที่เลี้ยงดูลูก รักและทุ่มเทดูแลลูก แม้จะเป็นลูกเลี้ยงก็ตาม เมื่อเขาตีลูกทำให้ลูกเสียใจ เขาก็ขอโทษลูก และเอาอกเอาใจให้ลูกหายโกรธ ยอมให้อ้อภัยพ่อ ตัวละครเป็นพ่อที่ห่วงใยความรู้สึกของลูก เข้าใจความคิดของลูก และแสดงออกด้วยการกระทำกิริยาท่าทางที่ลูกยังจดจำความรักของพ่อแม้เวลาจะผ่านไปนาน

สรุปได้ว่าตัวละครชายที่มีบทบาทเป็นพ่อแสดงออกถึงความรักและห่วงใยลูก ทั้งที่เป็นลูกแท้และลูกเลี้ยง รวมทั้งลูกชายและลูกสาว เขาปฏิบัติด้วยความรักที่เท่าเทียมกัน ทำหน้าที่ปกป้องดูแลลูกเพื่อให้ลูกมีชีวิตที่ดี เสียสละความสุขของตัวเองเพื่อแก้ปัญหาให้ลูก ใช้เวลาดูแลและอยู่กับลูก เอาใจใส่การเติบโตของลูก สอนให้ลูกเป็นคนร่าเริงคิดแต่สิ่งดีงาม สร้างความเชื่อมั่นให้ลูกในเวลาที่เดือดร้อน

4.1.4 ในฐานะที่เป็นมารดา

ตัวละครหญิงในนวนิยายแปลของหยูหัว ในฐานะที่เป็นแม่ มีความรักและห่วงใยลูกตลอดชีวิต ดูแลลูกอย่างใกล้ชิด ทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์ด้วยความห่วงใยลูกทุกเรื่องทุกเวลา เสียสละเพื่ออบรมเลี้ยงดูลูกให้มีชีวิตที่ดี ดังตัวอย่าง

ตัวละครหญิง เจียเจิน ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* รักลูก ในฐานะแม่ก็ดูแลเอาใจใส่สามีและลูก ทำงานบ้านอย่างสมบูรณ์ โดยเอาเสื้อผ้าของตัวเองมาตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าใหม่ให้ลูกชายและลูกสาว เย็บรองเท้าให้ลูกใส่ไปเรียน และเมื่อเห็นหลุมฝังศพของลูกชาย เธอเสียใจร้องไห้ไม่หยุด ดังตัวอย่าง

> *...โหย่วชิ่งใส่รองเท้าใหม่ได้ไม่ถึงสองเดือน ก็เห็นเจียเจินเอามาเย็บซ่อม... งานในนาก็ทำให้เจียเจินเหน็ดเหนื่อยจนแทบไม่ได้หายใจ โหย่วชิ่งจะทำให้แม่เหนื่อยตายแน่...*
>
> *...*
>
> *เธอตัดโน่นเย็บนี่ เย็บเสื้อผ้าให้เฟิ่งเสียกับโหย่วชิ่ง พอเอามาใส่ก็เหมือนกับของใหม่ ...เธอตัดเสื้อผ้าของตัวเองไปปะให้...*
>
> *...*
>
> *พอเดินไปถึงหน้าหลุมศพของโหย่วชิ่ง เจียเจินขอให้ข้าวางเธอลง เธอฟุบลงไปบนหลุมศพของโหย่วชิ่ง น้ำตาไหลพราก สองมือป่ายไปมาบนหลุม เหมือนกับจะลูบไล้โหย่วชิ่ง แต่เธอไม่มีเรี่ยวมีแรง ได้แต่ขยับนิ้วมือไปมา...*
>
> *(คนตายยาก. 2552 : 79, 111, 122)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่มีบทบาทเป็นแม่ รักและห่วงใยลูก ดูแลความเป็นอยู่ของลูก เสียสละตัดเสื้อของตัวเองมาเย็บเป็นเสื้อผ้าใหม่ให้ลูก เย็บรองเท้าให้ลูกใส่ ทำงานหนักในนาเพื่อให้ลูก ๆ มีอาหารกิน เมื่อลูกตาย ก็ไม่ห่วงว่าตัวเองเจ็บหนักให้สามีอุ้มไปที่ฝังศพและร้องไห้ครำ่ครวญด้วยความรักและคิดถึงลูก

ตัวละครหญิง หลี่หลาน ในนวนิยาย *พี่กับน้อง* มีบทบาทเป็นแม่ที่รักลูก ประหยัดค่าใช้จ่ายเพื่อเก็บเงินไว้เลี้ยงดูลูก แต่เมื่อเห็นลูกอยากกินอ้อยก็ซื้อมาให้ เมื่อเธอจะไปรักษาโรคที่เซี่ยงไฮ้ เมื่อรู้ว่าใกล้จะตายแล้ว เธอก็ห่วงว่าหลังจากเธอตายไป ลูกจะไม่มีคนดูแล กลัวลูกจะทำผิด

ไม่เป็นคนดีและมีชีวิตอยู่ไม่รอด จึงเตรียมพาลูกไปทำเรื่องเป็นเด็กกำพร้าเพื่อให้มีคนมาดูแลแทนและเธอยังจัดการเรื่องการทำศพให้ตัวเองเพื่อไม่ให้ลูกต้องลำบากจัดการจนเสียเงินมากมาย ดังตัวอย่าง

...หลี่หลานประหยัดเสียจนตัวเองแทบไม่กินไม่ดื่มอะไรเลย ตอนนี้เมื่อคิดว่าจะต้องแยกจากลูกทั้งสอง เธอจึงซื้ออ้อยให้พวกเขา...

...หลายวันนี้ เธอไม่ได้นอนอยู่บนเตียง หากแต่นั่งอยู่ที่โต๊ะตลอด มองหลี่กวางโถวด้วยจิตใจที่ร้อนรุ่มกระสับกระส่าย และมักจะถอนหายใจพูดกับเขาว่า

“ลูกจะทำอย่างไรต่อไป”

หลี่หลานเริ่มจัดพิธีศพของตัวเองแล้ว เรื่องที่เธอกำลังกังวลใจที่สุดคือหลี่กวางโถว เธอไม่รู้ว่าหลังจากที่ตัวเองตายไปแล้ว หลี่กวางโถวจะทำอย่างไรต่อไป

(พี่กับน้อง. 2552 : 95, 266)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงที่มีบทบาทเป็นแม่ รักและดูแลลูก ยอมอดอยากไม่ซื้ออาหารกินเพื่อเก็บเงินให้ลูก ทำงานหนักและเลี้ยงดูลูกตามลำพัง แม้ว่าป่วยหนักใกล้ตายก็ยังห่วงใยลูก กังวลว่าลูกจะมีชีวิตได้อย่างไร ไม่มีคนช่วยดูแลลูก กลัวลูกจะมีชีวิตยากลำบากอยู่ไม่รอด จึงพยายามจัดการพิธีศพของตัวเอง เพื่อไม่เป็นภาระให้ลูก เป็นความรักยอมเสียสละชีวิตเพื่อลูกโดยตลอด

ตัวละครหญิง สี่อี้หลาน ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เป็นแม่ที่รักและห่วงใยลูก เมื่อลูกออกจากบ้านโดยไม่ได้บอกว่าจะไปที่ไหนแล้วตามหาไม่พบ เธอเป็นห่วงลูกอย่างมาก ออกไปตามหาดูครั้งแล้วครั้งเล่าตลอดทั้งวัน มีความร้อนใจเสียใจจนร้องไห้ ในเวลากลางคืนฟ้ามืดก็ยังจะออกไปตามหาลูกอีก ดังตัวอย่าง

ผ่านไปจนกระทั่งเที่ยงวัน อีเล่อก็ยังไม่กลับมา สี่อี้หลานรู้สึกร้อนใจ ...

สี่อี้หลานเดินไปตั้งนาน พอใกล้ค่ำจึงกลับมา พอเข้าบ้านก็ถามสี่ซานกวาน

“อีเล่อกลับมารึยัง”...

สี่อี้หลานได้ยินก็น้ำตาตก เธอบอกสี่ซานกวานว่า

“ฉันเดินไปทางตะวันตก ถามคนไปตลอดทาง ทุกคนบอกว่าอีเล่อเดินไปทางนั้น ฉันเดินออกนอกเมือง ถามใคร ๆ ก็ไม่มีใครเห็นอีเล่อ ฉันเดินอยู่พักหนึ่งก็ไม่เห็นคน ไม่รู้จะถามใคร ไม่รู้จะไปไหนดี”

พูดแล้วสี่อี้หลานก็หันหลังจะออกไปหาอีเล่ออีก...

(คนขายเลือด. 2552 : 137)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครในฐานะที่เป็นแม่ผู้ให้กำเนิดลูก มีความผูกพันธ์กับลูกอย่างลึกซึ้ง รักและห่วงใยลูก เมื่อลูกออกจากบ้านหายไปก็รีบไปตามหาให้พบ เธอรักลูกมาก ห่วงกังวลใจไม่อยากให้ลูกได้รับความลำบาก ความทุกข์

ตัวละครหญิง เป็นแม่ที่ให้กำเนิดหยังเฟย ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* เป็นแม่ที่คลอดลูกหยังเฟยกระทันหันในห้องส้วมบนรถไฟ ทำให้คลอดลูกตกลงในรูส้วม โดยไม่รู้ว่าลูกตกไปที่ใด มีชีวิตหรือตาย เธอพยายามตามหาลูกเป็นเวลานานถึง 41 ปี แต่หาไม่พบ แต่ก็ไม่เคยสิ้นหวัง เมื่ออายุ 55 ปีเกษียณแล้วก็ยังติดตามหาลูกอีก ในที่สุดก็พบลูกและต้องการพาลูกกลับบ้านไปเลี้ยงดูให้ดีกว่าอยู่กับพ่อเลี้ยงที่มีฐานะไม่ดี ดังตัวอย่าง

> *แม่ตามหาผมโดยดูจากเส้นทางรถไฟไล่จากเมืองหนึ่งสู่อีกเมืองหนึ่งมาเรื่อย ๆ ... เธอจำได้เพียงว่าคลอดผมตอนรถไฟกำลังจะออกจากสถานีแห่งหนึ่ง แต่จำไม่ได้ว่าสถานีไหน ...เธอเคยคิดว่าผมอาจจะถูกรถไฟตายไปแล้วก็ได้ เธอได้แต่ร้องไห้ปิ่มว่าจะขาดใจด้วยความสิ้นหวัง ...ลึก ๆ ในใจนั้นยังมีความหวังอยู่ เธอหวังว่าจะมีคนใจดีมาเจอและรับผมไปเลี้ยง อบรมเลี้ยงดูจนผมเติบใหญ่ ดังนั้นพอเกษียณตอนอายุห้าสิบห้า เธอจึงตัดสินใจเดินทางใต้เพื่อตามหาผมด้วยตัวเอง...*
>
> *...เธอได้พบเห่าเฉียงเซิง และเขาได้เล่าเรื่องหยังจินเปียวเลี้ยงดูผมจนเติบโตมาอย่างไร... เธอยังไปมหาวิทยาลัยที่ผมเรียนด้วย ไปนั่งที่หอพักของผมเพื่อถามเรื่องราวของผมจากเพื่อน ๆ และในเวลานี้ เธอกำลังเดินเข้ามาหาผมกับพ่อ ผมสังเกตเห็นว่าเธอตัวสั่น และจ้องผมจนรู้สึกว่าสายตาของเธอเกือบทะลุใบหน้าผมอยู่แล้ว เธอเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าผมกับพ่อ ขยับริมฝีปากแต่ไม่มีเสียงใด ๆ น้ำตาเอ่อล้นท่วมสองตา และในที่สุดเธอก็เปล่งเสียงออกมาอย่างยากลำบาก ถามผมว่า*
>
> *“เธอคือหยังเฟยใช่ไหม”*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 88, 92)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงที่มีบทบาทเป็นแม่ รักและห่วงใยลูกตลอดชีวิต แม้จะให้กำเนิดลูกแล้วไม่ได้เลี้ยงมาตั้งแต่ลูกเกิดจนเป็นผู้ใหญ่ แม้ว่าเวลาผ่านไปนาน ลูกได้แต่งงานมีครอบครัวใหม่ ก็ยังพยายามตามหาลูกจนได้พบกัน อยากรู้ว่าในชีวิตที่ผ่านมาลูกมีความเป็นอยู่อย่างไร เป็นแม่ที่ห่วงใยลูกตลอดเวลา เป็นแม่ที่เข้าใจความรู้สึกของลูกที่ขาดแม่ เธอต้องการทำหน้าที่เป็นแม่ให้ลูก ด้วยความคิดถึงและรักลูกตลอดมา

ตัวละครหญิง หลี่ชิ่วอิง ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* เป็นแม่ที่รักลูกเลี้ยง ให้อภัยและช่วยเหลือลูก เมื่อถูกใส่ร้ายว่าทำผิดไปเขียนคำด่าครูบนผนังในโรงเรียน แม่ไม่ได้คิดจะลงโทษลูก เธอเชื่อว่าลูกเป็นคนดีและเชื่อคำพูดของลูก ดังตัวอย่าง

...ทันทีที่ได้ยินเสียงฝีเท้าของผม หลี่ชิ่วอิงซึ่งนอนอยู่บนเตียงก็รีบเรียกผมเข้าไปหา เธอถามผมด้วยน้ำเสียงน่าเกรงขามว่า

“ข้อความบนผนังนั่น ลูกเป็นคนเขียนหรือเปล่า บอกความจริงมานะ”

วันนี้ทั้งวัน ผมต้องตอบคำถามมากมาย แต่ไม่มีประโยคไหนถามผมแบบนี้เลย ผมน้ำตาไหลพลางพูดว่า

“ผมไม่ได้เป็นคนเขียนครับ”

หลี่ชิ่วอิงลุกขึ้นนั่งบนเตียง เธอตะโกนเรียกหวังลี่เฉียงและบอกเขาว่า

“เขาไม่ได้เขียนแน่ ๆ ฉันกล้ารับประกันเลย เขาเป็นเด็กซื่อสัตย์นะ ตอนมาอยู่บ้านเราใหม่ ๆ ฉันแอบเอาเงินห้าเจี่ยววางไว้ที่ขอบหน้าต่างเขาเก็บได้ยังเอามาคืนฉันเลย”

จากนั้นเธอก็หันมามองผมและพูดว่า “แม่เชื่อลูกนะ”...

...สงสัยเธอจะออกแรงพูดมากเกินไปจนเหนื่อย ไม่ทันไรเธอก็นอนแผ่ลงบนเตียงและพูดกับผมอย่างอ่อนโยน

“ไม่ต้องร้องนะ ไม่ต้องร้อง รีบไปเช็ดกระจกเถอะไป”

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 292-293)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครหญิงที่เป็นแม่ รักและเชื่อใจลูกเสมอ แม้ว่าจะเป็นลูกเลี้ยง ตั้งใจฟังคำอธิบายของลูก เชื่อใจลูกว่า ลูกไม่โกหกแม่ เป็นคนดี และปกป้องไม่ให้คนอื่นใส่ร้ายลูก ปลอบใจลูกว่าลูกไม่เป็นคนผิด ให้เหตุผลยืนยันว่าลูกเป็นคนดี ไม่ประพฤติไม่ดี ดังที่เก็บเงินที่วางทิ้งไว้มาคืนไม่เอาไว้เอง การเอาใจใส่แสดงความรู้สึกรักลูก ทำให้ลูกเติบโตด้วยความเชื่อมั่นและเข้มแข็ง

สรุปได้ว่าตัวละครหญิงที่มีบทบาทในนวนิยายแปลของหยูหัวในฐานะที่เป็นแม่ ทำหน้าที่เป็นที่พึ่ง รักและห่วงใยลูก เอาใจใส่ลูก เสียสละเพื่อลูกทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นลูกแท้หรือลูกเลี้ยง ซึ่งจะรักเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะอยู่ใกล้ชิดหรืออยู่ห่างไกลกันกับลูก มีความเชื่อมั่นว่าลูกเป็นคนดี ตัวละครในนวนิยายเป็นแม่ที่หวังว่าลูกจะมีชีวิตที่ดีและมีความสุข

4.1.5 ในฐานะที่เป็นบุตร

ตัวละครที่มีบทบาทเป็นบุตรในนวนิยายของหยูหัว มีทั้งลูกชายและลูกสาว ซึ่งจะมีความกตัญญูต่อพ่อแม่ เอาใจใส่และช่วยเหลือพ่อแม่ทำงานเพื่อไม่สร้างภาระให้ครอบครัว เป็นเด็กดีมีความห่วงใยพ่อแม่ ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย หยังเฟย ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* เป็นลูกที่มีความรับผิดชอบต่อพ่อ เมื่อพ่อป่วยหนัก เขากตัญญูดูแลเลี้ยงดูพ่อ แม้จะเป็นพ่อเลี้ยงก็ตาม เขาขายบ้านเพื่อหาเงินมารักษาพ่อเลี้ยงที่ป่วย ลาออกจากงานและหารายได้โดยเปิดร้านขายของเพื่อจะได้มีเวลามาดูแลพ่อ เมื่อพ่อไม่อยากเป็นภาระของลูก จึงออกจากบ้านหายตัวไป เขาก็ขายร้านแล้วออกไปตามหาพ่อ ดังตัวอย่าง

> *เมื่อปีกว่า ๆ พ่อก็ป่วยด้วยโรคที่ยังไม่มีวิธีรักษา ผมต้องขายบ้านเพื่อหาเงินรักษาพ่อ ผมลาออกจากงานเพราะต้องดูแลพ่อที่ป่วยหนัก และซื้อพื้นที่เล็ก ๆ ใกล้โรงพยาบาลเปิดร้านขายของ ต่อมาพ่อก็หนีผมไปโดยไม่ยอมบอกลา พ่อหายตัวไปในคลื่นผู้คนที่แสนวุ่นวาย ผมขายร้านนั้นโดยไม่เอากำไร แล้วย้ายมาเช่าห้องพักราคาถูก และออกตามหาพ่อราวกับงมเข็มในมหาสมุทร ผมเดินหาพ่อทุกมุมถนน ทุกตรอกซอกซอย เห็นเงาผู้สูงวัยมากมาย หากแต่ไม่มีใบหน้าไหนเลยที่เป็นใบหน้าพ่อของผม*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2552 : 27)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายมีความรับผิดชอบหน้าที่ในฐานะที่เป็นลูก เขาดูแลและรักษาพ่อเลี้ยงที่เจ็บป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้ เขาขายบ้านเพื่อเอาเงินมารักษาพ่อ ลาออกจากงานที่ทำมานานและมั่นคง เปิดร้านขายของที่ใกล้กับโรงพยาบาลเพื่อได้มีเวลามากขึ้นมาอยู่กับพ่อ เขาดูแลพ่อและหารายได้มาเลี้ยงดูพ่อให้มีความสุขสบาย เมื่อพ่อหายตัวไป เขาก็ไปตามหาพ่อด้วยความห่วงใย ไม่มีท่าทางดีใจที่ได้หลุดภาระหรือทำเป็นไม่รู้ไม่สนใจ เขาเป็นลูกที่มีความกตัญญูต่อพ่อเลี้ยงอย่างแท้จริง

ตัวละครชาย โหย่วชิ่ง ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* มีบทบาทเป็นลูกที่รักพ่อแม่ มีความกตัญญูต่อพ่อแม่ ช่วยทำงานเลี้ยงแกะของครอบครัว แม้อายุยังน้อย ก็เห็นใจว่าแม่ทำงานเหน็ดเหนื่อยแล้ว เมื่อจะทำรองเท้าให้ เขาก็ไม่ยอมใส่รองเท้าให้ขาดเร็วเพื่อไม่ให้แม่ต้องมาเหนื่อยกับการทำรองเท้าคู่ใหม่ให้เขา ดังตัวอย่าง

> *...ข้าหยิบรองเท้าโยนลงไป... “นี่แกเอาไปใส่หรือเอาไปแทะ”*
>
> *...แกะสองตัวต้องอาศัยโหย่วชิ่งเกี่ยวหญ้าให้กิน เด็กคนนี้กลับมาที่บ้านก็ทำงานหนัก พอกลัวไปโรงเรียนไม่ทันก็ต้องวิ่งไป ตอนเที่ยงพอพักก็อยากกลับมาเกี่ยวหญ้า แล้ววิ่งกลับไปเรียนใหม่ ขี้แกะยังใช้เป็นปุ๋ยได้ด้วย*

แล้วแต่ละปียังตัดขนแกะไปขายได้อีก เอาไปทำรองเท้าให้โหย่วชิ่งได้ไม่รู้กี่คู่ต่อกี่คู่ พอข้าพูดอย่างนี้ โหย่วชิ่งจึงวิ่งเท้าเปล่าไปโรงเรียน พอถึงโรงเรียนค่อยเอารองเท้ามาใส่ มีอยู่หนหนึ่งหิมะตก แกก็ยังวิ่งเท้าเปล่าย่ำไปบนพื้นหิมะ ทำให้คนเป็นพ่ออย่างข้ารู้สึกสงสาร...

(คนตายยาก. 2552 : 79-80)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่มีบทบาทเป็นบุตร มีความกตัญญูต่อพ่อแม่ แม้ยังอายุน้อย ก็ยังพยายามแบ่งเบาภาระหน้าที่การเลี้ยงแกะให้ครอบครัว รีบทำงานจนต้องวิ่งระหว่างโรงเรียนและบ้านเพื่อเกี่ยวหญ้าให้แกะกิน เมื่อรู้ว่าแม่ต้องเย็บซ่อมรองเท้าให้เขา เขาไม่อยากให้แม่เหนื่อย จึงไม่อยากใส่รองเท้าตลอดเวลา เพราะจะทำให้เก่าขาดเร็วจนแม่ต้องทำใหม่ เขาจึงยอมวิ่งด้วยเท้าเปล่าแม้อากาศจะหนาวจัด เขาก็ยังไม่ใส่รองเท้า เขาเป็นเด็กที่รับผิดชอบเร็วกว่าเด็กที่มีอายุเท่ากัน เข้าใจถึงความทุ่มเทที่พ่อแม่ต้องเลี้ยงดูลูก เขาจึงพยายามทำงานผ่อนแรงพ่อแม่ไม่ต้องเหนื่อยทำงานเหน็ดเท่าที่เขามีกำลังช่วยพ่อแม่ได้

ตัวละครชาย หลี่กวางโถว ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* เป็นลูกที่รักแม่ และเห็นใจแม่ที่ต้องเลี้ยงดูตัวเขาตามลำพัง เขาเอาใจใส่แม่และทำให้แม่สบายใจ มีความสุข เมื่อแม่อยากไปไหว้หลุมฝังศพของพ่อที่อยู่ในชนบท เขาไปยืมรถลากและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จากคนในหมู่บ้านให้แม่ได้นั่งสบาย ๆ ไม่ต้องเหนื่อยกับการเดิน ดังตัวอย่าง

...เขาเห็นอาการตกใจของแม่ จึงขยี้ตาแล้วปีนลงจากรถมาบอกหลี่หลานด้วยความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง บอกว่ารถลากเป็นของช่างเหล็กถง เก้าอี้หวายกับร่มผ้าใบของหมอฟันอี๋ และเชือกที่มัดเหล่านี้เขาก็ยืมมาจากคลังสินค้าของห้างสรรพสินค้า หลี่กวางโถวพูดกับหลี่หลานว่า

“แม่ แค่นี้แม่ก็สบายแล้วละ!”...

หลังจากนั้นหลี่กวางโถวก็เอาผ้าห่มของตัวเองปูลงบนเก้าอี้หวายอย่างประณีต เขาบอกหลี่หลานว่าถนนมันโคลงเคลง ถ้าด้านล่างมีผ้าห่มปูเอาไว้ก็ไม่ต้องกลัวโคลงเคลงแล้ว หลี่กวางโถวเอาขาซ้ายค้ำกับที่จับของรถลาก แล้วประคองหลี่หลานขึ้นไปบนรถ ประคองให้เธอนอนลงบนเก้าอี้หวายอย่างเอาใจใส่ หลี่หลานอุ้มตะกร้าใส่กระดาษเงินกระดาษทองกับเหรียญกระดาษเอาไว้ แล้วนอนลงบนเก้าอี้หวายในรถลาก เธอมองดูร่มผ้าใบที่กางอยู่เหนือศีรษะ รู้ว่าเพื่อกันแดดกันฝนให้เธอ หลี่กวางโถวส่งกลูโคสบำรุงกำลังผสมน้ำเต็มขวดให้หลี่หลาน บอกว่าเอาไว้ให้เธอจิบแก้กระหายระหว่างทาง เมื่อหลี่หลานรับขวดน้ำตาก็ไหลออกมา หลี่กวางโถวเห็นแม่ร้องไห้ จึงถามด้วยความตกใจ

“แม่เป็นอะไรครับ”

“ไม่เป็นไรจ้ะ” หลี่หลานเช็ดน้ำตา ยิ้มพลางพูดว่า “เด็กดี เราไปกันเถอะ”

(พี่กับน้อง. 2552 : 281-282)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่เป็นบุตรที่มีความรักแม่และปฏิบัติต่อแม่ด้วยความกตัญญู คือ ห่วงใยเรื่องสุขภาพของแม่ กลัวแม่จะเหนื่อยกับการเดินทาง และเพื่อให้แม่ได้สมความต้องการที่จะไปไหว้พ่อที่ชนบทซึ่งอยู่ไกลออกไป เขาใช้ความสามารถและความสัมพันธ์ที่มีกับชาวบ้านไปยืมรถและของมาทำเป็นรถพิเศษให้แม่นั่งอย่างสบาย ระหว่างการเดินทาง เขาเอาใจใส่ดูแลแม่อย่างดี เตรียมน้ำผสมกลูโคสบำรุงกำลังให้แม่ดื่ม แม่รู้สึกซาบซึ้งจนร้องไห้ และพูดชมเขาว่าเป็นลูกที่ดี

ตัวละครชาย เอ้อเล่อ ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* เป็นลูกที่รักแม่ มีความกตัญญูต่อแม่ เมื่อแม่เรียกให้ช่วยทำงาน เอ้อเล่อก็ยินดีช่วยและนั่งพูดคุยอยู่เป็นเพื่อนแม่ที่ทำงานบ้าน ทำให้แม่ไม่เหงาและมีอารมณ์แจ่มใส ดังตัวอย่าง

เอ้อเล่อวิ่งมาที่บ้าน รู้ว่าแม่จะให้ช่วยเลาะถุงมือจึงนั่งที่เก้าอี้อย่างดีอกดีใจ ยื่นแขนทั้งสองออกมาให้แม่เอาด้ายพัน...

สี่อี้หลานนั่งอยู่กับเอ้อเล่อ ทั้งสองพูดคุยกันเรื่องโน้นเรื่องนี้ไม่ขาดปาก ผู้หญิงอายุสามสิบคนหนึ่งกับเด็กชายอายุแปดขวบคนหนึ่งคุยกันเหมือนผู้หญิงอายุสามสิบสองคนหรือเด็กชายอายุแปดขวบสองคน พอกินข้าวเสร็จ ก่อนนอน ทั้งสองจะออกไปเดินเล่นนอกบ้าน พูดคุยกันอย่างสนิทสนม

(คนขายเลือด. 2552 : 49)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่มีบทบาทเป็นบุตร มีพฤติกรรมรักและเห็นใจแม่ที่ทำงานอยู่ที่บ้านคนเดียว เขาจึงเข้าไปช่วยแม่ และเป็นเพื่อนคุยกับแม่ ทำให้แม่ไม่เหงาและมีความสุขที่ได้พูดคุยกับลูก

ตัวละครชาย หลูหลู่ ในนวนิยายเรื่อง เสียงร่ำไห้กลางสายฝน เป็นลูกที่รักและห่วงใยแม่มาก เขาอดทนมารอคอยแม่ที่ถูกจับไปลงโทษ ทำงานหนักแม้ว่าจะยังเป็นเด็ก เขาก็ดูแลตัวเองเพื่อไม่ให้แม่เป็นห่วงใย พยายามปรับตัวให้สามารถอยู่ได้ในสภาพชีวิตยากลำบาก มุ่งมั่นรอคอยแม่ที่จะออกมาจากที่คุมขัง เขาจะมีความสุขที่ได้อยู่ใกล้แม่ แม้จะไม่ได้อยู่ด้วยกัน เพียงได้มองแม่เห็นเขาก็สบายใจขึ้นมาก นอกจากนั้นเขายังขยันอ่านหนังสือเรียนเพื่อให้ตัวเองมีความรู้ความสามารถจะได้ปกป้องดูแลแม่ในวันข้างหน้า ดังตัวอย่าง

เฝิงอี้ว์ชิงซึ่งเวลานี้สวมชุดสีดำได้เจอลูกชายหน้าตาฟกช้ำดำเขียวด้วยประการฉะนี้ พอเห็นลูกชายฝ่าฟันมาหาเธอถึงที่นี่ด้วยตัวเองเพียงลำพัง น้ำตาเธอก็ไหลริน

ในที่สุดหลูหลู่ก็ได้เจอแม่ เขาไม่แสดงอาการเหน็ดเหนื่อยเลยสักนิด แต่กลับพูดกับแม่อย่างตื่นเต้นดีใจว่า

“ผมจะไม่ไปโรงเรียนแล้ว ผมจะเรียนด้วยตัวเอง”

พอได้ยินลูกชายพูดอย่างนั้น เฝิงอี้ว์ชิงก็ยกมือขึ้นกุมหน้าและปล่อยโฮออกมาทันที หลูหลู่เห็นแม่ร้องไห้ก็ร้องตาม...

หลายวันหลังจากนั้น หลูหลู่เริ่มใช้ชีวิตแบบนอนกลางดินกินกลางทราย เขาปูเสื่อไว้ใต้ต้นการบูร และหนุนกระเป๋าเดินทางต่างหมอน เขานอนอ่านหนังสือเรียนอยู่ตรงนั้น พอหิวก็เอาเงินที่เหลือไปซื้อของกินที่ร้านขายขนมใกล้ ๆ เด็กน้อยเป็นคนประสาทสัมผัสไว เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเดินอย่างพร้อมเพรียง เขาจะโยนหนังสือไว้ข้าง ๆ และรีบลุกขึ้นทันที ดวงตาดำขลับของเขาจับจ้องไปยังคนเหล่านั้น ขณะที่กลุ่มนักโทษสวมชุดสีดำแบกจอบเสียมเดินเรียงแถวอยู่ไม่ไกล สายตาเปี่ยมล้นความสุขของเขาก็จะประสานกับสายตาของแม่ที่กำลังมองมา

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 150-151)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายที่มีบทบาทในฐานะเป็นลูก แม้จะเป็นเด็กเขาอดทนต่อความลำบากที่ต้องดูแลตัวเองตามลำพัง มารอคอยแม่ที่ถูกจับไปทำงานหนักร่วมกับคนอื่น ๆ เขามีจิตใจที่แข็งเกร่งและมีความอดกลั้น รู้จักพึ่งพาตัวเอง พยายามทำทุกวิธีทางให้ตัวเองมีชีวิตอยู่รอดได้เพื่อจะได้อยู่ใกล้แม่ มีความอดทนต่อสู้กับความยากลำบากด้วยความไม่ย่อท้อ เมื่อง่วงก็ปูเสื่อนอน เมื่อหิวก็ไปซื้อของกินที่ร้าน ทำสุดความสามารถของเด็กเพื่อแก้ปัญหาในชีวิตที่ขาดแม่และต้องการจะอยู่ใกล้แม่ด้วยความรักและห่วงใยแม่

สรุปได้ว่าตัวละครที่มีบทบาทเป็นบุตร มีความกตัญญูต่อพ่อแม่ มีพฤติกรรมรักและเห็นใจแม่ที่ทำงานอยู่ที่บ้านคนเดียว เขาจึงเข้าไปช่วยแม่ ห่วงใยเรื่องสุขภาพของแม่ กลัวแม่จะเหนื่อยกับการเดินทาง ไปยืมรถและของมาทำเป็นรถพิเศษให้แม่นั่งอย่างสบาย แม้ยังอายุน้อย ก็ยังพยายามแบ่งเบาภาระหน้าที่การเลี้ยงแกะให้ครอบครัว ดูแลและรักษาพ่อเลี้ยงที่เจ็บป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้ เป็นเด็กดีที่เข้าใจความลำบากของพ่อแม่ที่เลี้ยงดูเขา

4.1.6 ในฐานะที่เป็นพี่น้องกัน

ตัวละครที่มีบทบาทเป็นญาติพี่น้องในนวนิยายของหยูหัวแสดงออกว่ามีความรัก รักกันและดูแลคนในครอบครัวซึ่งกันและกัน พึ่งพาอาศัยกันและร่วมกันฟันฝ่าปัญหาในชีวิตที่ยากจนด้วยกันจนผ่านพ้นความทุกข์ยากไปได้ ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย อีเล่อ กับ เอ้อเล่อ ในนวนิยายเรื่อง *คนขายเลือด* อีเล่อเป็นพี่ชายเมื่อป่วยไม่สบาย เอ้อเล่อก็เข้ามารับผิดชอบดูแลพี่ชาย และพาพี่ชายกลับบ้านไปรักษาตัว โดยไม่สนใจว่าตัวเองอาจป่วยติดโรคพี่ชายมา ดังตัวอย่าง

> *อีเล่อตอนนี้ไม่หนาวแล้วใช่ไหม จากนั้นเอ้อเล่อถึงรู้สึกตัวว่าหมดเรี่ยวแรง เขาเอนหัวพิงม้านั่งซีเมนต์รู้สึกอยากปล่อยมือที่กอดอีเล่อไว้ พอคิดอย่างนั้นจึงปล่อยให้มือทั้งสองห้อยลงไป อีเล่อเอนตัวมาติดกับเขา เขารู้สึกเหมือนก้อนหินทับตัว เขาปล่อยให้มือทั้งสองข้างได้พักสักครู่แล้วค่อยเอามือยันพื้นให้ลำตัวได้พัก อีเล่อเหงื่อโชกไปทั้งตัว ผ่านไปสักครู่เหงื่อก็ทำให้เย็นลมหนาวพัดเข้าไปในคอเสื้อทำให้เนื้อตัวเขาสั่นสะท้านผมเริ่มมีหยดน้ำไหลลงมา เขาเอื้อมมือไปลูบผมจึงรู้ว่าหิมะบนผมละลาย เขาจับที่เสื้อหิมะบนตัวก็ละลายเช่นกันเหงื่อที่ซึมออกมากับหิมะข้างนอกที่ซึมเข้าไปรวมกันบนเสื้อผ้าของอีเล่อ ทำให้เสื้อเปียกโชก*
>
> *(คนขายเลือด. 2552 : 192)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่มีบทบาทเป็นพี่น้องกัน มีความรักและห่วงใยกันและช่วยเหลือกันเสมอ แม้ว่าเมื่อฝ่ายหนึ่งคืออีเล่อซึ่งเป็นพี่ป่วยเป็นโรค อีกฝ่ายหนึ่งไม่รังเกียจและหาทางพาพี่กลับมารักษาตัวที่บ้าน เขาแบกพี่ชายฝ่าอากาศที่หนาว หิมะตก และหิมะละลายปนกับเหงื่อที่ไหลออกมา เพราะการเดินทางไกล ทั้งคู่เหน็ดเหนื่อยอ่อนแรงก็ไม่ทอดทิ้ง พยายามดูแลช่วยเหลือด้วยความรักความห่วงใย

ตัวละครชาย หลี่กวางโถว กับ ซ่งกัง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* แม้ไม่ใช่พี่น้องที่แท้จริงที่มีพ่อแม่เดียวกัน เป็นลูกติดของพ่อและลูกติดของแม่ แต่พี่น้องสองคนอยู่ด้วยกันเป็นครอบครัวเดียวกันเมื่อแม่ของหลี่กวางโถวได้แต่งงานกับพ่อของซ่งกัง ทั้งสองคนรักและห่วงใยกันเหมือนเป็นพี่น้องสายโลหิตเดียวกัน หลังจากพ่อตายไป ซ่งกังต้องแยกไปอยู่กับปู่จึงแยกกับหลี่กวางโถว ทั้งสองคนคิดถึงและห่วงใยกันตลอด จะไปหากันเสมอ ซ่งกังจะเอาลูกอมมาเยี่ยมหลี่กวางโถวทุกครั้ง เมื่อซ่งกังได้แต่งงานแล้ว ก็ยังเป็นห่วงน้อง ซึ่งมีชีวิตยากลำบาก เขาจึงเอาอาหารมาแบ่งให้น้อง ส่งเงินให้น้องใช้ ความรักสนิทสนมของพี่น้องปรากฏชัดเจนในจดหมายของซ่งกังที่เขียนไว้ก่อนฆ่าตัวตาย ดังตัวอย่าง

เมื่อถึงช่วงเวลาที่หลี่กวางโถวเดียวดายที่สุด ซ่งกังก็เดินทางมาเยี่ยม ซ่งกังยังเอาลูกอมรสนมต้าไป๋ทู่มาด้วย เขาไม่ได้บอกปู่เอาไว้ เช้าขึ้นก็เดินทางออกจากหมู่บ้าน ถามมาตลอดทางว่าจะไปอำเภอหลิวอย่างไร...

...ซ่งกัง... แหงนหน้ามองหลี่กวางโถว แล้วพูดกับเขาว่า

“หลี่กวางโถว ฉันคิดถึงนายจังเลย”...

ซ่งกังล้วงเอาลูกอมนมต้าไป๋ทู่ออกมาจากกระเป๋าห้าเม็ด กำไว้ในมือ แล้วชูให้หลี่กวางโถวดู เขาบอกว่า “นายเห็นรึเปล่า ฉันเอามาให้นาย”

...

หลี่กวางโถวในตอนนี้ชีวิตยากจนข้นแค้นมาก อดมื้อกินมื้อ แขนห้อยขาเป๋ ... เขากัดอ้อยที่คนอื่นโยนทิ้งไปแล้ว... ซ่งกังเห็นสภาพที่ยากจนข้นแค้นของหลี่กวางโถว ก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาครู่หนึ่ง เขาหยุดรถตรงหน้าหลี่กวางโถว ล้วงเงินกับคูปองออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แล้วกระโดดลงจากรถร้องเรียกออกมา

“หลี่กวางโถว”

...ซ่งกังพูดพลางส่งเงินกับคูปองที่อยู่ในมือให้ “นายไปซื้อซาลาเปากินสิ”

...

...ในจดหมายซ่งกังบอกเล่าถึงความหลังอันน่าเวทนาสมัยยังเด็กของทั้งสองคน การใช้ชีวิตพึ่งพาอาศัยกัน พูดถึงตัวเองหลังจากไปอยู่หมู่บ้านแล้ว เดินทางด้วยความยากลำบากเข้าเมืองมาเยี่ยมหลี่กวางโถวได้อย่างไร พูดถึงตอนเขาอายุสิบแปด ในปีนั้นที่กลับมาทำงานในอำเภอหลิวด้วยกัน หลี่กวางโถวเดินเอากุญแจมาให้เขาด้วยท่าทางที่มีความสุขอย่างไร พูดถึงความดีอกดีใจตอนที่ทั้งสองคนได้รับเงินเดือนครั้งแรก หลังจากนั้นพูดถึงหลินหง... หน้าสุดท้ายของจดหมาย ซ่งกังได้กำชับหลี่กวางโถวว่าเพื่อเห็นแก่ความรักระหว่างพี่น้อง เขาจะต้องจัดการเรื่องหลินหงให้เป็นอย่างดี ประโยคสุดท้ายในจดหมายของซ่งกังบอกไว้ว่า

“หลี่กวางโถว เมื่อก่อนนายเคยบอกกับฉันว่า แม้ฟ้าถล่มแผ่นดินทลาย พวกเรายังเป็นพี่น้องกัน ตอนนี้ฉันอยากบอกนายว่า แม้ว่าความตายจะแยกเราจากกัน พวกเราก็ยังเป็นพี่น้องกันอยู่”

(พี่กับน้อง. 2552 : 246-247, 499-500, 842)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่มีบทบาทเป็นพี่น้องกัน แม้จะไม่มีความสัมพันธ์ทางเชื้อสาย แต่ทั้งสองคนรักกัน ดูแลกันมาตั้งแต่เด็ก เมื่อโตขึ้นมาก็ช่วยเหลือฝ่ายที่มีชีวิตยากลำบาก เป็นการร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน ไม่ทอดทิ้งกัน เมื่อน้องมีความสัมพันธ์ทางเพศกับภรรยาของพี่ พี่ก็เข้าใจและให้อภัย บอกว่าสองคนยังรักกันยังเป็นพี่น้องกันแม้พี่จะตายก่อน แสดงให้เห็นว่า ในบทบาทของพี่กับน้องทั้งสองคนรักกันมาก ให้อภัยและช่วยเหลือกันเสมอ จะไม่มีเหตุการณ์ใด ๆ ที่ทำให้พี่น้องโกรธแค้นกันได้

ตัวละครชาย โหย่วชิ่ง กับ เฟิ่งเสีย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* เป็นพี่น้องที่รักและห่วงใยกัน โหย่งชิ่งเป็นน้องชายได้รับการดูแลเลี้ยงดูจากพี่สาวมาตลอด จึงรักใคร่สนิทสนมกับพี่ เมื่อรู้ว่าพี่ถูกพ่อแม่ส่งให้คนอื่นเลี้ยง เพื่อจะได้มีเงินทองให้น้องได้เข้าโรงเรียนเรียนหนังสือ น้องก็ไม่ยอมไปโรงเรียนเพื่อให้พี่กลับมา ดังตัวอย่าง

...ตอนแรกที่มีคนจูงเฟิ่งเสียไป โหย่วชิ่งเบิกตามอง ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น จนกระทั่งเฟิ่งเสียเดินไปไกลแล้ว แกถึงเงยหน้าขึ้นเดินไปเดินมา...

พอถึงเวลากินข้าวกลางวัน ที่โต๊ะไม่มีเฟิ่งเสียแล้ว โหย่วชิ่งกินสองคำก็เลิก ตามองไปมองมาระหว่างข้ากับเจียเจิน...

“พี่ละ”...

เจ้าหนูเก็บตะเกียบ พูดกับแม่ “เมื่อไหร่พี่จะกลับมา”...

...ก้มหน้าลงต่ำ พูดขึ้น

“จะเอาพี่”

เจียเจินจึงบอกว่ายกเฟิ่งเสียให้คนอื่นไปแล้ว เพื่อจะได้เก็บเงินไว้ให้แกเรียนหนังสือ พอได้ยินว่ายกเฟิ่งเสียให้คนอื่นไป โหย่วชิ่งก็อ้าปากร้องไห้โฮร้องไห้พร้อมกับร้องตะโกน

“ข้าไม่เรียน ข้าจะเอาพี่”

...โหย่วชิ่งไม่ได้ทำอะไรผิด เฟิ่งเสียเป็นคนเลี้ยงแกมาจนโต แกสนิทกับพี่สาว คิดถึงพี่สาว...

“ไม่ไปเรียนแล้ว”

ผ่านไปสองเดือน ข้านึกว่าแกจะลืมเฟิ่งเสียแล้ว แต่พอถึงเวลาไปเรียนกลับพูดออกมาอย่างนี้...

“ยังไงก็ไม่ไปเรียน”...

“จะเอาพี่”

...

รุ่งเช้าพอโหย่วชิ่งตื่นขึ้นมาเห็นหน้าพี่สาวก็เอามือขยี้ตาอย่างแรง ขยี้เสร็จมองดูก็ยังเป็นเฟิ่งเสีย ยังไม่ทันเปลี่ยนเสื้อผ้าแกก็กระโดดลงจากเตียง อ้าปากร้องเรียก

“พี่ พี่”

เช้านั้นโหย่วชิ่งหัวเราะตลอดเวลา

(คนตายยาก. 2552 : 73-77)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่มีบทบาทเป็นพี่น้องกันจะมีความรักและห่วงใยกัน มีความสนิทสนมกันมากไม่ยอมอยู่แยกจากกัน เมื่อพ่อแม่ต้องหาเงินมาให้ลูกชายได้เรียน พ่อแม่ต้องยกลูกสาวให้คนอื่น ทำให้พี่น้องแยกกัน น้องไม่มีความสุข คิดถึงพี่สาว ไม่กินข้าว ไม่ไปโรงเรียน และไม่มีความสุข เมื่อพี่กลับมาเขาก็ดีใจและหัวเราะได้ด้วยความสุขที่พบกับพี่สาว

ตัวละครชาย ซุนกวงผิง ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* เป็นพี่ชายของซุนกวงหลิน เขารักน้องชาย แต่ไม่เคยพูดแสดงความรัก เมื่อน้องสอบเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย น้องยืมเงินจากเพื่อนไปลงทะเบียนสมัครสอบ พี่ชายรู้เรื่องก็คืนเงินให้เพื่อนแทนน้อง และเมื่อน้องต้องเดินทางไปเรียนที่ต่างเมือง พี่ชายก็เตรียมของใช้มาส่ง ทำเสมือนเป็นพ่อแม่ผู้ปกครอง ดังตัวอย่าง

ผมไม่ได้บอกเรื่องสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ให้ที่บ้านรู้ ค่าลงทะเบียนเรียนผมยังต้องไปยืมจากเพื่อนนักเรียนในหมู่บ้านเลย ผ่านไปหนึ่งเดือนพอมีเงินผมก็เอาไปคืนเพื่อนคนนั้น แต่เขาบอกว่า

“พี่ชายของนายเอามาคืนให้แล้วล่ะ”

สิ่งที่ทำให้ผมตกใจมาก หลังจากรู้ข่าวว่าผมสอบติด พี่ชายผมก็จัดเตรียมของใช้จำเป็นให้...

วันที่ผมออกเดินทาง มีเพียงพี่ชายมาส่ง เขาแบกฟูกกับผ้าห่มเดินนำหน้า ส่วนผมรีบเดินตามเขาให้ทัน ตลอดระยะทางที่เดินไปด้วยกัน ไม่มีคำพูดใด ๆ หลุดออกจากปากเราทั้งสอง หลายวันที่ผ่านมา ผมรู้สึกประทับใจในการกระทำของพี่ชายมาก อยากมีโอกาสพูดขอบคุณเขาสักครั้ง ทว่าความเงียบที่กั้นกลางระหว่างเราขณะนั้นทำให้ผมเอ่ยปากได้อย่างยากเย็น

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 22-23)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่เป็นพี่น้องกัน มีความรักและจะดูแลซึ่งกันและกัน เมื่อพบปัญหาก็จะสนับสนุนช่วยเหลือกัน แสดงออกโดยการกระทำที่แสดงถึงความรักความห่วงใยที่มีต่อกัน ดังพี่น้องสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้โดยครอบครัวไม่รู้เรื่อง น้องต้องหายืมเงินมาลงทะเบียนเรียน พี่ที่เอาใจใส่ความเป็นอยู่ของน้องรู้เรื่องของน้องก็นำเงินมาใช้คืนเพื่อนและยังเตรียมของใช้ให้น้อง

มาส่งน้องที่จะเดินทางไกล พี่น้องไม่ได้พูดคุยกัน แต่ต่างคนก็รู้สึกดีประทับใจในความรักและการช่วยเหลือสนับสนุนกัน

สรุปว่า ตัวละครที่มีบทบาทเป็นพี่น้องกันจะมีความรักและห่วงใยกัน มีความสนิทสนมกันมาก ไม่ยอมอยู่แยกจากกัน แม้อาจจะไม่มีความสัมพันธ์ทางเชื้อสาย ก็ดูแลกันเสมอ เมื่อพบปัญหาก็จะสนับสนุนช่วยเหลือกันให้มีความสุข เป็นการร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน ไม่ทอดทิ้งกัน

สรุปได้ว่าตัวละครในนวนิยายของหยูหัวมีบทบาทในครอบครัวที่เด่นชัด ตัวละครในฐานะที่เป็นสามีจะมีความรักและห่วงใยภรรยา มีความรับผิดชอบทำงานหนักเลี้ยงดูภรรยาและคนในครอบครัว ทำหน้าที่เป็นสามีที่เป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นที่พึ่งของภรรยาและลูก ตัวละครที่มีบทบาทในฐานะที่เป็นภรรยา รักและห่วงใยสามี ช่วยสามีทำงานหนัก ทำหน้าที่เป็นภรรยาที่ต้องดูแลสามีและครอบครัว เป็นภรรยาที่ดีที่สมบูรณ์ ตัวละครชายที่มีบทบาทเป็นพ่อแสดงออกถึงความรักและห่วงใยลูก ทั้งที่เป็นลูกแท้และลูกเลี้ยง ทั้งลูกชายและลูกสาว เขาปฏิบัติด้วยความรักเท่าเทียมกัน ทำหน้าที่ปกป้องดูแลลูกเพื่อให้ลูกมีชีวิตที่ดี ตัวละครหญิงที่มีบทบาทในฐานะที่เป็นแม่ รักและห่วงใยลูก เอาใจใส่ลูก เสียสละเพื่อลูกทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นลูกแท้หรือลูกเลี้ยง ไม่ว่าจะอยู่ใกล้ชิดหรืออยู่ห่างไกลกันกับลูก ตัวละครที่มีบทบาทเป็นบุตร มีความกตัญญูต่อพ่อแม่ แม้ยังอายุน้อย ก็ยังพยายามแบ่งเบาภาระหน้าที่ให้ครอบครัว ดูแลและรักษาพ่อแม่ เป็นเด็กดีที่เข้าใจความลำบากของพ่อแม่ ตัวละครที่มีบทบาทเป็นพี่น้องกันจะมีความรักและห่วงใยกัน มีความสนิทสนมกันมาก แม้ว่าจะไม่มีความสัมพันธ์ทางเชื้อสาย ก็จะดูแลและสนับสนุนช่วยเหลือกันเสมอ เป็นการร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน

4.2 บทบาทของตัวละครในสังคมในการประกอบอาชีพ

ตัวละครในนวนิยายของหยูหัว 5 เรื่อง มีพฤติกรรมและมีบทบาทในเรื่องแตกต่างกันในสังคม โดยการทำงานมีอาชีพเป็นเกษตรกร คนงาน ครู พนักงาน และนักธุรกิจ มีรายละเอียดดังนี้

4.2.1 เกษตรกร

ตัวละครในนวนิยายของหยูหัวที่มีอาชีพเป็นชาวนา ทำงานหนักปลูกพืชผัก นำไปขายหาเงินให้ครอบครัวมีกินแล้ว ก็ยังนำไปขายที่ตลาดแต่เช้า ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย ฝูกุ้ย ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* มีบทบาทในสังคมโดยการเป็นเกษตรกรผลิตอาหารเลี้ยงดูทั้งตัวเอง ครอบครัวและคนอื่น ๆ ในสังคม ต้องขยันทำไร่ไถนาให้ทันฤดูกาล ทำงานตั้งแต่ฟ้าสว่างจนถึงฟ้ามืด ต้องเช่าที่นามาทำ เลี้ยงดูครอบครัว ทำให้เมื่ออายุมากแล้วร่างกายก็เสื่อมโทรมทำงานไม่ไหว แต่ก็ต้องหาผักไปขายแต่เช้าเพื่อให้ชีวิตอยู่รอด ดังตัวอย่าง

...ข้าคนเดียวทำนาห้าหมู่ เหนื่อยแทบขาดใจ ...ต้องใช้เวลานาน
ฟ้าสว่างพอมองเห็นข้าก็ไปที่นา ... ทำนาต้องให้ทันฤดู ถ้าไม่ทันฤดูก็พลาด

ไปหมด ถ้าเป็นอย่างนั้น อย่าว่าแต่เลี้ยงคนในบ้าน แม้แต่ค่าเช่าที่ต้องให้หลงเอ้อก็ยังไม่พอ...

...

พออายุมาก ร่างกายก็ไม่ไหว ...เมื่อก่อนหาบผักเข้าเมือง เดินรวดเดียวถึง ตอนนี้เดินไปพักไป พักไปเดินไป ข้าต้องออกเดินทางก่อนสว่างสองชั่วโมง ถ้าไปสายก็ไม่มีใครซื้อผัก...

(คนตายยาก. 2552 : 42-43,166)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครมีบทบาทในสังคม ดำเนินอาชีพเป็นเกษตรกรที่ขยันปลูกพืชผักและนำไปขาย เพื่อให้มีรายได้เลี้ยงดูครอบครัว และให้คนในสังคมได้มีอาหารกินไม่อดอยาก เป็นอาชีพที่ต้องใช้ความอดทนขยันในการทำไร่ไถนา จนทำให้ร่างกายเจ็บปวดได้

ตัวละครชาย ปู่ของซ่งกัง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* มีบทบาทในสังคมเป็นเกษตรกร ต้องออกจากหมู่บ้านในชนบทตั้งแต่เช้ามืด ไปขายผักที่ตลาดในเมือง และต้องดูแลหลานด้วย จึงเอาหลานไปขายผักด้วย ดังตัวอย่าง

...ปู่มาขายผักในเมือง เขาก็จะตามมาด้วย สองปู่หลานเดินทางเข้าเมืองตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันสาง... ซ่งกังก็จะหยิบผักสดสองกำ วิ่งไปบนถนนก่อนที่ฟ้าจะสาง วิ่งไปจนถึงประตูบ้านของหลี่กวางโถว เอาผักวางพิงไว้ที่ประตูบ้านเบา ๆ แล้ววิ่งกลับไปที่ตลาดก่อนฟ้าจะสางอีกครั้ง ไปนั่งขายผักอยู่ข้าง ๆ ปู่ ร้องขายแทนปู่ว่า

“ผักสดจ้า ผักสด ๆ!”

พอฟ้าเริ่มสางซ่งกังกับปู่ก็มักจะขายผักหมดแล้ว ปู่ของเขาจะหาบกระจาดเปล่าและจูงมือของซ่งกัง...

(พี่กับน้อง. 2552 : 254)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครชายมีอาชีพเป็นเกษตรกร ทำมาหากินด้วยการปลูกผัก เพื่อเลี้ยงดูครอบครัว เป็นงานที่เหนื่อยต้องตื่นเช้าไปขายผักเสร็จฟ้าก็ยังไม่สว่าง ดำเนินชีวิตยากลำบากอยู่กับหลานสองคน เป็นอาชีพที่ชายชราสามารถทำและหารายได้ เพื่อให้คนในครอบครัวมีชีวิตอยู่รอด

ตัวละครชาย ซุนก่วงไฉ ในนวนิยายเรื่อง *เสียงร่ำไห้กลางสายฝน* มีบทบาทในสังคมเป็นเกษตรกร ปลูกผัก ต้องขนผักไปขายที่อำเภอใกล้เคียงเป็นระยะเวลาครั้งหนึ่ง ดังตัวอย่าง

ก่อนหน้านี้ครึ่งเดือน พ่อขนผักลงเรือไปขายยังอำเภอใกล้เคียง...

...

พ่อตอบว่า “ฉันกับเมียเพิ่งทำเรื่องอย่างว่ามา”

...

ครั้นเมื่อเจิ้งอี้ว์ต๋าพูดถึงเรื่องนี้อีกครั้งในยามชราภาพ เขารู้สึกว่าเรื่องราวเหล่านั้นมีความชวนขันแฝงอยู่ด้วย ดังนั้นเขาจึงให้อภัยและแสดงความเมตตาต่อการกระทำของพ่อในตอนนั้น เขาบอกเจิ้งเลี่ยงว่า

“พวกชาวนาก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้นแหละ”

(เสียงร่ำไห้กลางสายฝน. 2557 : 73, 77)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครมีบทบาทในสังคมเป็นเกษตรกร ทำงานหนัก ก้มหน้าอยู่กับดิน จึงหาวิธีผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อย โดยพูดถึงการมีเพศสัมพันธ์ เป็นการพูดจาตามอำเภอใจ ไม่สุภาพและไม่รู้สึกอับอายใคร สะท้อนถึงคนชนชั้นต่ำในสังคมที่ทำงานหนัก ผลิตอาหารให้คนในสังคม

สรุปได้ว่าตัวละครที่มีบทบาทในสังคมเป็นเกษตรกร ผลิตอาหารเลี้ยงคนในสังคม เป็นคนที่ทำงานหนักเหนื่อย ต้องใช้แรงงานตั้งแต่เช้าจนค่ำ มีชีวิตที่พึ่งพาอาศัยดินและฟ้า ทำให้ตัวละครเป็นคนชนชั้นต่ำ ลำบาก พูดจาหยาบคาย ไม่สุภาพ ต้องทำงานให้ทันฤดูกาล เพื่อให้คนในสังคมมีอาหารกิน

4.2.2 คนงาน

ตัวละครในนวนิยายของหยูหัวที่มีอาชีพเป็นคนงาน ทำงานในโรงงานขนาดใหญ่ที่มีคนจำนวนมาก ทุก ๆ วันทำเหมือนเครื่องจักร ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เพื่อผลิตสินค้าให้คนในสังคม ดังตัวอย่าง

ตัวละครหญิง หลี่หลาน ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* ทำงานเป็นคนงานในโรงงาน เมื่อเจ็บป่วยเป็นโรคต้องไปลางานไปรักษาตัวกับหัวหน้าในโรงไหม เธอเป็นคนงานที่ขยัน ทำงานตามเวลาที่กำหนดไว้ จึงทำให้หัวหน้าสนับสนุนให้ไปรักษาตัว ดังตัวอย่าง

...เขากับหลี่หลานไปที่โรงไหมด้วยกันตอนบ่าย ซึ่งเป็นเวลาทำงานของหลี่หลาน ซ่งฝานผิงอยากพบพูดคุยกับหัวหน้าของหลี่หลาน เพื่อให้เขาเห็นชอบกับการที่หลี่หลานจะไปรักษาอาการปวดศีรษะที่เซี่ยงไฮ้ หลี่หลานขี้ขลาดไม่กล้าไปขออนุญาตลางาน เมื่อเธอพาซ่งฝานผิงมาถึงหน้าห้องทำงานของหัวหน้า เธอขอร้องสามีบอกว่า เธอไม่กล้าเข้าไป อยากให้เขาเข้าไปคนเดียวได้ไหม ซ่งฝานผิงยิ้มแล้วพยักหน้า บอกให้หลี่หลานรอฟัง

...

เมื่อซ่งฝานผิงกับหัวหน้าออกมาพร้อมกัน หัวหน้าไม่เพียงเห็นด้วยที่หลี่หลานจะไปรักษาตัวที่เซี่ยงไฮ้ ยังบอกกับหลี่หลานอีกว่า เมื่อไปเซี่ยงไฮ้

แล้ว ไม่ต้องกังวลอะไรทั้งนั้น รักษาตัวให้ดี มีอะไรลำบากก็บอกได้ ที่โรงไหมจะช่วยเหลืออย่างแน่นอน

(พี่กับน้อง. 2552 :92-93)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครมีบทบาททางสังคม คือ เป็นคนงานทำงานในโรงไหม ผลิตเสื้อผ้า ทำงานตามคำสั่งของหัวหน้า เข้างานและเลิกงานที่ต้องปฏิบัติตามเวลาทำการ มีหัวหน้าควบคุมดูแลการทำงาน เมื่อจำเป็นต้องลางาน ก็ต้องมาขออนุญาตจากหัวหน้า การทำงานถูกควบคุมโดยหัวหน้า เห็นได้จาก เมื่อลางานเป็นเวลานาน ก็ต้องไปขอลากับหัวหน้า เธอทำงานหนัก ไม่อยากลางานจึงต้องให้สามีมาพูดแทน

ตัวละครชาย สี่ซานกวาน ในนวนิยายเรื่อง คนขายเลือด มีบทบาททางสังคม คือ เป็นคนงานทำงานในโรงไหม ทำงานใช้แรงงานขนส่งสายด้ายไปให้คนงานอื่นดำเนินขั้นตอนต่อ โรงงานมีสวัสดิการ คือ จะได้รับถุงมือเดือนละคู่หนึ่ง ดังตัวอย่าง

งานของสี่ซานกวานคือเข็นรถที่ใส่รังไหมสีขาวเต็มคัน เข็นไปมาใต้หลังคาขนาดใหญ่ ทุกวันเขาจะหัวเราะกับสาว ๆ กลุ่มหนึ่ง ท่ามกลางเสียงเครื่องจักรที่ดังกระหึ่ม...

สี่ซานกวานทำหน้าที่ส่งรังไหมในโรงไหม เขาได้ประโยชน์อย่างหนึ่งคือได้รับถุงมือที่ทอจากด้ายสีขาวหนึ่งคู่ทุกเดือน คนงานหญิงในโรงงานเห็นเข้าต่างพากันอิจฉา...

(คนขายเลือด. 2552 : 24, 46)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครมีบทบาททางสังคม คือ การทำงานอย่างเข้มแข็งเป็นคนงานในโรงไหม ทำหน้าที่ส่งด้ายไปให้คนงานอื่นโดยไม่บกพร่อง ทำตามหน้าที่และคำสั่งของโรงงาน ทำงานร่วมกับเพื่อนร่วมงานเพื่อผลิตสินค้ามาให้คนในสังคมซื้อไปใช้ เป็นอาชีพที่มั่นคงและปลอดภัย สร้างรายได้ให้ครอบครัว

สรุปได้ว่าตัวละครที่มีบทบาททางสังคมเป็นคนงานใช้แรงงาน ทำงานในโรงงานที่มีขนาดใหญ่ มีคนงานจำนวนมาก นอกจากปฏิบัติตามหน้าที่ใดหน้าที่เดียว ทำงานผลิตสินค้า การทำงานต้องมีวินัยและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของที่ทำงาน เพื่อมีรายได้เลี้ยงดูคนในครอบครัวให้มั่นคง

4.2.3 ครู

ตัวละครในนวนิยายของหยูหัวมีอาชีพเป็นครู มีบทบาททางสังคมในการอบรมสั่งสอนให้ความรู้แก่เด็กและวัยรุ่น ให้เติบโตเป็นคนดี ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย ครูพละ ในนวนิยายเรื่อง *คนตายยาก* มีบทบาททางสังคม คือ เป็นครูสอนพลศึกษา เขารักและดูแลนักเรียนมาก และแสดงความรักเอาใจใส่นักเรียน โดยการซื้อลูกกวาด

ให้เด็ก เมื่อนักเรียนที่เรียนเก่งดีเด่นของเขาได้เสียชีวิตไป เขาก็อยู่เป็นเพื่อนผู้ปกครองของนักเรียน พูดปลอบใจและห้ามไม่ให้ผู้ปกครองทำร้ายแพทย์ที่รักษาลูกด้วยอารมณ์โมโห ดังตัวอย่าง

คนร่างอ้วนนั่นมือใหญ่มาก จับหัวโหย่วชิ่งเกือบมิด ข้าจึงมองไม่เห็นหัวลูก เหมือนกับว่าบนคอของแกมีมืองอกออกมา แล้วแกกับครูก็เดินไปที่หน้าร้านด้วยกันอย่างสนิทสนม ข้าเห็นคนอ้วนซื้อลูกกวาดให้โหย่วชิ่งกำหนึ่ง โหย่วชิ่งรับด้วยมือทั้งสองข้าง แล้วยัดใส่กระเป๋ากางเกง มือข้างหนึ่งยังคงอยู่ในกระเป๋า พอเดินกลับมา โหย่วชิ่งก้หน้าแดงด้วยดีใจ

เย็นนั้นข้าถามแกว่าคนอ้วนนั่นเป็นใคร แกตอบว่า

“ครูพละ”

ข้าถามอีก “ทำอย่างกับเป็นพ่อแก”

...

ครูพละเข้ามานั่งข้าง ๆ ข้า เราสองคนหันหน้าเข้าหากันร้องไห้ ข้าลูบใบหน้าของโหย่วชิ่ง เขาก็ลูบบ้าง...

คำรามเสร็จก็เตะ มีคนเข้ามารวบตัวข้าไว้ พอหันไปมองเป็นครูพละนั่นเอง...

ครูพละบอกว่า “อย่าวู่วาม”

...

ครูพละจับข้าไว้ ข้าดิ้นไม่หลุด ได้แต่ร้องไห้วิงวอน

“ข้ารู้ว่าครูรักโหย่วชิ่ง งั้นก็ปล่อยข้าเถอะ”

ครูพละยังคงจับข้าไว้แน่น ข้าเอาศอกกระทุ้งเขา เขาก็ไม่ยอมปล่อย ปล่อยให้หมอคนนั้นลุกหนีไปได้...

ครูพละแข็งแรงมาก พอจับข้าไว้ข้าก็ดิ้นไม่หลุด ข้าเอาศอกกระทุ้งเขา เขาก็ไม่กลัวเจ็บ ได้แต่บอกข้าว่า

“อย่าวู่วาม”

(คนตายยาก. 2552 : 99-100, 117)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่มีบทบาททางสังคมเป็นครู นอกจากสอนให้นักเรียนมีความรู้ และเป็นเด็กดี ครูมีความรักและห่วงใยนักเรียน เอาใจใส่ สั่งสอนดูแลนักเรียนเหมือนเป็นพ่อแม่ อธิบายความเป็นอยู่ของนักเรียนให้ผู้ปกครองรับรู้จะได้ไม่เป็นห่วงลูก เมื่อนักเรียนพบปัญหาครูก็จะช่วยเหลือเผื่อแผ่มาถึงคนในครอบครัวด้วย เขาจึงเป็นครูที่มีความรับผิดชอบต่อนักเรียนมาก และดูแลมาถึงผู้ปกครองด้วย

ตัวละครชาย ซ่งฝานผิง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* นอกจากมีบทบาทเป็นพ่อแล้ว ยังทำหน้าที่เป็นครูของลูก ๆ ด้วย มีบทบาทในการสั่งสอนลูกให้อ่านหนังสือออก โดยสร้างบรรยากาศเป็นห้องเรียนที่ครูกำลังสอนนักเรียน เป็นวิธีสอนลูก ๆ ให้มีความรู้ความสามารถในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ฝึกวินัยให้แสวงหาความรู้เหมือนเป็นครูคนหนึ่ง ดังตัวอย่าง

หลี่กวางโถวและซ่งกังไม่รู้ความหมายของคำว่า "เจ้าที่ดินซ่งฝานผิง" ที่อยู่บนแผ่นไม้ แต่รู้ว่าข้อความนั้นทำให้ซ่งฝานผิงโชคร้ายจนทุกวันนี้... มีอยู่วันหนึ่ง เด็กทั้งสองก็อดไม่ได้ ถามเขาว่า

"คำนี้คืออะไร"

..."ผ่านฤดูร้อนนี้ไป ลูก ๆ ก็จะได้เข้าโรงเรียนแล้ว พ่อจะสอนหนังสือให้ก่อน เริ่มจากข้อความบนนี้เลย"

นั่นคือการเรียนครั้งแรกของหลี่กวางโถวและซ่งกัง ซ่งฝานผิงให้พวกเขานั่งตัวตรง เอามือวางไว้ให้เรียบร้อย แล้วก็หยิบแผ่นไม้นั้นไปแขวนไว้ที่ผนังห้อง แล้วยังไปหยิบตะเกียบของคนโบราณมาหนึ่งอัน...

ซ่งฝานผิงยืนอยู่ด้านหน้าแผ่นไม้นั้น กระแอมอย่างเอาจริง เอาจัง สามครั้งแล้วพูดว่า "ตอนนี้เข้าเรียนแล้ว พ่อจะประกาศกฎสองข้อให้รู้ก่อน ข้อหนึ่ง ห้ามขยุกขยิก ข้อสอง หากมีข้อคิดเห็นใด ๆ ให้ยกมือก่อน"

(พี่กับน้อง. 2552 : 122)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครมีบทบาททางสังคม เช่นเดียวกับครูที่สอนความรู้ให้แก่เด็ก ๆในโรงเรียน เป็นครูคนแรกของลูกในครอบครัว อบรมสั่งสอนให้รู้ภาษาฝึกการคิดกระตุ้นให้รู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตัวเอง เป็นการปูพื้นฐานให้สังเกตและคิดค้นหาคำตอบในชีวิต สอนให้เด็กมีความสามารถคิดคำตอบและแก้ปัญหาในชีวิตแม้จะยากลำบากก็ตาม

สรุปได้ว่าตัวละครที่มีบทบาทเป็นครู เป็นคนที่ทำหน้าที่สั่งสอนอบรมด้วยความรักและความเอ็นดูต่อเด็ก ๆ มีเวลาอยู่ใกล้ชิดกับเด็ก การอบรมสั่งสอนในฐานะเป็นครูจะส่งเสริมให้เด็กเติบโตเป็นคนดี ทำดีต่อสังคม และเป็นคนที่มีความสามารถแก้ปัญหาในชีวิตได้ดียิ่งขึ้น

4.2.4 พนักงานรัฐ

ตัวละครในนวนิยายของหยูหัวที่มีอาชีพเป็นพนักงานรัฐ ทำงานในหน่วยงานของรัฐบาล มีความรับผิดชอบต่องานตามหน้าที่ ดังที่ทำงานเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่คนอื่น หรือแก้ปัญหาความเดือดร้อนให้ครอบครัวที่ลำบาก ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย เถาชิง ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* ทำงานเป็นพนักงานรัฐ เขาจะติดตามข่าวสารปัญหาของชาวบ้าน โดยนั่งอ่านหนังสือพิมพ์เพื่อรู้ข่าวสาร เหตุการณ์ในสังคม เมื่อพบว่ามีหญิงหม้ายที่ป่วยใกล้ตาย เขาก็ช่วยเหลือพาเด็กมาสอบถามเรื่องการเป็นเด็กกำพร้า เขาเชิญชาวบ้าน

นั่งและเอาใจใส่ตั้งใจฟังคำบอกเล่าถึงสภาพความเป็นอยู่ของครอบครัวที่พบปัญหาและให้คำตอบอย่างละเอียด ดังตัวอย่าง

...มีผู้ชายอายุสามสิบกว่านั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ที่โต๊ะทำงาน... เมื่อเจ็ดปีก่อนเขาเคยเอาศพของซ่งฝานผิงใส่รถลาก ลากจากสถานีรถโดยสารมาถึงบ้าน หลี่กวางโถวจำได้ว่าเขาชื่อเถาชิง...

เถาชิงพยักหน้า วางหนังสือพิมพ์ในมือลงและมองหลี่กวางโถวอย่างละเอียด...

เถาชิงพูดอย่างยิ้มแย้มว่า “เข้ามาถามสิครับ”

...

เถาชิงยังคงยิ้มแย้มแล้วพูดว่า “เข้ามาเถอะ”

เขาพูดพลางลุกขึ้นยกเก้าอี้ตัวหนึ่งมาให้หลี่หลานนั่ง... เถาชิงชี้ที่เก้าอี้แล้วพูดว่า

“นั่งลงก่อนแล้วค่อยพูด”

เถาชิงพลิกใบสำมะโนครัวดูแล้วพูดว่า “ผมเห็นแล้ว คุณมีธุระอะไรล่ะครับ”

หลี่หลานฝืนยิ้มนิดหนึ่ง แล้วพูดว่า “ฉันเป็นโรคปัสสาวะเป็นพิษ คงอยู่ได้อีกไม่นาน หลังจากที่ฉันตายไป ลูกชายก็ไม่มีญาติแล้ว เขาจะได้รับการสงเคราะห์ไหมคะ”

เถาชิงมองหลี่หลานอย่างตกใจ แล้วก็มองหลี่กวางโถว เขาพูดพลางพยักหน้า “ได้รับสิ ทุกเดือนเขาจะได้รับเงินแปดหยวน คูปองอาหารยี่สิบชั่ง คูปองน้ำมันและคูปองเสื้อผ้าฤดูการละหนึ่งครั้ง รวมทั้งจะได้รับเข้าทำงานด้วย”

...

เถาชิงหัวเราะ เขาส่งใบสำมะโนครัวคืนให้หลี่หลาน แล้วพูดว่า “สถานการณ์ของคุณผมเข้าใจดี คุณวางใจเถอะ เรื่องนี้ผมจัดการเอง หลังจากนี้ให้ลูกชายของคุณมาพบผมก็เรียบร้อยแล้ว”

(พี่กับน้อง. 2552 : 267-268)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่เป็นพนักงานรัฐ ทำงานแก้ไขความเดือดร้อน ช่วยเหลือชาวบ้านที่มีปัญหาเดือดร้อน ยินดีตอบคำถาม อธิบายให้ชาวบ้านเข้าใจนโยบายช่วยเหลือเด็กกำพร้า ปฏิบัติต่อชาวบ้านอย่างสุภาพอ่อนน้อม เอาใจใส่ ตั้งอกตั้งใจฟังปัญหาของชาวบ้านกล่าวปัญหาของครอบครัว และรับปากให้ชาวบ้านไว้วางใจรัฐ

ตัวละครชาย หยังจินเปียว ในนวนิยายเรื่อง *เจ็ดวันหลังความตาย* เป็นพนักงานตำแหน่งพนักงานรถไฟเล็ก ๆ ที่รับผิดชอบทำงานโดยดูแลรางรถไฟ เขารับผิดชอบและช่วยเหลือผู้โดยสารที่มาใช้บริการ เช่น ชี้เส้นทางที่เดินทางและช่วยยกกระเป๋าให้ ดังตัวอย่าง

> *...ผมมองเห็นพ่อยืนอยู่ที่ชานชาลาหมายเลขสี่ ขณะที่ผมเดินเข้าไปหา พ่อกำลังบอกทางแก่ผู้โดยสารที่เดินมาผิดชานชาลาอย่างละเอียด ผมรอจนผู้โดยสารคนนั้นบอกว่า “ขอบคุณค่ะ” และวิ่งจากไป ผมจึงเรียกพ่อ “พ่อครับ”*
>
> *...พ่อพยักหน้าเล็กน้อย ขอบตาแดง น้ำตารื้น แล้วรีบหันหลังกลับไปทำงานต่อ ผมมองนาฬิกาที่อยู่บนชานชาลาเห็นว่าตอนนี้ยังเป็นเวลาทำงานของเขา อีกยี่สิบนาทีพ่อถึงจะเลิกงาน ผมจึงลากกระเป๋าเดินทางไปรอที่ข้างบันไดทางลงของทางเชื่อมใต้ดิน ผมยืนมองพ่อซึ่งทำงานด้วยความมุ่งมั่นและจริงจัง พ่อบอกทางแก่ผู้โดยสารว่า รถไฟขบวนที่พวกเขาจะต้องขึ้นอยู่ตรงไหน และยังช่วยผู้โดยสารสูงอายุยกกระเป๋าขึ้นรถไฟด้วย เมื่อรถไฟขบวนนั้นเคลื่อนตัวออกจากชานชาลา พ่อก็เงยหน้ามองนาฬิกา เมื่อเห็นว่าได้เวลาเลิกงานแล้ว พ่อก็เดินมาหาและช่วยผมยกกระเป๋าลงบันได*
>
> *(เจ็ดวันหลังความตาย. 2557 : 99)*

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่มีบบาทรับผิดชอบเป็นพนักงานรัฐ เช่น ตัวละครที่ทำงานในหน้าที่ดูแลรางรถไฟในสถานีรถไฟ เป็นอาชีพที่ต้องมีความเสียสละอยู่กับรางรถไฟตลอด ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่ผู้โดยสารด้วยความเห็นใจ รู้จักสังเกตสถานการณ์การเดินรถของรถไฟ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่การงานอย่างสูง

สรุปได้ว่าตัวละครที่มีบทบาททางสังคมเป็นผู้ทำงานในตำแหน่งพนักงานรัฐ เป็นคนที่มีความเสียสละให้ชาวบ้าน ที่มีความเดือดร้อน ช่วยเหลือและแก้ปัญหาให้กับคนที่ยากลำบากที่เข้ามาขอความช่วยเหลือ มีความรับผิดชอบต่อการงานหน้าที่อย่างสูง

4.2.5 นักธุรกิจ

ตัวละครในนวนิยายของหยูหัวที่มีอาชีพเป็นนักธุรกิจ มีความเฉลียวฉลาดคิดเร็วและกล้าลงทุน มีบทบาทในการสร้างเศรษฐกิจให้สังคม ดังตัวอย่าง

ตัวละครชาย หลี่กวางโถว ในนวนิยายเรื่อง *พี่กับน้อง* มีบทบาททางสังคม คือ มีอาชีพเป็นนักธุรกิจ คิดหาช่องทางค้าขาย รับซื้อของถูกจากต่างประเทศมาขายแพงในประเทศจีน ได้กำไรส่วนต่าง และมีการหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจในเมืองใหญ่ และกลายเป็นศูนย์กลางธุรกิจที่สร้างความร่ำรวยให้นักธุรกิจอื่น ๆ ดังตัวอย่าง

หลี่กวางโถวกางปีกโบยบินไปยังสถานที่ต่าง ๆ ของญี่ปุ่น... เขาไปเดินแกว่งไกวอยู่ที่ญี่ปุ่นสองเดือนกว่าแล้ว ไปรับซื้อเสื้อสูทขยะมาสามพันห้าร้อยหกสิบเจ็ดตัน เสื้อสูทขยะเหล่านี้ดูแล้วก็ล้วนแต่ใหม่เอี่ยม ทั้งหมดทำออกมาได้เนี้ยบเหมือนกับสูทที่ตัดเย็บโดยอาร์มานี ช่างชาวอิตาลี... หลี่กวางโถวจึงว่าจ้างเรือบรรทุกสินค้าของจีน...มาส่งที่เซี่ยงไฮ้ หลี่กวางโถวไม่กล้าว่าจ้างเรือบรรทุกสินค้าของญี่ปุ่น เขาว่าเรือญี่ปุ่นนั้นแพงเกินไป เขาว่าเงินค่าแรงที่จ้างคนงานท่าเรือของญี่ปุ่นย้ายสูทขยะขึ้นมาบนเรือบรรทุกสินค้า ยังแพงกว่าค่าสูทขยะสามพันห้าร้อยหกสิบเจ็ดตันเสียอีก หลี่กวางโถวนำสูทขยะของญี่ปุ่นออกมาขายที่เซี่ยงไฮ้ หลายวันนั้นราชาของเก่าจากทั่วประเทศพากันเดินทางมาเซี่ยงไฮ้ ว่ากันว่าเข้าพักในโรงแรมสี่ดาวแห่งหนึ่งบนถนนนานกิงจนเต็ม ราชาของเก่าแต่ละคนนำเงินสดบรรจุไว้ในกระสอบเป้า ถือกระสอบมาลงทะเบียนเข้าพักที่ห้องโถงของโรงแรมสี่ดาว ถือกระสอบเบียดเสียดกันเข้าไปในลิฟต์ ถือกระสอบเข้าห้องของแต่ละคน สุดท้ายเงินในกระสอบของพวกเขาทั้งหมดก็ไหลมาอยู่ที่หลี่กวางโถว สูทขยะของหลี่กวางโถวถูกส่งผ่านไปทางรถไฟ ทางถนน และทางน้ำ ส่งไปยังที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศจีน ชาวบ้านของแต่ละท้องที่ทั่วประเทศต่างถอดชุดจงซานที่ยับยู่ยี่ออก แล้วหันมาสวมสูทขยะที่ผลิตจากญี่ปุ่นของหลี่กวางโถว

(พี่กับน้อง. 2552 : 566-567)

จากตัวอย่างแสดงว่าตัวละครที่มีอาชีพเป็นนักธุรกิจรู้วิธีซื้อของถูกมาขายได้รายได้กำไรมาก เฉลียวฉลาดรู้จักสังเกตความนิยมของคนในสังคม ค้าขายสินค้าที่ตอบสนองความต้องการของตลาด กิจการของเขาทำให้คนอื่น ๆ มีการร่วมทำธุรกิจ สร้างงานและรายได้ให้คนมากมาย เพิ่มความมั่นคงให้ชีวิตและสร้างเศรฐกิจให้รัฐบาลและประเทศให้ก้าวหน้าขึ้น

สรุปได้ว่าตัวละครที่มีบทบาททางสังคมเป็นนักธุรกิจ สร้างงานและรายได้ให้คนร่วมงาน รู้จักสังเกตความนิยมของตลาด ค้าขายสินค้าจากที่หนึ่งมาอีกที่หนึ่ง กล้าลงทุน ปฏิบัติดำเนินธุรกิจให้เจริญเติบโตด้วยความขยันและความเฉลียวฉลาดของผู้ประกอบการ สร้างเศรฐกิจให้สังคมมากมาย

สรุปได้ว่าตัวละครที่เป็นเกษตรกร เป็นคนที่ทำงานหนักเหนื่อย ทำให้ตัวละครเป็นชนชั้นต่ำ ลำบาก พูดจาหยาบคาย ไม่สุภาพ ต้องทำงานให้ทันฤดูกาล ทำให้คนในสังคมมีอาหารกิน ตัวละครที่เป็นคนงานใช้แรงงาน การทำงานต้องมีวินัยและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของที่ทำงาน เพื่อมีรายได้เลี้ยงดูคนในครอบครัวให้มั่นคง ตัวละครที่มีบทบาทเป็นครู เป็นคนที่ทำหน้าที่สั่งสอนอบรมด้วยความรักและความเอ็นดูต่อเด็ก ๆ มีเวลาอยู่ใกล้ชิดกับเด็ก ตัวละครที่เป็นผู้ทำงานในตำแหน่งพนักงานรัฐเป็นคนที่มีความเสียสละให้ชาวบ้านที่มีความเดือดร้อน มีความรับผิดชอบต่อการงานหน้าที่อย่างสูง ตัวละครที่เป็นนักธุรกิจ สร้างงานและรายได้ให้คนร่วมงาน กล้าลงทุนทำค้าขายตามความนิยมของตลาด สร้างเศรฐกิจให้สังคมมากมาย

บทที่ 5
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว และเพื่อวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว โดยคัดเลือกวรรณกรรมแปล แต่งโดยผู้แต่งชาวจีน หยูหัว จำนวน 5 เรื่อง จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ นานมีบุ๊คส์ ได้แก่ เรื่อง “พี่กับน้อง” แปลโดย ลภัสรดา แซ่ตั๊น เรื่อง “เจ็ดวันหลังความตาย” แปลโดย ณฐา เกียรติบารมี และอรินทรา ตั้งสถิตเกียรติ์ เรื่อง “คนตายยาก” แปลโดย รำพรรณ รักศรีอักษร เรื่อง “คนขายเลือด”แปลโดย รำพรรณ รักศรีอักษร และเรื่อง “เสียงร่ำไห้กลางสายฝน” แปลโดย ณฐา เกียรติบารมี และอรินทรา ตั้งสถิตเกียรติ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะได้ดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครในนวินยายแปลของหยูหัว ผลการวิจัยพบว่าตัวละครในนวนิยายของหยูหัวมีลักษณะนิสัยและการกระทำหรือพฤติกรรมที่สมจริงตามพฤติกรรมธรรมชาติของมนุษย์ที่มีทั้งด้านดีและไม่ดี.มีบทบาททั้งในครอบครัวและมีบทบาททางสังคมในการประกอบอาชีพ ผลสรุปการวิจัยมีดังนี้

5.1.1 ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

การวิเคราะห์ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว แบ่งเป็น ตัวละครชาย และตัวละครหญิง สรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครชาย

1) นวนิยายแปลของหยูหัวได้สร้างตัวละครชายที่มีลักษณะนิสัยในด้านดี คือ มีความอดทนและความพยายาม มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว มองโลกในแง่ดีและต่อสู้ชีวิตที่ยากลำบาก และการมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ทำให้ตัวละครชายซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัว ต้องอดทนต่อสู้และดำเนินชีวิตอย่างลำบากและเผชิญกับเหตุการณ์ร้ายแรงด้วยความเข้มแข็งและการมองโลกในแง่ดีมาโดยตลอด ช่วยให้นำพาตัวเองและครอบครัวผ่านพ้นจากความยากลำบากไปได้ดี

2) นวนิยายแปลของหยูหัวได้สร้างตัวละครชายที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมในด้านไม่ดีคือ มีจิตใจแข็งกระด้าง หยาบคาย มีนิสัยโหดร้าย มีความวิปริตและหมกหมุ่นทางเพศ ซึ่งผิดขนบธรรมเนียมประเพณีจีน ทำให้ครอบครัวและคนอื่นเดือดร้อนหรือเสียใจ และได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตได้

2. ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครหญิง

1) นวนิยายแปลของหยูหัวได้สร้างตัวละครหญิงที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมในด้านดี คือ มีความอดทนเข้มแข็งต่อสู้กับชีวิตที่ยากลำบาก ประหยัดค่าใช้จ่าย ไม่ใช้จ่ายให้สิ้นเปลือง ช่วยลดภาระของครอบครัวเพื่อให้ครอบครัวอยู่รอดและทุกคนมีความสุขได้

2) นวนิยายแปลของหยูหัวได้สร้างตัวละครหญิงที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมในด้านไม่ดี คือ มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ไม่ได้แต่งงานเป็นสามี ไม่ซื่อสัตย์สามี ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดขนบธรรมเนียมประเพณีจีนและศีลธรรม

5.1.2 บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

การวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว สรุปผลการวิจัยดังนี้

1. บทบาทของตัวละครในครอบครัว

นวนิยายแปลของหยูหัวได้สร้างตัวละครที่มีบทบาทต่าง ๆ ได้แก่

1) ตัวละครในฐานะที่เป็นสามี มีความรักและความรับผิดชอบเลี้ยงดูภรรยา ห่วงใยภรรยา จึงต้องทำงานหนักเลี้ยงดูภรรยาและคนในครอบครัว ทำหน้าที่เป็นสามีที่ดี เป็นหัวหน้าครอบครัวที่เข้มแข็ง เป็นที่พึ่งของภรรยา

2) ตัวละครในฐานะที่เป็นภรรยา รักและห่วงใยสามี ยอมแต่งงานและใช้ชีวิตที่ยากลำบากกับสามี ไม่เคยทอดทิ้งครอบครัวไป ช่วยสามีทำงานหนัก ทำหน้าที่เป็นภรรยาที่ต้องดูแลครอบครัว คอยดูแลความเป็นอยู่ในชีวิตประจำวันของสามี ร่วมทุกข์สุขกับสามี เป็นภรรยาที่ดีที่ทำหน้าที่อย่างสมบูรณ์

3) ตัวละครในฐานะที่เป็นบิดา แสดงออกถึงความรักและห่วงใยลูก ทั้งที่เป็นลูกแท้และลูกเลี้ยง รักทั้งลูกชายและลูกสาว โดยปฏิบัติด้วยความรักที่เท่าเทียมกัน ทำหน้าที่ปกป้องดูแลลูกเพื่อให้ลูกมีชีวิตที่ดี เสียสละความสุขของตัวเองเพื่อแก้ปัญหาให้ลูก ใช้เวลาดูแลและอยู่กับลูกอย่างใกล้ชิด เอาใจใส่การเติบโตของลูก สอนให้ลูกเป็นคนร่าเริงคิดแต่สิ่งดีงาม ช่วยเหลือและสร้างความเชื่อมั่นให้ลูกในเวลาที่เดือดร้อน

4) ตัวละครในฐานะที่เป็นมารดา ทำหน้าที่เป็นที่พึ่ง รักและห่วงใยลูก เอาใจใส่ลูก เสียสละเพื่อลูกทุกอย่าง ไม่ว่าจะเป็นลูกแท้หรือลูกเลี้ยง ซึ่งจะรักเท่าเทียมกัน และไม่ว่าจะอยู่ใกล้ชิดหรืออยู่ห่างไกลกันกับลูก มีความเชื่อมั่นว่าลูกเป็นคนดี ตัวละครในนวนิยายเป็นแม่ที่หวังว่าลูกจะมีชีวิตที่ดีและมีความสุข

5) ตัวละครในฐานะที่เป็นบุตร มีความกตัญญูต่อพ่อแม่ มีพฤติกรรมรักและเห็นใจแม่ที่ทำงานอยู่ที่บ้านคนเดียว เขาจึงเข้าไปช่วยแม่ ห่วงใยเรื่องสุขภาพของแม่ กลัวแม่จะเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทาง ไปยืมรถและของมาทำเป็นรถพิเศษให้แม่นั่งอย่างสบาย แม้ยังอายุน้อย ก็ยังพยายาม

แบ่งปันภาระหน้าที่การทำงานให้ครอบครัว ดูแลและรักษาพยาบาลพ่อเลี้ยงที่เจ็บป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่ได้ เป็นเด็กดีที่เข้าใจความลำบากของพ่อแม่ที่เลี้ยงดูเขา

6) ตัวละครในฐานะที่เป็นพี่น้องกัน มีความรักและห่วงใยกัน มีความสนิทสนมกันมาก ไม่ยอมอยู่แยกจากกัน แม้อาจจะไม่มีความสัมพันธ์ทางเชื้อสายก็ดูแลกันเสมอ เมื่อพบปัญหาก็จะสนับสนุนช่วยเหลือกันให้มีความสุข เป็นการร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกัน ไม่ทอดทิ้งกันจนกว่าจะตายจากกัน

2. บทบาทของตัวละครทางสังคมในการประกอบอาชีพ

นวนิยายแปลของหยูหัวได้สร้างตัวละครที่ประกอบอาชีพในสังคม ได้แก่

1) เกษตรกร ทำงานหนักเหนื่อย เป็นคนที่ใช้แรงงาน ซึ่งต้องพึ่งพาอาศัยดินและฟ้า เป็นคนที่พูดจาหยาบคายไม่สุภาพ ทำงานในนาให้ทันฤดูกาล และปลูกผักไปขายทำให้คนในสังคมมีอาหารกินและเลี้ยงชีวิตอยู่ได้

2) คนงาน เป็นผู้ใช้แรงงานทำงานในโรงงานที่มีขนาดใหญ่ มีคนงานทำงานด้วยกันจำนวนมาก ปฏิบัติงานตามหน้าที่อย่างใดอย่างหนึ่งเพียงหน้าที่เดียว เป็นแรงงานที่เป็นส่วนประกอบของการผลิตสินค้า ทำงานอย่างมีวินัยตามกาลเวลาและกฎเกณฑ์ของโรงงาน มีรายได้ไม่มากเพียงพอให้ครอบครัวมีกินมีใช้

3) ครู เป็นคนที่ทำหน้าที่สอนความรู้ อบรมให้เป็นคนดี มีความรักและความเอ็นดูต่อเด็ก ๆ ทุ่มเทเวลาอยู่กับเด็ก อบรมสั่งสอนให้เด็กเติบโตมาเป็นคนดี ทำดีต่อสังคม เป็นคนมีความสามารถแก้ปัญหาในชีวิตโดยเฉพาะพ่อแม่ที่เป็นครูคนแรกของลูก

4) พนักงานรัฐ เป็นคนที่ทำงานของรัฐ มีความเสียสละให้ชาวบ้าน เมื่อมีความเดือดร้อนก็จะช่วยเหลือและแก้ปัญหาให้โดยเฉพาะกับคนที่ยากลำบากที่เข้ามาหาความช่วยเหลือ มีความรับผิดชอบต่อการงานหน้าที่อย่างสูง

5) นักธุรกิจ มีเทคนิคในการขาย รู้จักซื้อของถูกมาขายราคาแพงได้กำไรจากส่วนต่างจนร่ำรวย คิดสังเกตสิ่งที่นิยมของคนในสังคม ขายสินค้าที่ตอบสนองความต้องการของตลาด ทำให้ธุรกิจขยายตัว มีคนอื่น ๆ มาทำธุรกิจที่สร้างรายได้ให้แก่สังคมและประเทศ เพราะสร้างตำแหน่งการงานให้คนที่ตกงาน เพิ่มรายได้และสร้างเศรฐกิจให้รัฐบาลและประเทศ

5.2 อภิปรายผล

งานวิจัยมีวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 คือ เพื่อวิเคราะห์ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว ผลการวิจัยพบว่า ตัวละครชายและตัวละครหญิงมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมทั้งด้านดีและด้านไม่ดี ในด้านดีตัวละครชายมีความอดทนและความพยายาม มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว การมองโลกในแง่ดีและสู้ชีวิต การมีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ในด้านลักษณะ

นิสัยและพฤติกรรมไม่ดี คือ เป็นคนที่มีจิตใจแข็งกระด้าง หยาบคาย โหดร้าย วิปริต และหมกมุ่นทางเพศ ตัวละครหญิงมีนิสัยและพฤติกรรมด้านดี คือ มีความอดทนเข้มแข็ง และประหยัด ส่วนด้านไม่ดีคือ ไม่ซื่อสัตย์ต่อสามีโดยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายที่ไม่ใช่สามีของตนเอง สรุปได้ว่านวนิยายแปลของหยูหัวได้สร้างตัวละครที่มีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมทั้งในด้านดีและด้านไม่ดีตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเนื้อหาของนวนิยาย สอดคล้องกับแนวคิดของ สายทิพย์ นุกูลกิจ (2543: 182-187) กล่าวว่า ตัวละครมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมหลายอย่างทั้งด้านดีและด้านไม่ดี มีอารมณ์ความรู้สึกเปลี่ยนแปลงตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม เป็นลักษณะของตัวละครในนวนิยายประเภทตัวกลม (Round Character) เช่นเดียวกับ ไพรถ เลิศพิริยกมล (2542: 73-74) กล่าวว่า การสร้างตัวละครแบบมิติสมบูรณ์ (Full-Dimensional Characters) เป็นตัวละครที่มีลักษณะนิสัยที่มีวิวัฒนาการไปตามเหตุการณ์และเรื่องราวในนวนิยายที่เปลี่ยนแปลงอย่างสมเหตุสมผล สะท้อนให้เห็นว่าตัวละครในนวนิยายของหยูหัวมีลักษณะนิสัยและการกระทำที่สมจริงตามพฤติกรรมธรรมชาติของมนุษย์ที่มีทั้งด้านดีและไม่ดี นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ LI XIAOJI (2553) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละคร “บิดา” ในนวนิยายของหยูหัว ผลการวิจัยพบว่า ตัวละครในนวนิยายของหยูหัวมีลักษณะนิสัยและพฤติกรรมเหมือนมนุษย์ในสังคมจริงที่มีทั้งดีและไม่ดี เป็นตัวละครที่มีความต้องการพื้นฐานเช่นเดียวกับมนุษย์ทุกคนที่จะมีชีวิตอยู่รอดได้ หยูหัวได้สร้างเรื่องราวชีวิตของ ตัวละครที่ตกต่ำ แต่ยังให้ความสำคัญกับคุณค่าของตนเองและดิ้นรนเพื่อความอยู่รอด ในช่วงเวลาที่ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีการปฏิวัติวัฒนธรรมและการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง

งานวิจัยมีวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 คือ เพื่อวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว ผลการวิจัยพบว่า บทบาทของตัวละครในครอบครัว ในฐานะที่เป็นสามี รักและห่วงใยภรรยา ในฐานะที่เป็นมารดา รักและห่วงบุตร ในฐานะที่เป็นบิดา อบรมสั่งสอนบุตร รักและห่วงใยบุตร ในฐานะที่เป็นบุตร มีความกตัญญูต่อพ่อแม่ ในฐานะที่เป็นพี่น้องกัน ต้องช่วยเหลือกัน รวมถึงบทบาททางสังคมในการประกอบอาชีพ เกษตรกร คนงาน ครู พนักงานรัฐ และนักธุรกิจ สอดคล้องกับแนวคิดของ ดนยา วงศ์ธนะชัย (2542 : 125) กล่าวว่า ตัวละครในนวนิยายมีบทบาท 2 ประเภท คือ ตัวละครที่ไม่เปลี่ยนแปลง และตัวละครที่มีความเปลี่ยนแปลง โดยมีเงื่อนไขตามเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมตามโครงเรื่อง ตัวละครจึงมีบทบาทหน้าที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้เข้าใจถึงลักษณะของบุคคลที่มีชีวิตจริง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริวรรณ ปรีชานฤตย์ (2546) ศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมของยะซุนะริ คะวะบะตะ (An analytical study of male characters in Yasunari Kawabata’s literary works) พบว่า ตัวละครในวรรณกรรมดังกล่าวเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญต่อการดำเนินเรื่องและการนำเสนอแนวคิดเชิงจริยธรรมเกี่ยวกับมนุษย์ พฤติกรรมของตัวละครสะท้อนให้เห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชนมีบทบาททั้งด้านดี

และไม่ได้ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ LI XIAOJI (2553) ศึกษาวิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละคร “บิดา” ในนวนิยายของหยูหัว ตัวละครมีบทบาทเป็น “บิดา” ที่เป็นคนดี แต่ก็ยังมีข้อเสียของมนุษย์ และเป็นตัวละครที่มีการเปลี่ยนแปลงตามเหตุการณ์ในเนื้อเรื่องนวนิยาย

5.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ควรวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของผู้เขียนชาวจีนคนอื่น เช่น หลู่ซุวิ่น (เดชะ บัญชาชัย, ผู้แปล) โม่เหยียน (เบบี้นาคราช, ผู้แปล) กิมย้ง (น.นพรัตน์, ผู้แปล) เป็นต้น

2. ควรวิเคราะห์นวนิยายแปลของหยูหัวในองค์ประกอบอื่น เช่น แก่นเรื่อง โครงเรื่อง บทสนทนา ฉาก บรรยากาศ เป็นต้น

บรรณานุกรม

ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์. (2549) **คมความคิดในวรรณกรรมร่วมสมัย.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : วัตนาพานิช.

ณฐา เกียรติบารมี และ อรินทรา ตั้งสถิตเกียรติ์, ผู้แปล. (2557) **เจ็ดวันหลังความตาย.** กรุงเทพมหานคร : เอโนเวล.

_____. (2557) **เสียงร่ำไห้กลางสายฝน.** กรุงเทพมหานคร : เอโนเวล.

ดนยา วงศ์ธนะชัย. (2542) **วรรณกรรมปัจจุบัน.** กรุงเทพมหานคร : สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม.

จตุพร มหาพรหม. (2540) **วิเคราะห์ตัวละครชายชาวจีนในนวนิยายไทยช่วง พ.ศ. 2510-2537.** ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ตรีศิลป์ บุญขจร. (2547) **นวนิยายกับสังคมไทย 2475-2500.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นันธวรรณ์ ชาญประเสริฐ. (2558) **ตัวละครทั้งหกตามหานักประพันธ์.** นนทบุรี : อ่านอิตาลี.

บุญย์เสนอ ตรีวิเศษ. (2550) **เอกสารประกอบการสอนรายวิชาวรรณกรรมวิจารณ์.** กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.

บุบผา เสนาคำ. (2560) **การประกอบสร้างตัวละครชายและหญิงในกลอนลำเรื่อง.** วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมไทย) มหาสารคาม : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

ประเทือง ทินรัตน์. (2543) **การแปลเชิงปฏิบัติ.** กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ปิยะมาศ สรรพวีรวงส์. (2543) **การเปรียบเทียบ “สี่แผ่นดิน” ฉบับแปลภาษาจีนสองสำนวน.** วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พัชราวลี จินนิกร. (2559) **การศึกษาภาพลักษณของตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องผู้ชนะสิบทิศ.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) ชลบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

พัฒจิรา จันทร์ดำ. (2554) **การอ่านและการวิเคราะห์เรื่องสั้น.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : เยลโล่การพิม.

ไพรถ เลิศพิริยกมล. (2542) **วรรณกรรมปัจจุบัน.** กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.

ฟิลิปดา. (2552) **100 คำถามสร้างนักเขียน : นิยายคุณเขียนได้ด้วยตนเอง.** กรุงเทพมหานคร : เจพลัสมีเดีย.

บรรณานุกรม (ต่อ)

ราชบัณฑิตยสถาน. (2556) **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554.** กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์.

รำพรรณ รักศรีอักษร, ผู้แปล. (2552) **คนตายยาก.** กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์เอโนเวล.

_____. (2552) **คนขายเลือด.** กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์เอโนเวล.

ลภัสรดา แซ่ตั้น, ผู้แปล (2552) **พี่กับน้อง.** กรุงเทพมหานคร : นานมีบุ๊คส์เอโนเวล.

วิภา เสนานาญ กงกะนันทน์. (2540) **กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย.** กรุงเทพมหานคร : ดอกหญ้า.

วนิดา บำรุงไทย. (2544) **ศาสตร์และศิลป์แห่งนวนิยาย.** กรุงเทพมหานคร : สุรีริยาสาสน์.

วัลยา วิวัฒน์ศร. (2547) **การแปลวรรณกรรม.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรนาถ วิมลเฉลา. (2543) **คู่มือสอนแปล.** กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วรรณา แสงอร่ามเรือง. (2542) **ทฤษฎีและหลักการแปล.** กรุงเทพมหานคร : โครงการตำรา คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริวรรณ ปรีชานฤตย์. (2546) **การศึกษาวิเคราะห์ตัวละครชายในวรรณกรรมของยะซุนะริ คะวะบะตะ.** วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สัดดาวัลย์ ลี้ละไกรวรรณ. (2553) **การวิเคราะห์วรรณกรรมแปลสำหรับเยาวชนที่พิมพ์ในปี พ.ศ. 2549.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.

สัญฉวี สายบัว. (2560) **หลักการแปล.** พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2543) **วรรณกรรมไทยปัจจุบัน.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : เอส. อาร์. พริ้นติ้ง.

สุพัชญา อารีมิตร. (2557) **การศึกษาตัวละครวัยรุ่นชายผู้แพ้ในวรรณกรรมเยาวชนอเมริกันช่วงทศวรรษ 2000.** วิทยานิพนธ์ อ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมณฑา บุญวัฒนะกุล. (2550) **ตัวละครหญิงในนวนิยายของบุญเหลือ.** ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาไทย) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

Jessica Wright และ ศิรินทรา เอื้อรัตนาภรณ์. (2555) **มือใหม่หัดแปล ฝึกแปลภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย.** กรุงเทพมหานคร : MINIBEAR PUBLISHING.

บรรณานุกรม (ต่อ)

JIANG BING. (2557) **การวิเคราะห์ตัวละครเด็กในนวนิยายของหยูหัว.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาภาษาและวรรณกรรมของจีน) จี้ หนัน : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยจี้หนัน.

Linhuan Fan. (2557) **ภาพสะท้อนครอบครัวชาวจีนในนวนิยายของเพิร์ล เอส. บั๊ค แปลโดย สันติสิริ.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

LIN XIJING. (2552) **คนตายยาก คนขายเลือด วิเคราะห์ปรัชญาชีวิตของหยูหัว.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาวรรณกรรมร่วมสมัยของจีน) ชิงต่าว : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยชิงต่าว.

LI XIAOJI. (2553) **การวิเคราะห์ตัวละคร “บิดา” ในนวนิยายของหยูหัว.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาวรรณกรรมร่วมสมัย) ต้า เหลียน : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเหลียวหนิงนอร์มัล.

Yang Weiying. (2555) **การวิเคราะห์ตัวละครหญิงชาวจีนในนวนิยายไทย.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง) กรุงเทพมหานคร : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

YANG SIJIA. (2560) **จาก คนตายยาก ถึง เจ็ดวันหลังความตาย.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาวรรณกรรมร่วมสมัยของจีน) หซ่าน ซี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันตกเฉียงเหนือ.

ZHANG YAN. (2557) **การวิเคราะห์ตัวละครที่เป็น “บิดา” ในนวนิยายของหยูหัว.** วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สาขาวิชาการวิเคราะห์วรรณกรรม) ชั้ง ชูน : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือนอร์มัล.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
เอกสารรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

เรียนรู้เพื่อรับใช้สังคม

เอกสารรับรอง

(Certificate of Exemption)

คณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วันที่ 14 มีนาคม 2562

ชื่อเรื่อง การวิเคราะห์ตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

ชื่อนักวิจัย/หัวหน้าโครงการ MS. XU YIDAN

คณะวิชา/หลักสูตร หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ขอรับรองว่า งานวิจัยดังกล่าวข้างต้นได้ผ่านการพิจารณาเห็นชอบโดยสอดคล้องกับประกาศเฮลซิงกิ จากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

ลงนาม
(รองศาสตราจารย์ ดร.จริยาวัตร คมพยัคฆ์)
ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัย
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

วันที่รับรอง วันที่ 14 มีนาคม 2562

เลขที่รับรอง อ.802/2562

วันที่ให้การรับรอง: 14 มีนาคม 2562

วันหมดอายุใบรับรอง: 13 มีนาคม 2564

ภาคผนวก ข
รายชื่อตัวละครในนวนิยายแปลของหยูหัว

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ตัวละครจำนวนทั้งหมด 151 ตัว โดยมีตัวละครเอก 12 ตัว ตัวละครประกอบ 139 ตัว ในนวนิยายแปลของหยูหัว ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ชื่อตัวละครเอก (12 ตัว)

ชื่อเรื่อง	ชื่อตัวละคร	
	ตัวละครเอกชาย (7 ตัว)	ตัวละครเอกหญิง (5 ตัว)
พี่กับน้อง	1. หลี่กวางโถว (หลี่กวาง)	1.หลี่หลาน (แม่)
	2. ซ่งกัง	
	3. ซ่งฝานผิง (พ่อเลี้ยง)	
คนตายยาก	1. สีฝูกุ้ย	2. เจียเจิน (ภรรยา)
คนขายเลือด	1. สี่ซานกวาน	2. สี่อี้หลาน
เจ็ดวันหลังความตาย	1. หยังเฟย	/
เสียงร่ำไห้กลางสายฝน	1. ซุนกวงหลิน	/

ตารางที่ 2 ชื่อตัวละครประกอบ (139 ตัว)

ชื่อเรื่อง	ชื่อตัวละคร	
พี่กับน้อง	ตัวละครประกอบชาย (94 ตัว)	ตัวละครประกอบหญิง (45 ตัว)
	1. จ้าวเซิ่งลี่ (กวีจ้าว)	1. หลินหง
	2. หลิวเฉิงกง (นักประพันธ์หลิว)	2. แฟนของนักประพันธ์หลิว
	3. ช่างเหล็กถง	3. ยายของหลี่กวางโถว
	4. ตำรวจทั้งห้าคนของสถานีตำรวจ	4. ภรรยาของซ่งฝานผิง
	5. เสี่ยวกวานช่างลับกรรไกร	5. พี่สาวของซ่งฝานผิง
	6. เหล่ากวานช่างลับกรรไกร	6. ซูมา (เจ้าของร้านติ่มซำ)
	7. เถาชิง	7. แม่ของซุนเหว่ย
	8. ช่างตัดเสื้อจาง (ร้านตัดเย็บเสื้อผ้า)	8. ซูเม่ย (ลูกสาวซูมา)
	9. หมอฟันอี๋ (เจ้าของร้านถอนฟัน)	/
	10. นายหวังคนขายไอติม	

ชื่อเรื่อง	ชื่อตัวละคร	
พี่กับน้อง (ต่อ)	11. หัวหน้าโรงไหม	
	12. หมอหนุ่ม	
	13. ซุนเหว่ย (เรดการ์ด)	
	14. เด็กมัธยมทั้งสาม	
	15. พ่อของซุนเหว่ย	
	16. ปู่ของซ่งกัง	
	17. หลิวซานเฟิง (พ่อแท้ของหลี่กวางโถว)	
คนตายยาก	1. โหย่วชิ่ง (ลูกชาย)	1. เฟิ่งเสีย (ลูกสาว)
	2. ว่านเอ้อสี่ (ลูกเขย)	2. แม่ของฝูกุ้ย
	3. ขู่เกิน (หลาน)	3. ครูผู้หญิง
	4. หลิวซุนเซิง (เพื่อน ทหารเด็ก นายอำเภอ)	4. ครูใหญ่
	5. ครูสวมชุดคลุม	5. เมียของนายอำเภอ (เมียของซุนเซิง)
	6. ฉางเกิน (ลูกจ้าง)	6. ผู้บัญชาการน้อยทหารพิทักษ์แดง
	7. เถ้าแก่เฉิน (เจ้าของร้านขายข้าวสารในเมือง พ่อตา)	/
	8. คุณเสิ่น	
	9. หลงเอ้อ	
	10. หวังสี่ (ชาวนาเช่า)	
	11. คนรับใช้ท่านนายอำเภอ	
	12. ผู้กองนายทหารก๊กมินตั๋ง	
	13. เหล่าเฉียน (ทหารเก่า)	
	14. เหล่าเหลียง (เพื่อนเก่าเหล่าเฉียน)	
	15. เจ้ากรมทหารปลดเอก	
	16. หัวหน้าคอมมูนประชาชน	
	17. คุณหวัง (หมอดูฮวงจุ้ย)	
	18. เหล่าซุนโถว	

ชื่อเรื่อง	ชื่อตัวละคร	
คนตายยาก (ต่อ)	19. หวังสี่	
	20. ครูพละ (คนร่างอ้วน)	
	21. หวังซื่อ	
	22. หมอ	
คนขายเลือด	1. คนแซ่ลี่หัวหน้าคลังเลือด	1. กุ้ยฮวา
	2. อาฟาง	2. หลินเฟินฟาง
	3. เกินหลง	3. จินฮวา(แม่สี่ซานกวาน)
	4. คนแซ่ฟางช่างเหล็ก	4. ผู้หญิงที่ชื่ออะไรอิง
	5. เหอเสียวหย่ง	5. เมียของเหอเสียวหย่ง
	6. ปู่	6. เหอเสี่ยวอิง
	7. อาสี่	7. เหอเสี่ยวหง
	8. สี่อีเล่อ (ลูก)	/
	9. สี่เอ้อเล่อ (ลูก)	
	10. สี่ซานเล่อ (ลูก)	
	11. ช่างไม้สี่ (พ่อ)	
	12. ผู้ชายใส่แว่น (ผัวของหลินเฟินฟาง)	
	13. ลุงหนวดหวังเอ้อ	
	14. หัวหน้าของเอ้อเล่อ	
	15. ไหลสี่ (สองพี่น้องที่แจวเรือ)	
	16. ไหลซุ่น (สองพี่น้องที่แจวเรือ)	
	17. ชายหนุ่มหัวหน้าคลังเลือด (แซ่เสิ่น)	
เจ็ดวันหลังความตาย	1. หยังจินเปียว (พ่อเลี้ยง)	1. หลี่ชิง
	2. สหายหลี่เฟิง	2. หญิงชรา
	3. ชายคนหนึ่ง	3. แฟนสาวของชายคนหนึ่ง

ชื่อเรื่อง	ชื่อตัวละคร	
เจ็ดวันหลังความตาย (ต่อ)	4. พ่อของเจิ้งเสียวหมิ่น (คนงานในโรงงาน)	4. เจิ้งเสียวหมิ่น (นักเรียนชั้นประถมสี่)
	5. ถานจยาซิน (เจ้าของร้านอาหาร)	5. แม่ของเจิ้งเสียวหมิ่น (คนงานในโรงงาน)
	6. ลูกเขยของถานจยาซิน	6. ภรรยาของถานจยาซิน
	7. เห่าเฉียงเซิง (เพื่อนร่วมงานของหยังจินเปียว)	7. ลูกสาวของถานจยาซิน
	8. พ่อแท้ๆ ของหยังเฟย	8. หลี่เย่ว์เจิน (ภรรยาของเห่าเฉียงเซิง)
	9. พี่ชายแท้ ๆ ของหยังเฟย	9. เห่าสยา (ลูกสาวของเห่าเฉียงเซิง)
	10. พี่เขยแท้ ๆ ของหยังเฟย	10. แม่แท้ ๆ ของหยังเฟย
	11. ยี่สิบเจ็ดศพทารก	11. พี่สาวแท้ ๆ ของหยังเฟย
	12. อู่เชา (แฟนของหนูสาว)	12. พี่สะใภ้แท้ ๆ ของหยังเฟย
	13. ชายแซ่หลี่	13. หลิวเหมย (หนูสาว)
	14. จังกัง	14. แม่ของจังกัง
	15. พ่อของจังกัง	15. ภรรยาสตีไม่ดีของคนเหลือแต่โครงกระดูก
	16. คนเหลือแต่โครงกระดูกติดผ้าดำ	
	17. เซียงชิ่ง	
เสียงร่ำไห้กลางสายฝน	1. หวังลี่เฉียง (พ่อเลี้ยง)	1. หลี่ซิ่วอิง (แม่เลี้ยง)
	2. ซุนก่วงไฉ (พ่อ)	2. หญิงหม้าย
	3. ซุนกวงผิง (พี่ชาย)	3. เฝิงอี้ว์ชิง
	4. ซุนกวงหมิง (น้องชาย)	4. อิงฮวา (ภรรยาพี่ชาย)
	5. ซุนโหย่วหยวน (ปู่)	5. เฉาลี่
	6. หวังเยว์จิ้น (คนในหมู่บ้าน)	6. ย่า
	7. คุณหมอซู	7. หญิงชรา
	8. ซูอี่ว์ (พี่)	8. ฮุ่ยหลาน

ชื่อเรื่อง	ชื่อตัวละคร	
เสียงร่ำไห้กลางสายฝน (ต่อ)	9. ซูหัง (น้อง)	9. ครูหลิน
	10. ตาเฒ่าหลัว	10. แม่ของซุนกวงหลิน
	11. พ่อค้า	
	12. ซุนเสี่ยวหมิง (หลานชาย)	
	13. เจิ้งอี้ว์ต๋า (ปลัดกระทรวงพาณิชย์)	
	14. เจิ้งเลี่ยง	
	15. หลินเหวิน (เพื่อนเรียน)	
	16. ครูสอนดนตรี	
	17. หลูหลู่ (ลูกชายเฝิงอี้ว์ชิง)	
	18. ช่างหินซุน (ปู่ทวด)	
	19. กั๋วชิ่ง (เด็ก)	
	20. หลิวเสี่ยวชิง (เด็ก)	
	21. จังชิงไห่ (ครู)	

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ - สกุล MISS XU YIDAN (โบตั๋น)

วัน เดือน ปีเกิด 20 มกราคม 2537

ที่อยู่ปัจจุบัน เลขที่ 79/289 ถนนพระราม 2 แขวงบางมด
เขตจอมทอง กรุงเทพมหานคร 10150

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2557 - 2560 ศิลปศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยหงเหอ
คณะนานาชาติ สาขาวิชาภาษาไทย